

ພຣະຄຳພີ

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຕາມ ລູກາ

ສະບັບ 2010

Lao Bible Online — <http://laobible.net/>

ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຮຽບຮຽງໂດຍ

ລູກາ

ບົດທີ 1

ຄຳຄຳນັບແກ່ເທໂອຟີໂລ

¹ມີຫລາຍຄົນໄດ້ລົງມືຮຽບຮຽງເລື່ອງເຫດການເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງສຳເລັດແລ້ວໃນຖ້າມາກາງເຮົາທັງຫລາຍ. ²ຕາມທີ່ເຂົາຜູ້ໄດ້ເຫັນກັບຕາເອງຕັ້ງແຕ່ຕົນແລະເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງສືບຕໍ່ມາໃຫ້ໝູ່ເຮົາຮູ້. ³ເຫດສັນນັ້ນທ່ານເທໂອຟີໂລທີ່ນັບຖືເອີຍ, ເນື່ອງຈາກຂ້າພະເຈົ້າເອງໄດ້ສືບສວນຖ້ວນຖີ່ຕັ້ງແຕ່ຕົນມາໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເຫັນດີຈະຮຽບຮຽງເລື່ອງຕາມລຳດັບເພື່ອປະໂຫຍດແດ່ທ່ານ. ⁴ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮູ້ຢ່າງຄັກແນ່ໃນຄວາມອັນເປັນແກ່ນເປັນສານຂອງເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງມີຜູ້ແຈ້ງໃຫ້ທ່ານຊາບ.

ທ່ານວາຍເລື່ອງກຳເນີດຂອງໂຢຮັນບັບຕີສະໄຕ

⁵ໃນລັດຊະການຂອງເຮໂຣດກະສັດເມືອງຢູດາຍ ມີປະໂລຫິດຕົນໜຶ່ງຊື່ຊາຂາຣີຢາ ຢູ່ໃນຜຽນຂອງອາບິຢາ ພັນລະຍາຂອງຊາຂາຣີຢາຢູ່ໃນເຊື້ອສາຍອາໂຣນຊື່ວ່າເອລີຊາເບັດ. ⁶ເຂົາທັງສອງເປັນຄົນຊອບທຳຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ ໂດຍຂັບຕາມຂໍ້ບັນຍັດແລະກົດໝາຍທັງຫລາຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ມີບ່ອນຕີເລີຍ. ⁷ເຂົາບໍ່ມີລູກເພາະເອລີຊາເບັດເປັນຍິງໝັນ ແລະເຂົາທັງສອງກໍແກ່ຊະລາແລ້ວ.

⁸ເມື່ອຊາຂາຣີຢາຖືກຜຽນ ກຳລັງປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ປະໂລຫິດຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ. ⁹ສະຫລາກໄດ້ຕົກໃສ່ຕາມທ່ານງມປະໂລຫິດ ໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊາ. ¹⁰ສ່ວນພົນລະເມືອງກໍໄຫວ້ວອນຢູ່ຂ້າງນອກໃນເວລາເຜົາເຄື່ອງຫອມນັ້ນ. ¹¹ແລ້ວມີເທວະດາຕົນໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດແກ່ຊາຂາຣີຢາ ຍືນຢູ່ເບື້ອງຂວາແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມບູຊານັ້ນ. ¹²ເມື່ອຊາຂາຣີຢາໄດ້ເຫັນກໍຍ້ານແລະຕົກໃຈ. ¹³ແຕ່ເທວະດາຕົນນັ້ນໄດ້ບອກວ່າ, “ຊາຂາຣີຢາເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຍ້ານ ເພາະຄຳອ້ອນວອນຂອງທ່ານໄດ້ຊົງຟັງແລ້ວ ນາງເອລີຊາເບັດພັນລະຍາຂອງທ່ານຈະປະສູດບຸດຊາຍໃຫ້ທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງໃສ່ຊື່ບຸດນັ້ນວ່າໂຢຮັນ. ¹⁴ທ່ານຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຫລາຍຄົນຈະຍິນດີເພາະບຸດນັ້ນເກີດມາ. ¹⁵ເພາະວ່າບຸດນັ້ນຈະໄດ້ເປັນໃຫຍ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພິ່ນຈະບໍ່ດຶມເຫລົ້າແວງແລະເຫລົ້າປຸກຢ່າງໃດ ແລະຈະເຕັມໄປພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕັ້ງແຕ່ຈາກທ້ອງມານດາມາ. ¹⁶ເພິ່ນຈະນຳລູກຫລານຂອງອິສຣາເອນ ຫລາຍຄົນຫລົບຄືນມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາ. ¹⁷ເພິ່ນຈະອອກກ່ອນໜ້າພຣະອົງໂດຍສະແດງອາລົມແລະລິດເດດຂອງເອລີຢາ ຈະໃຫ້ບັນດາພໍ່ກັບຄືນດີກັບລູກ ແລະໃຫ້ບັນດາຄົນທີ່ດີດ້ານກັບມາຫາປັນຍາຂອງຄົນສິນທຳ ເພື່ອຈັດຕຽມພົນລະເມືອງໄວ້ພ້ອມສຳລັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

¹⁸ຊາຂາຣີຢາທູນເທວະດາຕົນນັ້ນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ເຫດການນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ ເພາະຂ້ານ້ອຍກໍ

ເຖົ້າແລ້ວ ແລະພັນລະຍາຂອງຂ້ານ້ອຍກໍອາຍຸສູງຫລາຍແລ້ວ.” ¹⁹ຝ່າຍເທວະດາຕົນນັ້ນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເຮົາແມ່ນ ຄັບຣີເອນ ຊຶ່ງຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ ແລະຊົງໃຊ້ໃຫ້ມາກ່າວກັບທ່ານ ແລະນຳຂ່າວດີນີ້ມາບອກແກ່ທ່ານ. ²⁰ເບິ່ງແມ! ທ່ານຈະເປັນຄົນໃບ້ແລະປາກບໍ່ໄດ້ຈົນເຖິງວັນທີ່ເຫດການເຫລົ່ານັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ ເພາະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາທີ່ຈະສຳເລັດຕາມກຳນົດ.”

²¹ຝ່າຍພັນລະເມືອງກໍຄອຍຖ້າຊາຂາຣີຢາດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ ເພາະທ່ານຊັກຊ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ²²ເມື່ອເພິ່ນອອກມາແລ້ວກໍປາກນຳເຂົາບໍ່ໄດ້ ເຂົາຈຶ່ງສັງເກດຮູ້ວ່າເພິ່ນໄດ້ເຫັນນິ-ມິດໃນພຣະວິຫານ ເພິ່ນໄດ້ສະແດງທ່າທິພາສາໃບ້ຕໍ່ເຂົາແລະຍັງເປັນໃບ້ຢູ່. ²³ເມື່ອໝົດຮຽນຂອງເພິ່ນແລ້ວເພິ່ນກໍກັບບ້ານ.

²⁴ພາຍລຸນມາເອລີຊາເບັດພັນລະຍາຂອງເພິ່ນກໍມີທ້ອງ ແລ້ວຈຶ່ງໄປລີ້ຕົວຢູ່ໃນລະຫວ່າງຫ້າເດືອນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ. ²⁵“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດຢ່າງນີ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ໃນວັນທີ່ພຣະອົງໄດ້ທອດພຣະເນດຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຊົງຍົກຄວາມນິນທາຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ມີຢູ່ຖ້າມາກາງຄົນທັງຫລາຍອອກເສຍ.”

ທ່ານວາຍເລື່ອງກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູ

²⁶ເມື່ອເຖິງເດືອນຖ້ວນຫົກເທວະດາຄັບຣີເອນ ໄດ້ຮັບໃຊ້ຈາກພຣະເຈົ້າ ມາຍັງເມືອງໜຶ່ງໃນແຂວງຄາລີເລຊີນາຊາເຣັດ. ²⁷ມາທາຍິງພົມມະຈາລີຄົນໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນຄູ່ໝັ້ນຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ໂຢເຊັບ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດ ນາງນັ້ນຊື່ມາຣີອາ. ²⁸ເມື່ອເທວະດາມາເຖິງນາງແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງຈະເລີນເທີນ! ເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊົງໄຜດພຣະກະລຸນາປານີຫລາຍ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ.” ²⁹ຝ່າຍ ມາຣີອາກໍຕົກສະຫ້າມໃຈເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເທວະດານັ້ນຈຶ່ງຮຳເພີງວ່າຄຳທັກທາຍນີ້ຈະໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ. ³⁰ແລ້ວເທວະດາໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ, “ມາຣີອາເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເພາະວ່າເຈົ້າເປັນທີ່ຊົງພຣະກະລຸນາໄຜດແລ້ວ. ³¹ເບິ່ງແມ! ເຈົ້າຈະມີທ້ອງແລະປະສູດບຸດຊາຍ ຈົ່ງຕັ້ງຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ ເຢຊູ. ³²ບຸດນັ້ນຈະໄດ້ເປັນໃຫຍ່ ແລະຈະຊົງເອີ້ນວ່າພຣະບຸດຂອງຜູ້ສູງສຸດ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານພຣະທີ່ນັ່ງຂອງກະສັດດາວິດ ຜູ້ເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ³³ແລະທ່ານຈະສະເຫວີຍລາດຄຸ້ມຄອງເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບສືບໆ ໄປເປັນນິດ ແລະລາຊະອານາຈັກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຮູ້ສິ້ນສຸດ.” ³⁴ຝ່າຍມາຣີອາຈຶ່ງທູນເທວະດານັ້ນວ່າ, “ເຫດການນີ້ຈະເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ ເພາະຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮ່ວມຮູ້ກັບຊາຍຈັກເທື່ອ.” ³⁵ເທວະດາໄດ້ຕອບນາງວ່າ, “ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສະເດັດລົງມາເຖິງເຈົ້າ ແລະລິດເດດຂອງຜູ້ສູງສຸດຈະປົກຄຸມເຈົ້າໄວ້ ເຫດສັນນີ້ບຸດທີ່ຈະເກີດມານັ້ນຈະໄດ້ເອີ້ນວ່າ ບໍລິສຸດ ຄືພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

³⁶ເບິ່ງແມ! ເຖິງນາງເອລີຊາເບັດພັນອງຂອງເຈົ້າຜູ້ແກ່ຂະລາແລ້ວ ກໍຍັງມີທ້ອງຈະເກີດບຸດຊາຍເໝືອນກັນ ບັດນັ້ນາງທີ່ເຂົາຖືວ່າເປັນຍິງໝັ້ນກໍມີທ້ອງໄດ້ຫົກເດືອນແລ້ວ. ³⁷ເພາະວ່າຝ່າຍພຣະເຈົ້າບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຫລືອພຣະກຳລັງ.” ³⁸ສ່ວນ ມາຣີອາກໍທູນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍນີ້ແຫລະ, ເປັນຂ້ອຍຍິງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ບັງເກີດແກ່ຂ້ານ້ອຍຕາມຄຳຂອງເຈົ້າກູເທີນ!” ແລ້ວເທວະດາຕົນນັ້ນໄດ້ຈາກນາງໄປ.

ມາຣິອາໄປຢ້ຽມຢາມເອລີຊາເບັດ

³⁹ຄາວນັ້ນ ມາຣິອາໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລ້ວຮີບໄປຍັງເຂດພູເຂົາ ຄືໄປເຖິງເມືອງໜຶ່ງໃນແຂວງຢູດາຍ. ⁴⁰ນາງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຊາຂາຣີຢາທັກທາຍນາງເອລີຊາເບັດ. ⁴¹ພໍເມື່ອເອລີຊາເບັດໄດ້ຍິນຄຳທັກທາຍຂອງມາຣິອາ ບຸດໃນທ້ອງຂອງຕົນກໍດົ້ນ ແລະເອລີຊາເບັດກໍເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ⁴²ຈິ່ງຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງອັນດັງວ່າ, “ນາງໄດ້ຮັບພຣະພອນໃນລະຫວ່າງພວກຜູ້ຍິງ ແລະບຸດໃນທ້ອງຂອງນາງໄດ້ຮັບພຣະພອນດ້ວຍ. ⁴³ເປັນສັນໃດຂ້ານ້ອຍຈິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຢ່າງນີ້ ຄືມານດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາຫາຂ້ານ້ອຍ. ⁴⁴ເພາະວ່າເບິ່ງແມ! ພໍສຽງທັກທາຍຂອງນາງເຂົ້າຫູຂ້ານ້ອຍ ລູກໃນທ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ດົ້ນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ⁴⁵ຄວາມສຸກມີແກ່ນາງທີ່ໄດ້ເຊື່ອວ່າ ຈະສຳເລັດຕາມພຣະຄຳພີທີ່ນາງໄດ້ຮັບຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”^[1]

ເພັງສັນລະເສີນຂອງມາຣິອາ

- ⁴⁶ສ່ວນ ມາຣິອາກໍກ່າວວ່າ,
 “ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າສັນລະເສີນຍ້ອງຍໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
- ⁴⁷ ແລະຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເກີດຄວາມຍິນດີໃນພຣະເຈົ້າ
 ຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າພັນ.
- ⁴⁸ ເພາະພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດຖານະ
 ອັນຍາກຕໍ່າຕ້ອຍແຫ່ງຂ້ອຍຍິງຂອງພຣະອົງ
 ເບິ່ງແມ! ຕັ້ງແຕ່ໄປນີ້ຄົນທຸກສະໄໝ
 ຈະເອີ້ນຂ້າພະເຈົ້າວ່າຜາສຸກ.
- ⁴⁹ ເພາະວ່າຜູ້ຊົງລິດໄດ້ຊົງກະທຳການໃຫຍ່ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ
 ພຣະນາມຂອງພຣະອົງກໍບໍລິສຸດ.
- ⁵⁰ ພຣະກະລຸນາຂອງພຣະອົງກໍມີ
 ແກ່ບັນດາຜູ້ຍ່າເກງພຣະອົງ
 ທັງຊົ່ວນີ້ແລະຊົ່ວໜ້າສືບໆໄປ.
- ⁵¹ ພຣະອົງຊົງສະແດງລິດດ້ວຍພຣະກອນຂອງພຣະອົງ
 ພຣະອົງຊົງກະທຳໃຫ້ຄົນທີ່ມີໃຈຄິດຈອງຫອງ
 ພັດພາກຈາກກັນ.
- ⁵² ພຣະອົງຊົງຖອດເຈົ້ານາຍລົງຈາກພຣະທີ່ນັ່ງ
 ແລະໄດ້ຊົງຍົກຜູ້ຍາກຕໍ່າຂຶ້ນ.

^[1]ຫລືວ່າ “ນາງທີ່ໄດ້ເຊື່ອກໍເປັນສຸກ ເພາະວ່າຈະສຳເລັດຕາມພຣະຄຳທີ່ນາງໄດ້ຮັບຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

53 ພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ຄົນອື່ນຢາກອີ່ມດ້ວຍຂອງດີ
ແລະຊົງກະທຳໃຫ້ຄົນຮັ່ງມີໜີໄປມີເປົ່າ.

54 ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍອິສຣາເອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ຄົບຮອດຊົງຈື່ຈຳພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ.

55 ທີ່ມີຕໍ່ອັບຣາຮາມ ແລະຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນເປັນນິດ
ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບອກໄວ້
ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ.”

56 ແລ້ວມາຣິອາໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບບາງອາລິຊາເບັດປະມານສາມເດືອນ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປເຮືອນ
ຂອງຕົນ.

ເລື່ອງກຳເນີດຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ

57 ຄັນຖ້ວນວັນເວລາທີ່ນາງເອລີຊາເບັດ ຈະໄດ້ລູກແລ້ວ ນາງກໍໄດ້ປະສູດລູກເປັນຜູ້ຊາຍ.
58 ເມື່ອເພື່ອນບ້ານແລະພວກຍາດຕິພັນ້ອງໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສະແດງພຣະມະຫາ
ກະລຸນາແກ່ນາງ ເຂົາກໍພາກັນຊົມຊື່ນຍິນດີຮ່ວມກັນກັບນາງ.

59 ຄັນເຖິງວັນຖ້ວນແປດເຂົາກໍພາກັນມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ້ນຮັບພິທີຕັດ ແລະເຂົາຈະໃສ່ຊື່ເດັກ-
ນ້ອຍວ່າຊາຂາຣີຢາ ຕາມຊື່ຂອງບິດາ. 60 ຝ່າຍມານດາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນ ແຕ່ຕ້ອງໃສ່ຊື່ວ່າ
ໂຢຮັນ.” 61 ເຂົາພາກັນກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ໃນພວກພັນ້ອງຂອງເຈົ້າບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຊື່ຢ່າງນັ້ນ.”
62 ແລ້ວເຂົາຈຶ່ງສະແດງທ່າທິພາສາໃບ້ຖາມບິດາວ່າ, “ຢາກໃສ່ຊື່ເດັກນ້ອຍນັ້ນວ່າຢ່າງໃດ.”
63 ເພິ່ນຈຶ່ງຂໍເອົາກະດານມາຂຽນວ່າ, “ຊື່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນຄື ໂຢຮັນ” ຄົນທັງປວງກໍປະຫລາດ
ໃຈ. 64 ໃນທັນໃດນັ້ນເພິ່ນອອກສຽງໄດ້ແລະລິ້ນກໍອ່ອນ ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກ່າວສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ.
65 ເພື່ອນບ້ານທັງປວງກໍເກີດຄວາມຢ້ານ ແລະເຫດການທັງປວງນັ້ນກໍຊ່າລີໄປທົ່ວເຂດພູແຂວງ
ຢູ່ດາຍ. 66 ບັນດາຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວເຫລົ່ານີ້ກໍເກັບໄວ້ໃນໃຈແລະເວົ້າວ່າ, “ລູກນ້ອຍນັ້ນຈະເປັນ
ຢ່າງໃດໝໍ້” ດ້ວຍວ່າພຣະທັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍສະຖິດຢູ່ກໍນຳເດັກນ້ອຍນັ້ນ.

ຄຳທຳນວາຍຂອງຊາຂາຣີຢາ

67 ຝ່າຍຊາຂາຣີຢາຜູ້ເປັນບິດາກໍເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈຶ່ງໄດ້ທຳນວາຍວ່າ,

68 “ຈົ່ງສັນລະເສີນຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ
ດ້ວຍພຣະອົງໄດ້ຊົງຢັ້ງມຢາມ
ແລະໄດ້ຊົງໄຖ່ເອົາພົນລະເມືອງຂອງພຣະອົງ.

69 ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ຜູ້ຊົງລິດຜູ້ໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນ
ໃນວົງສາຂອງດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອເປັນຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົນຂອງພວກເຮົາ.

70 ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ຕັ້ງແຕ່ບູຮານ
ໂດຍປາກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.

71 ຄືຊົງໃຫ້ພົນຈາກສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ

ແລະພົ້ນຈາກມືຄົນທັງປວງທີ່ຊັງເຮົາ.

72 ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງສະແດງພຣະກະລຸນາ

ຊຶ່ງຊົງສັນຍາແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ

ແລະຊົງລະນຶກເຖິງພຣະສັນຍາອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.

73 ຄືຄຳສາບານຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງສາບານໄວ້

ກັບອັບຣາຮາມບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາວ່າ,

74 ເມື່ອເຮົາພົ້ນຈາກມືສັດຕູທັງຫລາຍຂອງເຮົາແລ້ວ

ຈະຊົງໄຜດໃຫ້ເຮົາໄດ້ບົວລະບັດພຣະອົງ

ໂດຍປາສະຈາກຄວາມຢ້ານ,

75 ດ້ວຍໃຈສັດຊື່ແລະດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ

ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

76 ຝ່າຍເຈົ້າລູກນ້ອຍເອີຍ, ເຂົາຈະເອີ້ນເຈົ້າວ່າ

ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຂອງຜູ້ສູງສຸດ

ເພາະວ່າເຈົ້າຈະໄປກ່ອນໜ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ແລະຈັດແຈງບັນດາທາງຂອງພຣະອົງ.

77 ເພື່ອຈະໃຫ້ພົນລະເມືອງຂອງພຣະອົງຮູ້ເຖິງຄວາມພົ້ນ

ໂດຍການຊົງໄຜດຍົກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ.

78 ດ້ວຍພຣະໄທເມດຕາກະລຸນາ

ແຫ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ

ແສງສະຫວ່າງໃນຍາມຮຸ່ງເຊົ້າຈາກທີ່ສູງ

ໄດ້ມາຢັ້ງມຢາມພວກເຮົາ.

79 ເພື່ອຈະສ່ອງສະຫວ່າງແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນບ່ອນມືດ

ແລະຢູ່ໃນເງົາຂອງຄວາມຕາຍ

ເພື່ອຈະນຳພາຕົນຂອງເຮົາໄປໃນທາງສະຫງົບສຸກ.”

80 ຝ່າຍລູກນ້ອຍນັ້ນກໍ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນແລະຈິດວິນຍານກໍ່ມີກຳລັງທະວີຂຶ້ນ ເພິ່ນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປ່າຈົນເຖິງວັນທີ່ຈະໄດ້ມາປະກົດແກ່ພວກອິສຣາເອນ.

ບົດທີ 2

ພຣະກວ່າເນີດຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 1:18– 25)

1 ຢູ່ມາໃນຄາວນັ້ນມີຄຳສັ່ງຈາກ ກາຍຊາ ໂອຄູດໂຕ ໃຫ້ຈົດທະບຽນສຳມະໂນຄົວທົ່ວແຜ່ນດິນ.

2 ການຈົດທະບຽນສຳມະໂນຄົວເທື່ອຕົ້ນນີ້ ເກີດຂຶ້ນເມື່ອເວລາກິເຣນີໂອ ເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງຊີ-ເຣຍ. 3 ຄົນທັງປວງຕ່າງຄົນກໍ່ຕ່າງໄປຂຶ້ນທະບຽນຍັງເມືອງຂອງຕົນ. 4 ຝ່າຍ ໂຍເຊັບກໍ່ຂຶ້ນໄປຈາກ

ເມືອງນາຊາເຣັດ ແຂວງຄາລິເລ ເຖິງເມືອງຂອງດາວິດຊີ້ເບັດເລເຣັມ ແຂວງຢູດາຍ ເພາະ ເພິ່ນເປັນເຊື້ອສາຍແລະວົງສະກຸນດຽວກັບດາວິດ. ⁵ເພື່ອຈະຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວພ້ອມກັບ ນາງມາຣິອາຄູ່ໝັ້ນຂອງຕົນ ສ່ວນມາຣິອາກໍກຳລັງມີທ້ອງຢູ່. ⁶ເມື່ອເຂົາທັງສອງຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍ ເຖິງເວລາທີ່ມາຣິອາຈະປະສູດບຸດ. ⁷ນາງຈຶ່ງໄດ້ປະສູດບຸດຜູ້ກົກ ເອົາຜ້າອ້ອມພັນແລະວາງໄວ້ ໃນຮາງຫຍ້າ ເພາະບໍ່ມີບ່ອນຫວ້າງສຳລັບເຂົາໃນໂຮງແຮມ.

ເທວະດາປະກົດແກ່ບັນດາຜູ້ລ້ຽງແກະ

⁸ໃນແຖບນັ້ນມີພວກລ້ຽງແກະທີ່ນອນເຝົ້າຝູງແກະຂອງເຂົາຢູ່ທັງໃນເວລາກາງຄືນ. ⁹ແລະມີ ເທວະດາຕົນໜຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດແກ່ເຂົາ ແລະລັດສະໝີຂອງອົງພຣະຜູ້- ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ່ອງຮອບເຂົາ ແລະເຂົາໄດ້ຕົກສະຫ້ານໃຈຫລາຍ. ¹⁰ຝ່າຍເທວະດາຕົນນັ້ນກໍກ່າວຕໍ່ ເຂົາວ່າ, “ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເພາະນີ້ແຫລະ, ເຮົານຳເອົາຂ່າວດີມາປະກາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ ຊຶ່ງເປັນທີ່ ຂຶ້ນຊົມຍິນດີອັນໃຫຍ່ແກ່ພົນລະເມືອງທັງໝົດ. ¹¹ເພາະວ່າໃນວັນນີ້ພຣະຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົນອົງໜຶ່ງ ຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າ ມາບັງເກີດໃນເມືອງດາວິດສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍ. ¹²ອັນນີ້ຈະເປັນໝາຍສຳ- ຄັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຄືພວກເຈົ້າຈະໄດ້ພົບກຸມມານຕົນໜຶ່ງພັນຜ້າອ້ອມນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ.” ¹³ໃນທັນໃດນັ້ນມີກອງທັບສະຫວັນໝູ່ໃຫຍ່ມາຢູ່ກັບເທວະດາຕົນນັ້ນ ຮ່ວມສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ວ່າ.

¹⁴ “ພຣະລັດສະໝີຈຶ່ງມີແດ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສູງສຸດ ແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງມີສັນຕິສຸກ ແກ່ມະນຸດທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບພຣະໂທນັ້ນ.”

¹⁵ເມື່ອເທວະດາເຫລົ່ານັ້ນໄປຈາກເຂົາຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນແລ້ວ ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ເຮົາພາກັນໄປເມືອງເບັດເລເຣັມ ເທາະ ໄປເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ຊົງແຈ້ງແກ່ເຮົານັ້ນ.” ¹⁶ເຂົາກໍຮີບໄປແລ້ວພົບມາຣິອາກັບໂຢເຊັບ ແລະເຫັນພຣະກຸມມານນັ້ນ ນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ. ¹⁷ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນກໍເລົ່າເລື່ອງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງກຸມມານນັ້ນ. ¹⁸ຄົນທັງ ປວງທີ່ໄດ້ຍິນກໍປະຫລາດໃຈດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ບອກແກ່ເຂົາ. ¹⁹ຝ່າຍມາຣິອາກໍ ເກັບບັນດາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນໃຈ ແລະຄິດຮຳເພິງຢູ່. ²⁰ພວກລ້ຽງແກະຈຶ່ງກັບໄປຍ້ອງຍໍສັນລະ- ເສີນພຣະເຈົ້າ ເພາະເຫດການທັງປວງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນ ຕາມທີ່ໄດ້ບອກໄວ້ກັບເຂົານັ້ນ.

²¹ເມື່ອຄົບແປດວັນແລ້ວ ເປັນວັນໃຫ້ພຣະກຸມມານນັ້ນຮັບພິທີຕັດ ເຂົາຈຶ່ງໃສ່ຊື່ພຣະກຸມມານ ນັ້ນວ່າເຢຊູ ຕາມທີ່ເທວະດາໄດ້ບອກໄວ້ກ່ອນ ເມື່ອພຣະກຸມມານນັ້ນຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິສົນທິໃນ ທ້ອງ.

ການຖວາຍກຸມມານເຢຊູໃນພຣະວິຫານ

²²ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຈະທຳພິທີຂຳລະຕົວໃຫ້ສະອາດ ເຂົາຈຶ່ງເອົາພຣະກຸມມານໄປຍັງກຸງເຢຣູ- ຊາເລັມ ເພື່ອຖວາຍແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²³(ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ແລ້ວໃນພຣະບັນຍັດຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ລູກຊາຍກົກທຸກຄົນຈະໄດ້ເອີ້ນວ່າເປັນລູກຖວາຍແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”)

²⁴ແລະເພື່ອຖວາຍຂອງບູຊາຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ແລ້ວໃນພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄື

“ນົກເຂົ້າຄູ່ໜຶ່ງຫລືນົກກາງແກໜ່ມສອງໂຕ.”

²⁵ມີແຫລະ, ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຊີຊີເມໂອນ ເປັນຄົນສິນທຳແລະຢາເກງພະເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ຄອຍຖ້າວັນທີ່ພວກອິສຣາເອນ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມບັນເທົາທຸກແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ. ²⁶ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຊົງສະແດງແກ່ເພິ່ນແລ້ວວ່າ, ເພິ່ນຈະບໍ່ຕາຍຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນ ພຣະຄຣິດຜູ້ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²⁷ຊີເມໂອນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງນຳ ແລະເມື່ອບິດາມານດາໄດ້ນຳເອົາພຣະກຸມມານ ເຢຊູເຂົ້າໄປ ເພື່ອຈະກະທຳແກ່ພຣະກຸມມານຕາມກົດລະບຽບແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ²⁸ຊີເມໂອນຈຶ່ງໄດ້ອຸ້ມເອົາກຸມມານແລະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າວ່າ.

²⁹ “ຂ້າແດ່ພຣະອົງເຈົ້າ
ບັດນີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄປເປັນສຸກ
ຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

³⁰ ເພາະວ່າຕາຂ້າພຣະອົງໄດ້ເຫັນຄວາມພົ້ນ
ທີ່ມາຈາກພຣະອົງແລ້ວ,

³¹ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໄວ້
ຕໍ່ໜ້າໄພ່ພົນທັງຫລາຍ.

³² ເປັນຄວາມສະຫວ່າງສ່ອງແສງແກ່ບັນດາປະຊາຊາດ
ແລະເປັນສະຫງ່າລາສີແກ່ພວກອິສຣາເອນ
ພົນລະເມືອງຂອງພຣະອົງ.”

³³ຝ່າຍບິດາມານດາຂອງພຣະກຸມມານກໍປະຫລາດໃຈ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ຊີເມໂອນໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະກຸມມານນັ້ນ. ³⁴ຊີເມໂອນໄດ້ອວຍພອນແກ່ເຂົາ ແລ້ວກ່າວແກ່ມາຣິອາມານດາພຣະກຸມມານນັ້ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ! ພຣະກຸມມານນີ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ເປັນເຫດໃຫ້ຫລາຍຄົນໃນພວກອິສຣາເອນລົ້ມລົງແລະລຸກຂຶ້ນໃໝ່ ແລະເປັນໝາຍສຳຄັນທີ່ເຂົາຈະກ່າວຕໍ່ສູ້. ³⁵ເພື່ອຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍຈະໄດ້ປະກົດແຈ້ງສ່ວນນາງ, ດາບຈະແທງທົວໃຈຂອງນາງເອງໃຫ້ຊອດ.”

³⁶ຍັງມີໝໍທານວາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ອານາ ເປັນລູກຂອງຟານູເອັນ ໃນເຜົ່າອາເຊ ນາງເປັນຄົນແກ່ຊະລາຫລາຍແລ້ວ ມີຜົວຕັ້ງແຕ່ເປັນສາວໜຸ່ມ ແລະຢູ່ນຳຜົວໄດ້ເຈັດປີ. ³⁷ແລ້ວກໍເປັນໝ້າຍຢູ່ລະຫວ່າງແປດສິບສີ່ປີ ນາງບໍ່ໜີຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແຕ່ໄດ້ຢູ່ປະຕິບັດພຣະເຈົ້າ, ຮັກສາສິນດ້ວຍອິດອາຫານແລະໄຫວ້ວອນທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ. ³⁸ໃນຂະນະນັ້ນນາງໄດ້ເຂົ້າມາໂມທະນາພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະກ່າວເຖິງພຣະກຸມມານໃຫ້ຄົນທັງປວງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຟັງຊຶ່ງເຂົາກຳລັງຄອຍຖ້າການຊົງໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນນັ້ນ.

ການກັບເມືອນາຊາເຣັດ

³⁹ຄັນ ໂຢເຊັບ ກັບ ມາຣິອາ ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວກໍໄດ້ກັບເມືອຍັງເມືອງຂອງຕົນ ຄື ນາຊາເຣັດແຂວງຄາລິເລ. ⁴⁰ພຣະກຸມມານນັ້ນກໍໃຫຍ່ຂຶ້ນແລະແຂງແຮງ, ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິບັນຍາ, ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກໍສະຖິດຢູ່ນຳ.

ກຸມມານເຢຊູໃນພຣະວິຫານ

⁴¹ຝ່າຍບິດາມານດາຂອງພຣະກຸມມານ ເຄີຍຂຶ້ນເມືອກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໃນເທດສະການປັດສະ-
 ຄາທຸກປີ. ⁴²ເມື່ອກຸມມານມີພຣະຊົນສິບສອງພັນສາ ເຂົາກໍຂຶ້ນເມືອຕາມທຳນຽມເທດສະການ
 ນັ້ນ. ⁴³ເມື່ອຄົບກຳນົດວັນປັດສະຄານັ້ນແລ້ວ ຂະນະທີ່ເຂົາກຳລັງກັບເມືອ ພຣະກຸມມານ ເຢຊູກໍ
 ຍັງຄ້າງຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຝ່າຍບິດາມານດາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ. ⁴⁴ເພາະເຂົາທັງສອງຄິດວ່າພຣະກຸມ-
 ມານນັ້ນຢູ່ນຳຄົນທີ່ມາດ້ວຍກັນ ເຂົາຈຶ່ງເດີນທາງໄປໄດ້ມື້ໜຶ່ງ ຈຶ່ງຕັ້ງຊອກຫາກຸມມານໃນໝູ່ພີ-
 ນ້ອງແລະຄົນທີ່ຮູ້ຈັກກັນ. ⁴⁵ເມື່ອບໍ່ພົບຈຶ່ງກັບຄືນໄປຊອກຫາທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ⁴⁶ຄົນຊອກຫາ
 ໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ຈຶ່ງພົບພຣະກຸມມານນຶ່ງຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານຖ້າມກາງພວກອາຈານ ກຳ-
 ລັງພັງແລະໂຕ່ຖາມພວກອາຈານເຫລົ່ານັ້ນຢູ່. ⁴⁷ຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນກໍປະຫລາດໃຈໃນສະຕິ-
 ບັນຍາແລະຄຳຕອບຂອງພຣະກຸມມານນັ້ນ. ⁴⁸ຝ່າຍບິດາມານດາເມື່ອໄດ້ເຫັນແລ້ວກໍອັດສະຈັນ
 ໃຈ ມານດາຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ລູກເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ແກ່ເຮົາ ເບິ່ງແມ່! ພໍ່ກັບແມ່ໄດ້
 ຊອກຫາເຈົ້າເປັນທຸກໃຈຫລາຍ.” ⁴⁹ຝ່າຍພຣະກຸມມານກໍຕອບວ່າ, “ເຈົ້າທັງສອງຊອກຫາເຮົາ
 ເຮັດຫຍັງ ຍັງບໍ່ຮູ້ຫລືວ່າເຮົາຕ້ອງຢູ່ໃນທີ່ສະຖິດແຫ່ງ ພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”^[1] ⁵⁰ແຕ່ບິດາມານ
 ດາກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄຳຕອບຂອງພຣະກຸມມານນັ້ນ. ⁵¹ແລ້ວພຣະກຸມມານກໍລົງໄປກັບເຂົາ ໄປຍັງ
 ເມືອງ ນາຊາເຣັດ ແລະຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງເຂົາ ສ່ວນມານດາກໍເກັບຂໍ້ຄວາມທັງຫລາຍ
 ນີ້ໄວ້ໃນໃຈ.

⁵²ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຈະເລີນຂຶ້ນໃນດ້ານສະຕິບັນຍາ, ໃນດ້ານຮ່າງກາຍ, ເປັນທີ່ຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
 ແລະຕໍ່ມະນຸດເໝືອນກັນ.

ບົດທີ 3

ການປະກາດຂອງໂຢຣັນບັບຕິສະໂຕ

(ມທ 3:1-12; ມຣກ 1:1-8; ຢຮ 1:19-28)

¹ເມື່ອບິທີສິບຫ້າໃນລັດຊະການ ກາຍຊາຕິເບຣີໂອ ຄາວເມື່ອປົນຕີໂອປິລາດ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງ
 ແຂວງຢູດາຍ, ເຮໂຣດ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງແຂວງຄາລີເລ, ຟິລິບໂນ້ອງຊາຍຂອງເຮໂຣດ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມ
 ຄອງແຂວງອິຕູຣາຍ ກັບ ອານາ ເຂດ ທາໂຄນິດ, ລີຊາເນຍ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງແຂວງອາບີເລັນ.
²ແລະອັນນາກັບ ກາຍະຟາ ເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ຄາວນັ້ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ
 ໂຢຣັນບຸດຊາຂາຣີຢາ ໃນກາງປ່າ. ³ແລ້ວ ໂຢຣັນ ໄດ້ໄປທີ່ເຂດອັອມແອັມແມ່ນ້ຳຢ່າແດນ ປະ-
 ກາດບັບຕິສະມາກຸ່ວກັບການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະຊົງຍົກຄວາມຜິດບາບ
 ເສຍ.

⁴ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ແລ້ວໃນໜັງສືຖ້ອຍຄຳຂອງ ເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ,

[1] ຫລື “ຕ້ອງເຮັດທຸລະກິດແຫ່ງພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”

“ສຽງຜູ້ທີ່ຮ້ອງໃນປ່າວ່າ
 ‘ຈົ່ງຈັດແຈງທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
 ຈົ່ງເຮັດທຶນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ໄປ.

5 ຮ່ອມທຸກຮ່ອມຈະໄດ້ຖົມໃຫ້ເຕັມ
 ພູແລະໂນນທຸກໜ່ວຍຈະເຮັດໃຫ້ຕໍ່ລົງ
 ທາງຄົດຈະເຮັດໃຫ້ຊື່
 ແລະທາງມິຕິກໍຈະເຮັດໃຫ້ກັງງ.

6 ມະນຸດທັງປວງຈະໄດ້ເຫັນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ພັນ’.”

7 ໂຢຮັນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນທີ່ອອກມາຮັບບັບຕິສະມາຈາກຕົນວ່າ, “ອ້າຍຊາດງູຮ້າຍເຮີຍ, ໃຜໄດ້ບອກສູ່ໃຫ້ປົບໜີຈາກພຣະພິໂລດທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນ. 8 ເຫດສັນນັ້ນ, ຈົ່ງປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຜົນສົມກັບການຖືມໃຈເກົ່າເຮົາໃຈໃໝ່ ແລະຢ່າຕັ້ງນິກໃນໃຈວ່າ ‘ພວກເຮົາມີອັບຮາຣາມ ເປັນພໍ່ເຄົ້າ’ ເພາະເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງລິດອາດຈະບັນດານ ໃຫ້ລູກຫລານເກີດແກ່ອັບຮາຣາມ ຈາກກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້. 9 ບັດນີ້ຂວານວາງໄວ້ທີ່ເຫງົ້າຕົ້ນໄມ້ແລ້ວ ສັນນັ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີກໍຈະຖືກປ້າແລ້ວໂຍນຖິ້ມໃສ່ໄຟເສຍ.”

10 ຝ່າຍປະຊາຊົນຈົ່ງຖາມ ໂຢຮັນວ່າ, “ຖ້າດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາເຮັດແນວໃດ.” 11 ເພິ່ນໄດ້ຕອບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ໃດທີ່ມີເສື້ອສອງໂຕຈົ່ງປັ້ນໃຫ້ຜູ້ບໍ່ມີແລະຜູ້ທີ່ມີອາຫານຈົ່ງປັ້ນໃຫ້ເໝືອນກັນ.” 12 ແລະພວກເກັບພາສີ ກໍໄດ້ມາຮັບບັບຕິສະມາເໝືອນກັນ ແລ້ວຖາມເພິ່ນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ.” 13 ເພິ່ນຈົ່ງຕອບເຂົາວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເກັບພາສີເກີນອັດຕາ.” 14 ພວກທະຫານກໍຖາມເພິ່ນເໝືອນກັນວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍເດ, ຈະເຮັດແນວໃດ?” ເພິ່ນຈົ່ງຕອບເຂົາວ່າ, “ຢ່າຂົ່ມເຫງຫລືຢ່າຫາຄວາມບໍ່ຈິງໃສ່ໃຜເພື່ອເອົາເງິນ ແຕ່ຈົ່ງພໍໃຈໃນຄ່າຈ້າງຂອງຕົນ.”

15 ເມື່ອພົນລະເມືອງຫວັງຖ້າພຣະຄຣິດຢູ່ ເຂົາທຸກຄົນກໍຄິດໄຕ່ຕອງເຖິງ ໂຢຮັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ອາດຈະແມ່ນ ພຣະຄຣິດຫລື.” 16 ໂຢຮັນ ຈົ່ງຕອບເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ ແຕ່ມີທ່ານຜູ້ໜຶ່ງຈະມາເປັນຜູ້ມີລິດກວ່າເຮົາອີກ ຊຶ່ງເຮົາບໍ່ສົມຄວນຈະແກ້ສາຍຮັດເກີບຂອງເພິ່ນ ຝ່າຍເພິ່ນຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແລະດ້ວຍໄຟ. 17 ມີຂອງທ່ານຖືດົງຜັດເຂົ້າ ເພື່ອຈະເຮັດລານເຂົ້າຂອງຕົນໃຫ້ກັງງດີແລະເພື່ອຮວບຮວມເຂົ້າເມັດດີໃສ່ໄວ້ໃນເລົ້າຂອງຕົນ ແຕ່ເຂົ້າລີບນັ້ນເພິ່ນຈະເຜົາເສຍດ້ວຍໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ.”

18 ດ້ວຍເຫດນີ້ ໂຢຮັນ ຈົ່ງປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແກ່ພົນລະເມືອງ ດ້ວຍຄຳເຕືອນສະຕິຕ່າງໆ ຫລາຍຂໍ້. 19 ຝ່າຍ ເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງເມືອງ, ເມື່ອຖືກ ໂຢຮັນ ກ່າວຕິຕຽນເພາະເລື່ອງນາງ ເຮໂຣເດຍພັນລະຍານ້ອງຊາຍຂອງຕົນ ແລະເພາະການຊົ່ວທັງຫລາຍທີ່ ເຮໂຣດ ໄດ້ເຮັດນັ້ນ. 20 ເຮໂຣດຍັງເຮັດການຊົ່ວນີ້ເພີ່ມກັບການທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ ຄືໄດ້ຈັບ ໂຢຮັນ ຂັງໄວ້ໃນຄຸກ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮັບບັບຕິສະມາ

(ມທ 3:13-17; ມຣກ 1:9-11)

21 ຢູ່ມາເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຊົງຮັບບັບຕິສະມາເໝືອນກັນ

ຂະນະເມື່ອພຣະອົງຊົງໄຫວ້ວອນຢູ່ ທ້ອງຟ້າກໍໄຂອອກ. ²²ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງຮູບເໝືອນນົກເຂົາໄດ້ສະເດັດລົງມາສະຖິດຢູ່ເທິງພຣະອົງ ແລະມີພຣະສຸລະສຽງອອກມາຈາກຟ້າສະຫວັນວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ທ່ານເປັນບຸດທີ່ຮັກ¹” ຂອງເຮົາ ເຮົາຊອບໃຈຫລາຍໃນທ່ານ.”

ລຳດັບວົງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

(ມທ 1:1-17)

²³ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຕົ້ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ ພຣະອົງມີພຣະຊົນມາຍຸປະມານສາມສິບພັນສາ (ຕາມຄວາມຄາດໝາຍຂອງຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າ) ເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັບ ຊຶ່ງເປັນບຸດຂອງເອລີ. ²⁴ເອລີເປັນບຸດຂອງມັດທາດ, ມັດທາດເປັນບຸດຂອງເລວີ, ເລວີເປັນບຸດຂອງເມລະຂີ, ເມລະຂີເປັນບຸດຂອງຍັນນາ, ຍັນນາເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັບ. ²⁵ໂຢເຊັບເປັນບຸດຂອງມັດຕາເທຍ, ມັດຕາເທຍເປັນບຸດຂອງອາໂມດ, ອາໂມດເປັນບຸດຂອງນາຮູມ, ນາຮູມເປັນບຸດຂອງເອຊະລີ, ເອຊະລີເປັນບຸດຂອງນັກກາຍ. ²⁶ນັກກາຍເປັນບຸດຂອງມາອາດ, ມາອາດເປັນບຸດຂອງມັດຕາເທຍ, ມັດຕາເທຍເປັນບຸດຂອງເຊເມອິນ, ເຊເມອິນເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັກ, ໂຢເຊັກເປັນບຸດຂອງໂຢດາ. ²⁷ໂຢດາເປັນບຸດຂອງໂຢຮານັນ, ໂຢຮານັນເປັນບຸດຂອງເຣຊາ, ເຣຊາເປັນບຸດຂອງເຊຣູບາເບນ, ເຊຣູບາເບນເປັນບຸດຂອງເຊອານຕີເອນ, ເຊອານຕີເອນເປັນບຸດຂອງເນຣີ. ²⁸ເນຣີເປັນບຸດຂອງເມລະຂີ, ເມລະຂີເປັນບຸດຂອງອັດດີ, ອັດດີເປັນບຸດຂອງໂກຊາມ, ໂກຊາມເປັນບຸດຂອງເອນມາດາມ, ເອນມາດາມເປັນບຸດຂອງເອຣະ. ²⁹ເອຣະເປັນບຸດຂອງເຢຊູ, ເຢຊູເປັນບຸດຂອງເອລີເອເຊ, ເອລີເອເຊເປັນບຸດຂອງໂຢຣິມ, ໂຢຣິມເປັນບຸດຂອງມັດທາດ, ມັດທາດເປັນບຸດຂອງເລວີ. ³⁰ເລວີເປັນບຸດຂອງຊິມໂອນ, ຊິມໂອນເປັນບຸດຂອງຢູດາ, ຢູດາເປັນບຸດຂອງໂຢເຊັບ, ໂຢເຊັບເປັນບຸດຂອງໂຢນາມ, ໂຢນາມເປັນບຸດຂອງເອລີຢາກິມ. ³¹ເອລີຢາກິມເປັນບຸດຂອງເມເລອາ, ເມເລອາເປັນບຸດຂອງເມັນນາ, ເມັນນາເປັນບຸດຂອງມັດຕາທາ, ມັດຕາທາເປັນບຸດຂອງນາທານ, ນາທານເປັນບຸດຂອງດາວິດ. ³²ດາວິດເປັນບຸດຂອງເຢຊີ, ເຢຊີເປັນບຸດຂອງໂອເບັດ, ໂອເບັດເປັນບຸດຂອງໂບອາດ, ໂບອາດເປັນບຸດຂອງຊາລາ, ຊາລາເປັນບຸດຂອງນາໂຊນ. ³³ນາໂຊນເປັນບຸດຂອງອາມິນາດາບ, ອາມິນາດາບເປັນບຸດຂອງອັດມິນ, ອັດມິນເປັນບຸດຂອງອານີ, ອານີເປັນບຸດຂອງເຣດຊະໂຣນ, ເຣດຊະໂຣນເປັນບຸດຂອງເປເຣັດ, ເປເຣັດເປັນບຸດຂອງຢູດາ. ³⁴ຢູດາເປັນບຸດຂອງຢາໂຄບ, ຢາໂຄບເປັນບຸດຂອງອີຊາກ, ອີຊາກເປັນບຸດຂອງອັບຣາຮາມ, ອັບຣາຮາມເປັນບຸດຂອງເຕຣາ, ເຕຣາເປັນບຸດຂອງນາໂຮ. ³⁵ນາໂຮເປັນບຸດຂອງເສຣຸກ, ເສຣຸກເປັນບຸດຂອງເຣອູ, ເຣອູເປັນບຸດຂອງເປເລັກ, ເປເລັກເປັນບຸດຂອງເຣເບ, ເຣເບເປັນບຸດຂອງເຊລາ. ³⁶ເຊລາເປັນບຸດຂອງກາຍນານ, ກາຍນານເປັນບຸດຂອງອາຟັກຊາດ, ອາຟັກຊາດເປັນບຸດຂອງເຊມ, ເຊມເປັນບຸດຂອງໂນອາ, ໂນອາເປັນບຸດຂອງລາເມັກ. ³⁷ລາເມັກເປັນບຸດຂອງເມທູເຊລາ, ເມທູເຊລາເປັນບຸດຂອງເອ-

¹ຫລື “ບຸດອົງດຽວ”

ໂນກ, ເອໂນກເປັນບຸດຂອງຢາເຣັດ, ຢາເຣັດເປັນບຸດຂອງມາຮາລາເລນ, ມາຮາລາເລນເປັນບຸດຂອງກາຍນານ. ³⁸ກາຍນານເປັນບຸດຂອງເອໂນດ, ເອໂນດເປັນບຸດຂອງເຊດ, ເຊດເປັນບຸດຂອງອາຕາມ, ອາຕາມເປັນບຸດພຣະເຈົ້າ.

ບົດທີ 4

ມານທົດລອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 4:1-11; ມຣກ 1:12-13)

¹ພຣະເຢຊູ ຊົງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໄດ້ສະເດັດກັບຈາກແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ແລະພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງນຳພຣະອົງໄປໃນປ່າ. ²ພະຍາມານໄດ້ທົດລອງພຣະອົງເປັນເວລາສີ່ສິບວັນໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສະເຫວີຍອາຫານສິ່ງໃດ ແລະເມື່ອສິ້ນສີ່ສິບວັນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຢາກອາຫານ. ³ພະຍາມານໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈົ່ງສັ່ງຫິນກ້ອນນີ້ໃຫ້ກາຍເປັນອາຫານເບິ່ງດູ!” ⁴ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບມັນວ່າ, “ມີພຣະຄຳພີຂຽນໄວ້ວ່າ ‘ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານສິ່ງດຽວ’.”

⁵ແລ້ວມານໄດ້ນຳພຣະອົງຂຶ້ນເມືອສະແດງບັນດາລາຊະແຜ່ນດິນທົ່ວພິພິບໃນບັດດຽວຊື່ໃຫ້ພຣະອົງເຫັນ. ⁶ແລະມານໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອ່ານາດທັງໝົດນີ້ ສະຫງ່າລາສີຂອງລາຊະແຜ່ນດິນນັ້ນ ເຮົາຈະຍົກໃຫ້ທ່ານ ເພາະວ່າຊົງມອບເປັນສິດໄວ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ ແລະເຮົາປາດຖະໜາຈະໃຫ້ແກ່ຜູ້ໃດກໍໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ. ⁷ເທດສັນນີ້ຖ້າທ່ານຂາບລົງໄຫວ້ເຮົາ ສັບພະສິ່ງນັ້ນຈະເປັນຂອງທ່ານໝົດ.” ⁸ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບມານວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ‘ຈົ່ງຂາບໄຫວ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າແລະປະຕິບັດພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ’.”

⁹ແລ້ວພະຍາມານໄດ້ນຳພຣະອົງໄປຍັງກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ໃຫ້ພຣະອົງປະທັບຢູ່ເທິງຫລັງຄາພຣະວິຫານ ແລະທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໂຕນລົງຈາກທີ່ນີ້ເບິ່ງດູ! ¹⁰ເພາະວ່າມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຮັບສັ່ງພວກເທວະດາຂອງພຣະອົງກຸ່ວກັບເລື່ອງທ່ານເພື່ອໃຫ້ເຂົາເອົາໃຈໃສ່ຮັກສາທ່ານໄວ້’. ¹¹ແລະ, ‘ມີຂອງເທວະດາເຫລົ່ານັ້ນຈະຮັບທ່ານໄວ້ຍ້ານວ່າຕີນຂອງທ່ານຈະຕຳຫິນ’.” ¹²ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບມານວ່າ, “ມີຄຳກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຢ່າໄດ້ລອງໃຈພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ’.” ¹³ເມື່ອມານໄດ້ທົດລອງພຣະອົງທຸກປະການແລ້ວ ມັນກໍໜີຈາກພຣະອົງໄປຈົນເຖິງເວລາທີ່ມີໂອກາດອີກ.

ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຕົ້ນເທດສະໜາໃນແຂວງຄາລີເລ

(ມທ 4:12-17; ມຣກ 1:14-15)

¹⁴ແລ້ວພຣະເຢຊູ ໄດ້ສະເດັດກັບຄືນແຂວງຄາລີເລດ້ວຍລິດແຫ່ງພຣະວິນຍານ ແລະກິຕິສັບຂອງພຣະອົງໄດ້ຊຳລືໄປທົ່ວອ້ອມເຂດນັ້ນ. ¹⁵ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາຂອງເຂົາ ແລະໄດ້ຊົງຮັບຄວາມສັ່ນລະເສີນຈາກຄົນທັງປວງ.

ໄທນາຊາເຮັດບໍ່ຕ້ອນຮັບພຣະເຢຊູ

(ມທ 13:53-58; ມຣກ 6:1-6)

¹⁶ແລະພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຍັງເມືອງ ນາຊາເຮັດ ຄືບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງຈະເລີນໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນໂຮງທຳໃນວັນຊະບາເຕຕາມເຄີຍ ແລະຊົງຍືນຂຶ້ນເພື່ອຈະອ່ານ ພຣະທຳໃຫ້ທີ່ປະຊຸມຟັງ. ¹⁷ແລ້ວເຂົາໄດ້ຍື່ນພຣະຄຳພີຂອງເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ເມື່ອຊົງພິພິດສືພຣະທຳອອກກຳພົບຂໍ້ທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ,

¹⁸ “ພຣະວິນຍານແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ຫົດສົງຕັ້ງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້

ໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ຄົນຍາກຈົນ.

ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດອິດສະຫລະພາບແກ່ບັນດາຊະເລີຍ

ໃຫ້ປະກາດແກ່ຄົນຕາບອດວ່າຈະໄດ້ເຫັນຮຸ່ງອີກ

ໃຫ້ປ່ອຍຜູ້ຖືກບັບບັງຄັບເປັນອິດສະຫລະ.

¹⁹ ແລະໃຫ້ປະກາດປີທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເມດຕານັ້ນ.”

²⁰ແລ້ວພຣະອົງຊົງຮຳໜັງສືນັ້ນສົ່ງຄົນໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະຊົງນັ່ງລົງ ຕາຂອງຄົນທັງປວງໃນໂຮງທຳກຳແພ່ງເບິ່ງພຣະອົງ. ²¹ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຕັ້ງຕົນກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ພຣະຄຳພີຕອນນີ້ກຳລັງເລັດໃນວັນນີ້ ຄືເມື່ອທູຂອງທ່ານກຳລັງໄດ້ຍືນຢູ່ນີ້.” ²²ຄົນທັງປວງກໍກ່າວຊົມເຊີຍພຣະອົງ ແລະປະຫລາດໃຈໃນຖ້ອຍຄຳອ່ອນຫວານຊົງອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ ເຂົາຈົ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ເປັນລູກໂຢເຊັບບໍ່ແມ່ນຫລື?”. ²³ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຄົງຈະກ່າວຄຳສຸພາສິດຂໍ້ນີ້ຕໍ່ເຮົາເປັນແນ່ ຄືວ່າ ‘ນາຍໝໍເອີຍ, ຈົ່ງປົວຕົວເອງໃຫ້ດີ’ ຄື ‘ບັນດາການຊົ່ງພວກເຮົາໄດ້ຍືນວ່າ ທ່ານໄດ້ກະທຳໃນເມືອງ ກາເປນາອູມ ຈົ່ງເຮັດໃນເມືອງຂອງຕົນທີ່ນີ້ເໝືອນກັນ.” ²⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ປະກາດພຣະທຳຄົນໃດໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືໃນບ້ານເມືອງຂອງຕົນ. ²⁵ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ມີແມ່ໝ້າຍຫລາຍຄົນໃນພວກອິສຣາເອນ ໃນຄາວເອລີຢາ ເມື່ອຊົງອັດທ້ອງຟ້າ ເສຍເຖິງສາມປີກັບຫົກເດືອນ ກໍເກີດການອິດຢາກໜັກຫລາຍທົ່ວແຜ່ນດິນ. ²⁶ແຕ່ເອລີຢາກໍບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ໃຫ້ໄປຫາແມ່ໝ້າຍຄົນໃດ ເວັ້ນແຕ່ແມ່ໝ້າຍຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງ ຊາເຣຟັດ ແຂວງຊິໂດນ. ²⁷ແລະໃນຄາວຂອງ ເອລີຊາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ໄດ້ມີຄົນຂີ້ທູດຫລາຍຄົນໃນພວກອິສຣາເອນ ແຕ່ບໍ່ມີຄົນໃດໄດ້ຮັບການຊົງຊຳລະໃຫ້ດີສະອາດ ເວັ້ນແຕ່ນາອາມານ ຊາວຊິເຣຍ.” ²⁸ເມື່ອຄົນທັງປວງໃນໂຮງທຳໄດ້ຍືນຄຳດັ່ງນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດ. ²⁹ເຂົາຈົ່ງພາກັນລູກຂຶ້ນຊຸກພຣະອົງອອກຈາກເມືອງ ແລະນຳພຣະອົງໄປຍັງແງ່ຜາຊັນບ່ອນໂນນເມືອງເຂົາຕັ້ງຢູ່ນັ້ນ ເພື່ອໝາຍຈະຊຸກພຣະອົງລົງ. ³⁰ແຕ່ພຣະອົງຊົງຍ່າງຜ່ານຖ້ຳມາກາງເຂົາພື້ນໄປ.

ຊາຍທີ່ມີຜີຮ້າຍລົງ

(ມຣກ 1:21-28)

³¹ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງໄປເຖິງເມືອງ ກາເປນາອູມ ແຂວງ ຄາລິເລ ແລະໄດ້ຊົງສັ່ງສອນເຂົາ

ທັງຫລາຍໃນວັນຊະບາໂຕ. ³²ເຂົາກໍປະຫລາດໃຈດ້ວຍການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ເພາະຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍອໍານາດ.

³³ໃນໂຮງທໍາມະເທດສະໜານັ້ນມີຄົນໜຶ່ງມີຜີຖ້ອຍຮ້າຍເຂົ້າສິງຢູ່ແລະໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງວ່າ. ³⁴“ເຢຊູໂທນາຊາເຮັດເຮີຍ, ທ່ານມາຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ ທ່ານມາທໍາລາຍພວກເຮົາຫລື ທ່ານແມ່ນຜູ້ໃດພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວ ທ່ານຄືຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.” ³⁵ພຣະເຢຊູ ຊົງຫ້າມມັນວ່າ, “ມິດແມ ອອກຈາກຄົນນີ້ເສຍ!” ແລະເມື່ອຜີໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນລົ້ມລົງຖ້າມກາງປະຊາຊົນແລ້ວ ກໍອອກມາໂດຍບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ຄົນນັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ. ³⁶ຄົນທັງປວງກໍປະຫລາດໃຈຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຄໍາເວົ້ານີ້ເປັນຢ່າງໃດໜ້າເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ສັ່ງຜີຖ້ອຍຮ້າຍດ້ວຍອໍານາດແລະລິດເດດ ມັນກໍອອກມາ.” ³⁷ ແລະກິຕິສັບຂອງພຣະອົງໄດ້ຊໍາລືໄປທຸກບ່ອນທົ່ວຂົງເຂດນັ້ນ.

ຊົງໂຜດແມ່ເມຍຂອງເປໂຕໃຫ້ດີໄຂ້

(ມທ 8:14-17; ມຣກ 1:29-34)

³⁸ຝ່າຍພຣະອົງ ຊົງລຸກຂຶ້ນອອກຈາກໂຮງທໍາສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງ ຊີໂມນ ແລະ ແມ່ເມຍຂອງຊີໂມນລໍາບາກເປັນໄຂ້ແຮງຫລາຍ ເຂົາໄດ້ອ້ອນວອນພຣະອົງສໍາລັບຍິງນັ້ນ. ³⁹ພຣະອົງຊົງຍືນຢູ່ຂ້າງຄົນເຈັບ ຊົງຫ້າມໄຂ້ ແລະໄຂ້ກໍເຊົາ ໃນທັນໃດນັ້ນນາງກໍລຸກຂຶ້ນບົວລະບັດພຣະອົງກັບທັງພວກຂອງພຣະອົງ.

⁴⁰ເມື່ອເວລາຕາເວັນກໍາລັງຕົກ ຜູ້ໃດມີຄົນເຈັບເປັນພະຍາດຕ່າງໆ ກໍພາມາຫາພຣະອົງພຣະອົງກໍຊົງວາງພຣະຫັດໃສ່ເຂົາທຸກຄົນ ໂຜດໃຫ້ເຂົາດີ. ⁴¹ຜີກໍໄດ້ອອກມາຈາກຄົນຫລາຍຄົນເໝືອນກັນ ໂດຍຮ້ອງວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ” ແຕ່ພຣະອົງຊົງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຂົາປາກ ເພາະເຂົາຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຄຣິດ.

ພຣະເຢຊູຊົງອອກໄປປະກາດ

(ມຣກ 1:35-39)

⁴²ຄັ້ນຮຸ່ງເຊົ້າພຣະອົງສະເດັດອອກໄປຍັງປ່າບ່ອນສະຫງົດ ປະຊາຊົນກໍຊອກຫາພຣະອົງເມື່ອພົບ ແລ້ວກໍໜ່ວງໜ່ຽວພຣະອົງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ໄປຈາກເຂົາ. ⁴³ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຕ້ອງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແກ່ເມືອງອື່ນໆ ເໝືອນກັນ ເພາະວ່າທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ມາກໍເພາະເຫດການນີ້.” ⁴⁴ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກາດໃນໂຮງທໍາມະເທດສະໜາທີ່ແຂວງຢູດາຍ.

ບົດທີ 5

ຈັບປາໄດ້ຫລາຍ

(ມທ 4:18-22; ມຣກ 1:16-20)

¹ຢູ່ມາ ເມື່ອປະຊາຊົນກໍາລັງບຸບຽດກັນ ເຂົ້າມາ ເພື່ອຈະໄດ້ພັງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າພຣະເຢຊູ ຊົງຍືນຢູ່ແຄມທະເລສາບ ເຄັ່ນເນຊາເຮັດ. ²ຊົງເຫັນເຮືອສອງລໍາຈອດຢູ່ຮີມຝັ່ງທະເລສາບນັ້ນ ສ່ວນພວກຫາປາໄດ້ອອກໄປຈາກເຮືອນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍາລັງລ້າງມອງຢູ່. ³ພຣະອົງໄດ້

ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອລ່າໜຶ່ງ ຄືເຮືອຂອງຊີໂມນແລ້ວຊົງຂໍໃຫ້ຖອຍເຮືອອອກໄປຈາກຝັ່ງໜ້ອຍໜຶ່ງ ຈົ່ງປະທັບລົງສັ່ງສອນປະຊາຊົນຈາກເຮືອນັ້ນ. ⁴ເມື່ອຊົງຢຸດສອນແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ຊີໂມນວ່າ, “ຈົ່ງພາຍອອກໄປປ່ອນເລິກ ແລ້ວຢ່ອນມອງຂອງພວກທ່ານລົງຈັບປາ.” ⁵ຊີໂມນທູນຕອບວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າ້ນ້ອຍໄດ້ຫາຈົນອິດເມື່ອຍໝົດຄົນກໍບໍ່ໄດ້ຫຍັງ ແຕ່ຂ້າ້ນ້ອຍຈະຢ່ອນມອງລົງຕາມຄຳຂອງນາຍ.” ⁶ເມື່ອຢ່ອນລົງແລ້ວມອງຂອງເຂົາກໍຖືກປາຫລາຍເຕັມທີ ຈົນມອງຂອງເຂົາພວມຂາດໄປ. ⁷ເຂົາຈົ່ງກວັກມືເອົາໝູ່ທີ່ຢູ່ເຮືອລ່າອື່ນໃຫ້ມາຊ່ອຍ ເມື່ອເຂົາມາຊ່ອຍແລ້ວ ກໍໄດ້ປາເຕັມເຮືອທັງສອງລ່າ ຈົນເຮືອເຂົາແຊມເກືອບຫລົ້ມ. ⁸ເມື່ອຊີໂມນເປໂຕໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍຂາບລົງທີ່ພຣະຊານຸຂອງພຣະເຢຊູທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍເຊີນໄປໃຫ້ຫ່າງຈາກຂ້າ້ນ້ອຍທ້ອນ ເພາະຂ້າ້ນ້ອຍເປັນຄົນບາບ.” ⁹ເພາະເປໂຕກັບໝູ່ທັງໝົດທີ່ຢູ່ນຳກັນນັ້ນ ໄດ້ງົດປະຫລາດໃຈດ້ວຍປາຫລາຍທີ່ເຂົາຈັບໄດ້ນັ້ນ. ¹⁰ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ ລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ ທີ່ເປັນໝູ່ຮ່ວມງານກັບຊີໂມນກໍປະຫລາດໃຈເໝືອນກັນພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ຊີໂມນວ່າ, “ຍ່າຊູ່ຍ້ານ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປທ່ານຈະເປັນຜູ້ຫາຄົນ.” ¹¹ເມື່ອໄດ້ນຳເຮືອມາຖົງຝັ່ງແລ້ວເຂົາກໍສະຫລະສິ່ງສາລະພັດແລ້ວຕາມພຣະອົງໄປ.

ຊົງໄຕດຄົນຂີ້ທູດໃຫ້ດີສະອາດ

(ມທ 8:1-4; ມຣກ 1:40-45)

¹²ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ໃນເມືອງໜຶ່ງ ເບິ່ງແມ່! ມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງເປັນຂີ້ທູດເຕັມຕົວ ເມື່ອຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູກໍກົມຂາບລົງອ້ອນວອນ ທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າທ່ານພໍໃຈກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າ້ນ້ອຍດີສະອາດໄດ້.” ¹³ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຢຽດຫັດອອກຖືກຄົນນັ້ນແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວ ຈົ່ງດີສະອາດເສຍ” ໃນທັນໃດພະຍາດຂີ້ທູດກໍຫາຍໄປຈາກຄົນນັ້ນ. ¹⁴ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສັ່ງຫ້າມຜູ້ນັ້ນບໍ່ໃຫ້ບອກຜູ້ໃດ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ປະໂລຫິດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ເພື່ອເປັນຫລັກຖານຕໍ່ເຂົາວ່າ ເຈົ້າດີສະອາດແລ້ວ.” ¹⁵ແຕ່ກິຕິສັບຂອງພຣະອົງແຮ່ງຊ່າລີໂບອີກ ແລະປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຊຸມນຸມກັນເພື່ອຟັງພຣະອົງແລະເພື່ອຊົງເຮັດໃຫ້ພະຍາດຕ່າງໆ ຂອງເຂົາດີ. ¹⁶ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປກາງປ່າແລະໄຫວ້ວອນຢູ່.

ຊົງໄຕດຄົນເປ້ຍໃຫ້ດີ

(ມທ 9:1-8; ມຣກ 2:1-12)

¹⁷ຢູ່ມາວັນໜຶ່ງເມື່ອພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນຢູ່ ມີພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຄູບາອາຈານນັ່ງຢູ່ຫັ້ນດ້ວຍ ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມາຈາກທຸກໆ ບ້ານໃນແຂວງຄາລີເລ, ແຂວງຢູດາຍ ແລະຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະລິດເດດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍສະຖິດຢູ່ກັບພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາດີພະຍາດ. ¹⁸ແລະເບິ່ງແມ່! ມີຜູ້ຫາມຄົນເປ້ຍຜູ້ໜຶ່ງນອນເທິງປ່ອນນອນ ແລະເຂົາພະຍາຍາມຈະຫາມຄົນເປ້ຍນັ້ນເຂົ້າມາວາງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ. ¹⁹ເມື່ອເຂົາຫາທາງເຂົ້າບໍ່ໄດ້ເພາະມີຄົນຫລາຍ ເຂົາຈົ່ງຂຶ້ນຫລັງຄາເຮືອນ ແລະຢ່ອນຄົນເປ້ຍກັບທັງປ່ອນນອນລົງມາຕາມປ່ອງດິນຂໍຫວ່າງກາງໝູ່ຄົນຕໍ່ພຣະພັກ ພຣະເຢຊູ. ²⁰ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ

ແລ້ວກໍຊົງກ່າວກັບຄົນເບ້ຍນັ້ນວ່າ, “ຊາຍເອີຍ, ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະໄພແລ້ວ.”
²¹ຝ່າຍພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍກໍຕັ້ງຕົ້ນຄິດໃນໃຈວ່າ, “ຜູ້ນີ້ທີ່ເວົ້າໝັ້ນປະໝາດພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ ໃຜຈະຍົກຄວາມຜິດບາບໄດ້ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.” ²²ແຕ່ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຊາບຄວາມຄິດຂອງເຂົາ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຫດສັນໃດທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຄິດພິຈາລະນາໃນໃຈ. ²³ທີ່ຈະວ່າ ‘ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະໄພແລ້ວ’ ຫລືຈະວ່າ ‘ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຢ່າງທຽວໄປ’ ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນ. ²⁴ແຕ່ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີສິດອຳນາດໃນໂລກໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບໄດ້” (ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຄົນເບ້ຍ ວ່າ) “ເຮົາສັ່ງເຈົ້າວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າໄປບ້ານເສຍ.” ²⁵ໃນທັນໃດນັ້ນຄົນເບ້ຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າຄົນທັງປວງ ຍົກເອົາບ່ອນນອນຊຶ່ງຕົນໄດ້ນອນນັ້ນກັບໄປບ້ານ ໂດຍຮ້ອງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ²⁶ສ່ວນຄົນທັງປວງກໍອັດສະຈັນໃຈຫລາຍແລະພາກັນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍ້ານຈິ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ວັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເຫລືອເຊື້ອ.”

ຊົງເອີ້ນເອົາເລວີ

(ມທ 9:9-13; ມຣກ 2:13-17)

²⁷ພາຍຫລັງເຫດການເຫລົ່ານັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປ ແລະຊົງເຫັນຄົນເກັບພາສີຜູ້ໜຶ່ງຊື່ ເລວີນັ່ງຢູ່ດ່ານພາສີ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງບອກທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.” ²⁸ແລ້ວເລວີກໍສະຫລະຖິ້ມໝົດທຸກສິ່ງ ລຸກຂຶ້ນຕາມພຣະອົງໄປ.

²⁹ເລວີໄດ້ຈັດໃຫ້ມີງານລ້ຽງອັນໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນເຮືອນຂອງຕົນ ເພື່ອເປັນກຽດແກ່ພຣະອົງ ມີຫລາຍຄົນຄືຄົນເກັບພາສີແລະຄົນອື່ນໆ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມນຳ. ³⁰ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກນັກທຳຂອງຝ່າຍເຂົາ ໄດ້ຈົ່ມຕິຕຽນພວກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ພວກເຈົ້າຈົ່ງກິນແລະດື່ມດ້ວຍກັນກັບພວກເກັບພາສີແລະພວກນອກສິນທຳ.” ³¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຄົນປົກກະຕິບໍ່ຕ້ອງການໝໍຢາ ແຕ່ຄົນເຈັບຕ້ອງການໝໍ. ³²ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະເອີ້ນເອົາຄົນສິນທຳ ແຕ່ມາເອີ້ນເອົາຄົນນອກສິນທຳໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່.”

ບັນຫາເລື່ອງສິນອິດອາຫານ

(ມທ 9:14-17; ມຣກ 2:18-22)

³³ເຂົາໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ພວກສິດຂອງ ໂຢຮັນ ຖືສິນອິດອາຫານຢູ່ເລື້ອຍ ແລະທຳພິທີອ້ອນວອນ ແລະສິດຂອງພວກຟາຣີຊາຍກໍເຮັດເໝືອນກັນ ແຕ່ສິດຂອງທ່ານກິນແລະດື່ມ.”
³⁴ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທ່ານຈະໃຫ້ສະຫາຍຂອງເຈົ້າບ່າວອິດອາຫານ ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຍັງຢູ່ກັບເຂົາບໍ່ໄດ້ຕີ!”. ³⁵ແຕ່ຈະມີວັນໜຶ່ງເມື່ອເຈົ້າບ່າວຖືກຍົກຍ້າຍຈາກເຂົາໄປ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ເຂົາຈະຖືສິນອິດອາຫານ.” ³⁶ພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາຂໍ້ໜຶ່ງແກ່ເຂົາວ່າ, “ບໍ່ຫ່ອນມີຜູ້ໃດຈືກເອົາຜ້າຈາກເສື້ອໃໝ່ມາຕາບເສື້ອເກົ່າ ຖ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນເສື້ອໃໝ່ກໍຂາດເສຍໄປ ແລະຜ້າທີ່ເອົາມາຈາກເສື້ອໃໝ່ກໍຈະບໍ່ສົມກັບເສື້ອເກົ່າເໝືອນກັນ. ³⁷ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາເຫລົ້າແວງໃໝ່ມາໃສ່ໄວ້ໃນຖົງໜັງເກົ່າ ຖ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນເຫລົ້າແວງໃໝ່ຈະເຮັດໃຫ້ຖົງໜັງນັ້ນຂາດໄປ, ເຫລົ້າແວງຈະໄຫລອອກ, ແລະຖົງໜັງກໍຈະເສຍໄປເໝືອນກັນ. ³⁸ແຕ່ເຫລົ້າແວງໃໝ່ຕ້ອງໃສ່

ໄວ້ໃນຖົງໜັງໃໝ່. ³⁹ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເມື່ອກິນເຫລົ້າແວງເກົ່າແລ້ວ ຈະຢາກໄດ້ເຫລົ້າແວງໃໝ່ ເພາະເພິ່ນຍ່ອມເວົ້າວ່າ ‘ອັນເກົ່ານັ້ນແຫລະ, ດີ.’”

ບົດທີ 6

ບັນຫາເລື່ອງວັນຊະບາໂຕ

(ມທ 12:1-8; ມຣກ 2:23-28)

¹ຢູ່ມາໃນວັນຊະບາໂຕວັນໜຶ່ງ ພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດຜ່ານທົ່ງນາໄປ ສ່ວນພວກສິດຂອງພຣະອົງໄດ້ເດັດເອົາຮວງເຂົ້າມາຍ່ອງກິນ. ²ມີພວກຟາຣີຊາຍບາງຄົນທູນຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຜິດຕໍ່ກົດຂອງວັນຊະບາໂຕ?”. ³ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານເຖິງເລື່ອງທີ່ດາວິດໄດ້ເຮັດຫລື ເມື່ອເພິ່ນກັບພັກພວກຂອງເພິ່ນໄດ້ອິດຢາກ. ⁴ຄືເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເອົາເຂົ້າຈີ່ທີ່ຕັ້ງຖວຍຕໍ່ພຣະພັກມາຮັບປະທານ ແລະປັນໃຫ້ພັກພວກຂອງຕົນເໝືອນກັນ ຊຶ່ງພຣະບັນຍັດຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຜກິນ ເວັ້ນແຕ່ປະໂລຫິດເທົ່ານັ້ນ.” ⁵ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ບຸດມະນຸດເປັນເຈົ້າຂອງວັນຊະບາໂຕເໝືອນກັນ.”

ຊົງໄຜດຄົນມີລີບ

(ມທ 12:9-14; ມຣກ 3:1-6)

⁶ໃນວັນຊະບາໂຕອີກວັນໜຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາແລະສັງ-ສອນ ທີ່ນັ້ນມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງມີເບື້ອງຂວາລີບ. ⁷ຝ່າຍພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍຊອມເບິ່ງວ່າພຣະອົງຈະຊົງໄຜດໃຫ້ດີໃນວັນຊະບາໂຕຫລື ເພື່ອເຂົາຈະຫາເຫດພ້ອງພຣະອົງໄດ້. ⁸ແຕ່ພຣະອົງຊົງຊາບຄວາມຄິດຂອງເຂົາ ຈຶ່ງຊົງບອກຄົນມີລີບນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນມາຍືນຢູ່ຂ້າງໜ້າສາ” ຄົນນັ້ນກໍລຸກຍືນຂຶ້ນຢູ່ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ⁹“ເຮົາຈະຖາມພວກທ່ານວ່າ ໃນວັນຊະບາໂຕຄວນຈະເຮັດດີ ຫລືຄວນຈະເຮັດຊົ່ວ ຈະເອົາຊີວິດໄວ້ ຫລືຈະເຮັດໃຫ້ຊີວິດດັບເສຍ?”. ¹⁰ພຣະອົງຈຶ່ງທອດພຣະເນດເບິ່ງອ້ອມເຂົາທຸກຄົນ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ຄົນມີລີບນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຈຶ່ງຢຽດມືອອກ” ຄົນນັ້ນກໍເຮັດຕາມ ແລະມືຂອງລາວກໍດີເປັນປົກກະຕິ. ¹¹ຝ່າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ ແລະໄດ້ປຶກສາກັນວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບພຣະເຢຊູໄດ້.

ຊົງເອີ້ນເອົາສາວົກສິບສອງຄົນ

(ມທ 10:1-4; ມຣກ 3:13-19)

¹²ໃນຄາວນັ້ນພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນພູເພື່ອຈະໄຫວ້ວອນ ແລະໄດ້ຊົງໄຫວ້ວອນພຣະເຈົ້າຕະຫລອດຄືນ. ¹³ຄັນຮຸ່ງເຊົ້າແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນເອົາພວກສິດຂອງຕົນມາ ຈາກພວກສິດນັ້ນພຣະອົງຊົງເລືອກເອົາສິບສອງຄົນ ແລ້ວຊົງຕັ້ງຊື່ວ່າອັກຄະສາວົກ. ¹⁴ຄືຊີໂມນ ທີ່ພຣະອົງຊົງຕັ້ງຊື່ອີກວ່າເຢໂຕ, ອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງເຢໂຕ, ຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ, ຟິລິບແລະບາ-ຣະໂທໂລມາຍ. ¹⁵ມັດທາຍແລະໄທມາ, ຢາໂກໂບລູກຊາຍຂອງອາລະຟາຍ, ຊີໂມນ ທີ່ເອີ້ນວ່າ “ຜູ້ຮັກຊາດ”. ¹⁶ຢູດາລູກຊາຍຂອງຢາໂກໂບ, ແລະຢູດາອິສະກາຣີອິດ ທີ່ກາຍເປັນຜູ້ທໍລະຍົດຕໍ່ນາຍຂອງຕົນ.

ຊົງໂຜດປວງຊົນໃຫ້ດີພະຍາດ

(ມທ 4:23-25)

17 ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດພ້ອມກັບພວກອັກຄະສາວົກ ລົງມາຍືນຢູ່ທີ່ຮາບພຽງບ່ອນໜຶ່ງ ບ່ອນນັ້ນມີສິດຂອງພຣະອົງຫລາຍຄົນກັບປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ທີ່ມາຈາກທົ່ວແຂວງ ຢູດາຍ, ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແລະຈາກຝັ່ງທະເລເຂດເມືອງຕີເຣກັບເມືອງຊີໂດນ. 18 ເຂົາໄດ້ມາເພື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະເພື່ອໃຫ້ດີພະຍາດຕ່າງໆ ຂອງເຂົາ ແລະບັນດາຄົນທີ່ຜິຖ່ອຍຮ້າຍກຸກກວນກໍຊົງໂຜດໃຫ້ດີເໝືອນກັນ. 19 ປະຊາຊົນໄດ້ພະຍາຍາມຈະຖືກຕ້ອງພຣະອົງ ເຫດວ່າມີລິດກຳລັງອອກມາຈາກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຂົາດີພະຍາດທຸກຄົນ.

ຄວາມສຸກແລະວິບັດ

(ມທ 5:1-12)

20 ພຣະອົງທອດພະເນດຫລົງເບິ່ງພວກສາວົກແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ,

“ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຍາກຈົນກໍເປັນສຸກ

ເພາະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງພວກທ່ານ.

21 ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ອິດຢາກດຽວນີ້ກໍເປັນສຸກ

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໂຜດໃຫ້ພວກທ່ານອີ່ມເຕັມ,

ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຮ້ອງໂທດຽວນີ້ກໍເປັນສຸກ

ເພາະວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ຫົວ.”

22 “ເມື່ອໃດຄົນທັງຫລາຍກຽດຊັງພວກທ່ານ, ຕັດພວກທ່ານຖິ້ມເສຍ,

ຕິຕຽນນິນທາແລະປະຕິເສດຊື່ຂອງພວກທ່ານວ່າຊົ່ວ

ເພາະພວກທ່ານເຫັນແກ່ບຸດມະນຸດ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານຈະເປັນສຸກ.

23 ໃນວັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີແລະຕື່ນເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ

ເພາະເບິ່ງແມ! ບໍາເໜັດຂອງພວກທ່ານມີບໍລິບູນຢູ່ໃນສະຫວັນ

ເພາະວ່າບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳເໝືອນກັນ.

24 “ແຕ່ວິບັດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີ

ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມສຸກຢູ່ແລ້ວ.

25 ວິບັດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ອີ່ມເຕັມດຽວນີ້

ເພາະວ່າພວກທ່ານຈະອິດຢາກ

ວິບັດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍທີ່ຫົວດຽວນີ້

ເພາະວ່າພວກທ່ານຈະທຸກໂສກແລະຮ້ອງໂທ້.”

26 “ເມື່ອໃດຄົນທັງຫລາຍຍັງອ່ຍວ່າພວກທ່ານດີ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ວິບັດຈະມີແກ່ພວກທ່ານ

ເພາະບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຂີ້ໂລບເໝືອນກັນ.”

ຄວາມຮັກຕໍ່ສັດຕູ

(ມທ 5:38-48; ມທ 7:12)

²⁷“ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ກຳລັງຟັງຢູ່ວ່າ ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງພວກທ່ານຈົ່ງເຮັດດີແກ່ຜູ້ກຽດຊັງພວກທ່ານ. ²⁸ຈົ່ງອວຍພອນແກ່ຜູ້ທີ່ບ້ອຍດ່າພວກທ່ານ, ຈົ່ງອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ກ່າວຫຍາບຊ້າຕໍ່ພວກທ່ານ. ²⁹ຖ້າຜູ້ໃດຕົບແກ້ມຂອງທ່ານເບື້ອງໜຶ່ງ ຈົ່ງປົ່ນອີກເບື້ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາແລະຖ້າຜູ້ໃດຍາດເອົາເສື້ອຊັ້ນນອກຂອງທ່ານໄປ ຖ້າເຂົາຈະເອົາເສື້ອໃນກໍຢາທວງຫ້າມ. ³⁰ຈົ່ງໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ຂໍຈາກທ່ານ ຖ້າຜູ້ໃດເອົາສິ່ງຂອງຂອງທ່ານໄປ ຢ່າຊູ່ທວງເອົາຄືນ. ³¹ທ່ານຢາກໃຫ້ເຂົາເຮັດຢ່າງໃດແກ່ທ່ານ ຈົ່ງເຮັດຢ່າງນັ້ນແກ່ເຂົາເໝືອນກັນ.

³²“ຖ້າແມ່ນທ່ານຮັກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກທ່ານ ຈະຊົງນັບວ່າເປັນຄຸນອັນໃດແກ່ທ່ານ ເພາະເຖິງແມ່ນຄົນນອກສິນທຳກໍຍັງຮັກຄົນທີ່ຮັກເຂົາເໝືອນກັນ. ³³ຖ້າທ່ານເຮັດດີກັນກັບຄົນທີ່ເຮັດດີຕໍ່ທ່ານ ຈະຊົງນັບວ່າເປັນຄຸນອັນໃດແກ່ທ່ານ ເພາະຄົນນອກສິນທຳກໍຍັງເຮັດຢ່າງດຽວກັນ. ³⁴ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍໃຫ້ຍືມແກ່ຜູ້ທີ່ທ່ານຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄືນ ກໍຈະຊົງນັບວ່າເປັນຄຸນອັນໃດແກ່ທ່ານ ເຖິງແມ່ນຄົນບາບກໍຍັງໃຫ້ຄົນບາບຍືມໂດຍຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄືນທໍ່ກັນ. ³⁵ແຕ່ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານທັງຫລາຍແລະຈົ່ງເຮັດດີຕໍ່ເຂົາ ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາຍືມໂດຍບໍ່ຫວັງຈະໄດ້ຮັບຄືນອີກ ບ່າເໝັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຈະມີບໍລິບູນ ແລະທ່ານທັງຫລາຍຈະເປັນບຸດຂອງພຣະຜູ້ສູງສຸດ ເພາະວ່າພຣະອົງຍັງຊົງໃຜດແກ່ຄົນທີ່ເນລະຄຸນແລະຄົນຊົ່ວ. ³⁶ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາ ເໝືອນຢ່າງພຣະບິດາຂອງທ່ານຊົງມີພຣະໄທເມດຕາກະລຸນາ.

ການກ່າວໂທດຜູ້ອື່ນ

(ມທ 7:1-5)

³⁷“ຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາແລະພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານ ຢ່າທຳໂທດເຂົາແລະພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງທຳໂທດທ່ານ ຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ເຂົາແລະພຣະເຈົ້າຈະຊົງຍົກໂທດໃຫ້ທ່ານ. ³⁸ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາແລະພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ທ່ານ ແລະໃນຕັກຂອງທ່ານຈະໄດ້ຮັບຕວງດ້ວຍເຄື່ອງຜອງຍັດສັ່ນລົງແໜ້ນເຕັມລົ້ນ ເພາະວ່າພວກທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ.”

³⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, “ຄົນຕາບອດຈະຈູງຄົນຕາບອດໄປບໍ່ໄດ້ຕື້ ເຂົາທັງສອງຈະບໍ່ຕົກໃນຊຸມຫລື. ⁴⁰ສິດບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່າຄູ ແຕ່ສິດທຸກຄົນທີ່ຮັບການຝຶກສອນຄົບແລ້ວ ກໍຈະເປັນເໝືອນຄູຂອງຕົນ. ⁴¹ເປັນຫຍັງທ່ານຫລຽວເຫັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ຢູ່ໃນຕາພິນ້ອງຂອງທ່ານ ແຕ່ໄມ້ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຕົນເອງທ່ານບໍ່ຮູ້ສຶກ. ⁴²ເປັນສັນໃດທ່ານຈົ່ງຈະເວົ້າກັບພິນ້ອງຂອງຕົນໄດ້ວ່າ ‘ພິນ້ອງເອີຍ, ໃຫ້ຂ້ອຍເຂັ້ຍຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງເຈົ້າ’ ແຕ່ທ່ານເອງໄມ້ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງຕົນກໍຍັງບໍ່ເຫັນ ໂອ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດເຮີຍ, ຈົ່ງເອົາໄມ້ທັງທ່ອນອອກຈາກຕາຂອງຕົນກ່ອນ ແລ້ວທ່ານຈະເຫັນໄດ້ຄັກ ຈົ່ງຈະເຂັ້ຍຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາພິນ້ອງຂອງທ່ານໄດ້.

ການສັ່ງເກດຮູ້ໄດ້ດ້ວຍຜົນ

(ມທ 7:16-20; ມທ 12:34-35)

43“ດ້ວຍວ່າຕົ້ນໄມ້ດີບໍ່ທ່ອນເກີດຜົນບໍ່ດີ ແລະຕົ້ນບໍ່ດີບໍ່ທ່ອນເກີດຜົນດີ. 44ເພາະວ່າຈະຮູ້ຈັກຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນໄດ້ກໍເພາະຜົນຂອງມັນ ເຫດວ່າເຂົາບໍ່ທ່ອນເກັບໝາກເດື່ອເຫດຈາກຕົ້ນມີໝາກ ແລະບໍ່ທ່ອນເກັບໝາກອະງຸ່ນຈາກພູມມີໝາກ. 45ຄົນດີຍ່ອມເອົາຂອງດີອອກມາຈາກຄັງດີແຫ່ງໃຈຂອງຕົນ ແລະຄົນຊົ່ວກໍຍ່ອມເອົາຂອງຊົ່ວອອກມາຈາກຄັງຊົ່ວແຫ່ງໃຈຂອງຕົນ ເພາະວ່າໃຈເຕັມລົ້ນດ້ວຍອັນໃດ ປາກກໍເວົ້າອອກມາຢ່າງນັ້ນ.

ຮາກຖານສອງຢ່າງ

(ມທ 7:24-27)

46“ເຫດສັນໃດທ່ານທັງຫລາຍຈິ່ງເອີ້ນເຮົາວ່າ, ‘ນາຍ ນາຍ!’ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາບອກນັ້ນ.

47ທຸກຄົນທີ່ມາຫາເຮົາ, ແລະຟັງຄໍາຂອງເຮົາ, ແລະປະຕິບັດຕາມ ເຮົາຈະແຈ້ງໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າຄົນນັ້ນປຽບເໝືອນຜູ້ໃດ. 48ກໍປຽບເໝືອນຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກໍ່ສ້າງຕຶກ ຜູ້ນັ້ນຂຸດດິນລົງເລິກແລ້ວຕັ້ງຮາກເທິງດານຫີນ ແລະເມື່ອນ້ຳມາຖ້ວມແລ້ວແປວນ້ຳໄຫລທັ້ງໃສ່ ແຕ່ບໍ່ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຕຶກນັ້ນຫວັ່ນໄຫວ ເພາະວ່າໄດ້ສ້າງດີແລ້ວ. 49ສ່ວນຄົນທີ່ໄດ້ຍືນຄໍານັ້ນແລະບໍ່ປະຕິບັດຕາມ ກໍປຽບເໝືອນຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ກໍ່ສ້າງຕຶກເທິງດິນດ້ວຍບໍ່ກໍ່ຮາກ ເມື່ອແປວນ້ຳໄຫລທັ້ງໃສ່ຕຶກນັ້ນມັນກໍເຈື່ອນລົງທັນທີ ແລະຄວາມຈິບຫາຍຂອງຕຶກນັ້ນກໍເປັນການໃຫຍ່ຫລາຍ.”

ບົດທີ 7

ຊົ່ງໄຜດຂ້ອຍໃຊ້ຂອງນາຍຮ້ອຍໃຫ້ດີ

(ມທ 8:5-13; ຢຮ 4:43-54)

1ເມື່ອພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ພົນລະເມືອງຟັງໝົດແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງກາເປນາອູມ. 2ມີຂ້ອຍໃຊ້ຂອງນາຍທະຫານຄົນໜຶ່ງທີ່ນາຍຮັກຫລາຍ ບ່ວຍຢູ່ໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ. 3ເມື່ອນາຍຮ້ອຍໄດ້ຍິນເຖິງພຣະເຢຊູ ຈິ່ງໄດ້ໃຊ້ເຖົ້າແກ່ບາງຄົນຂອງພວກຍິວ ໃຫ້ໄປອ້ອນວອນເຊີນພຣະອົງສະເດັດມາໄຜດຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນໃຫ້ດີ. 4ເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາເຖິງພຣະເຢຊູ ແລ້ວ ເຂົາກໍອ້ອນວອນພຣະອົງດ້ວຍໃຈຮັອນຮືນວ່າ, “ນາຍຮ້ອຍຜູ້ນັ້ນສົມຄວນທີ່ຈະເຮັດການນີ້ໃຫ້ເພິ່ນ. 5ເພາະວ່າເພິ່ນຮັກປະເທດຊາດຂອງເຮົາ ແລະແມ່ນຜູ້ນີ້ແຫລະ, ໄດ້ສ້າງໂຮງທໍາມະເທດສະໜາໃຫ້ພວກເຮົາ.” 6ແລະພຣະເຢຊູ ຈິ່ງສະເດັດໄປກັບເຂົາ ເມື່ອສະເດັດເກືອບຈະເຖິງແລ້ວ ນາຍຮ້ອຍທະຫານໄດ້ໃຊ້ໝູ່ສະຫາຍໄປຫາພຣະອົງທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຢ່າຊູ່ລໍາບາກທ່ອນ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປລຸ່ມຫລັງຄາເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ. 7ເພາະເຫດນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈິ່ງຖືວ່າເປັນຜູ້ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄປຫາທ່ານ ແຕ່ຂໍທ່ານຈິ່ງກ່າວພຽງຄໍາດຽວ ແລະຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍຄົງຈະດີພະຍາດ. 8ເຫດວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ວິໄນທະຫານ ແລະຍັງມີທະຫານຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ ຄືຂ້ານ້ອຍສັ່ງຄົນນີ້ວ່າ

‘ໄປ’ ມັນກໍໄປ ສິ່ງອີກຄົນໜຶ່ງວ່າ ‘ມາ’ ມັນກໍມາ ແລະບອກແກ່ຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ ‘ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້’ ມັນກໍເຮັດ.”⁹ ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຍິນຄໍາເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວກໍປະຫລາດພຣະໂທດດ້ວຍນາຍນັ້ນ ຈົ່ງຊົງຫລົງວຫລັງກ່າວກັບປະຊາຊົນທີ່ຕາມມາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ແມ່ນໃນພວກອິສຣາເອນ ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ພົບຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ເທົ່ານີ້.”¹⁰ ຝ່າຍພວກທີ່ຮັບໃຊ້ມານັ້ນ ເມື່ອກັບໄປເຖິງເຮືອນກໍໄດ້ພົບຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ນັ້ນດີພະຍາດແລ້ວ.

ຊົງບັນດານໃຫ້ລູກຊາຍແມ່ໝ້າຍເປັນຄົນມາ

¹¹ຫລັງຈາກນັ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງພຣະອົງກໍສະເດັດໄປຍັງເມືອງໜຶ່ງຊື່ ນາອິນ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກັບປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ. ¹²ເມື່ອສະເດັດມາໃກ້ປະຕູເມືອງນັ້ນເບິ່ງແມ່! ມີຄົນກໍາລັງຫາມສົບຊາຍໝູ່ມື້ໜຶ່ງອອກມາ ເປັນລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງແມ່ ແລະນາງກໍເປັນແມ່ໝ້າຍ ມີຊາວເມືອງຫລາຍສົມຄວນອອກມານໍາຍົງນັ້ນ. ¹³ເມື່ອຊົງເຫັນຍົງນັ້ນ ພຣະອົງກໍຊົງເມດຕາແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຢ່າຮ້ອງໄຫ້.” ¹⁴ແລ້ວພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃກ້ບາຍໂລງພວກຫາມສົບນັ້ນກໍຢຸດຍືນຢູ່ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສັ່ງວ່າ, “ຊາຍໝູ່ເອີຍ, ເຮົາສັ່ງເຈົ້າວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ.” ¹⁵ແລ້ວຄົນທີ່ຕາຍນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນນັ່ງຕັ້ງຕົ້ນເວົ້າ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງມອບຊາຍນັ້ນໃຫ້ແມ່ຂອງລາວ. ¹⁶ຄວາມຍ້ານສະດຽງຕົກໃຈກໍຕົກໃສ່ເຂົາທັງປວງ ເຂົາຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ທ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຖ້າມາກາງພວກເຮົາ ແລ້ວແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຍັງມຸມຳມພົນລະເມືອງຂອງພຣະອົງແລ້ວ.” ¹⁷ເລື່ອງຂອງພຣະອົງໄດ້ຊໍາລືໄປທົ່ວແຂວງຢູດາຍແລະທົ່ວຊົງເຂດທີ່ຢູ່ລ້ອມຮອບນັ້ນ.

ລູກສິດໂຢຣັນບັບຕິສະໂຕມາໄຫວ້ພຣະເຢຊູ

(ມທ 11:2-19)

¹⁸ຝ່າຍພວກສິດຂອງ ໂຢຣັນກໍໄດ້ເລົ່າເຫດການທັງປວງນັ້ນໃຫ້ທ່ານຟັງ. ¹⁹ໂຢຣັນຈົ່ງເອີ້ນສິດຂອງຕົນສອງຄົນ ໃຊ້ເຂົາໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທູນຖາມວ່າ, “ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຫລື ຫລືຈະຕ້ອງຄອຍຖ້າຜູ້ອື່ນ.” ²⁰ເມື່ອເຂົາທັງສອງມາເຖິງພຣະອົງກໍທູນວ່າ, “ໂຢຣັນບັບຕິສະໂຕ ໄດ້ໃຊ້ພວກຂ້ານ້ອຍມາຖາມວ່າ ‘ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຫລື ຫລືຈະຕ້ອງຄອຍຜູ້ອື່ນ.’” ²¹ໃນເວລານັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຜດໃຫ້ຫລາຍຄົນດີພະຍາດໂລຄາຕ່າງໆ ແລະໃຫ້ພົ້ນຈາກຜືຮ້າຍ ແລະໄດ້ຊົງໂຜດຄົນຕາບອດຫລາຍຄົນໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງ, ²²ແລ້ວພຣະອົງຊົງຕອບສິດທັງສອງນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປແຈ້ງແກ່ໂຢຣັນ ຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນ ຄືວ່າຄົນຕາບອດກໍເຫັນຮຸ່ງ, ຄົນຂາເສັ້ງກໍຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ຄົນຂີ້ທູດກໍດີສະອາດ, ຄົນຫູໜວກກໍໄດ້ຍິນ, ຄົນຕາຍແລ້ວກໍເປັນຄົນມາ, ແລະຂ່າວປະເສີດກໍປະກາດແກ່ຄົນອະນາຖາ. ²³ບຸກຄົນໃດບໍ່ສະດຸດສົງໃສເພາະເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ.”

²⁴ເມື່ອພວກຮັບໃຊ້ຂອງ ໂຢຣັນໄປແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງຕັ້ງຕົ້ນກ່າວກັບປະຊາຊົນເຖິງເລື່ອງໂຢຣັນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ອອກໄປໃນປ່າເພື່ອເບິ່ງຫຍັງ ເພື່ອເບິ່ງຕົ້ນອີ່ຫວໄປມາດ້ວຍລົມພັດຫລື. ²⁵ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ ໄປເບິ່ງຄົນນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງລະອຽດອ່ອນນວນຫລືເບິ່ງແມ່! ຄົນທີ່ນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງອັນງົດງາມແລະຢູ່ກິນດ້ວຍຂອງປະນີດຍ່ອມຢູ່ໃນລາຊະວັງ. ²⁶ແຕ່

ພວກທ່ານອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ ເບິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຫລື ແມ່ນແລ້ວເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ທ່ານຜູ້ນັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທໍາອີກ. ²⁷ ຄືໂຢຮັນ ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ພຣະຄໍາພີກ່າວຂຽນໄວ້ ເຖິງເພິ່ນວ່າ, ‘ເບິ່ງແມ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄປກ່ອນໜ້າທ່ານຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນຈະຈັດແຈງຫົນ- ທາງຂອງທ່ານໄວ້ກ່ອນໜ້າທ່ານ’. ²⁸ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເກີດຈາກຜູ້ຍິງນັ້ນບໍ່ ມີຜູ້ໃດໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນ ແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນ ອີກ.” ²⁹ (ຝ່າຍຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນພ້ອມທັງພວກເກັບພາສີກໍໄດ້ຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າຍຸດຕິທໍາ ໂດຍທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຂອງ ໂຢຮັນ ແລ້ວ. ³⁰ ແຕ່ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກທໍາບັນດິດໄດ້ ຂັດຂວາງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບເຂົາ ໂດຍທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນ.)

³¹ “ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈະປຽບຄົນສະໄໝນີ້ກັບອັນໃດ ແລະເຂົາເປັນເໝືອນກັບອັນໃດ. ³² ປຽບ ເໝືອນກັບໝູ່ເດັກນ້ອຍທີ່ນັ່ງຢູ່ກາງຕະຫລາດຮ້ອງໃສ່ກັນວ່າ,

‘ຕູໄດ້ເປົ່າປີໃຫ້ສູ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ພ້ອນລໍາ
ຕູໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຮໍາໂຮ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ຕີອີກຕ້ອນຮັບ’.

³³ ເພາະວ່າໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ມາ ກໍບໍ່ກິນເຂົ້າຫລືດື່ມເຫລົ້າແວງ ແລະພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ມີ ຜີສິງຢູ່’. ³⁴ ສ່ວນບຸດມະນຸດໄດ້ມາທັງກິນແລະດື່ມ ແລະພວກທ່ານເວົ້າວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ນີ້ເປັນຄົນ ກິນເກີນສ່ວນແລະມັກເມົາ, ເປັນເໝືອນຂອງຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທໍາ’. ³⁵ ແຕ່ພຣະ- ບັນຍາກໍປະກົດວ່າຖືກຕ້ອງແລ້ວ ໂດຍບັນດາຜົນຂອງພຣະບັນຍານັ້ນ.”

ພຣະເຢຊູໃນເຮືອນຂອງຊີໂມນຟາຣີຊາຍ

³⁶ ມີຄົນໜຶ່ງ ໃນພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ເຊີນພຣະອົງໄປສະເຫວີຍອາຫານໃນເຮືອນຂອງຕົນ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຟາຣີຊາຍຜູ້ນັ້ນແລ້ວຊົງປະທັບລົງ. ³⁷ ແລະເບິ່ງແມ, ມີຍິງຊົ່ວຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງນັ້ນ ເມື່ອຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງນັ່ງສະເຫວີຍອາຫານໃນເຮືອນຂອງ ຟາຣີຊາຍ ຍິງຜູ້ນັ້ນໄດ້ຖືກອອມຫິນຂາວມີນໍ້າມັນຫອມ. ³⁸ ມາຍິນຂ້າງຫລັງໃກ້ພຣະບາດຂອງ ພຣະອົງຮ້ອງໄຫ້ ນໍ້າຕາໄຫລຈົນປຽກບາດ ນາງຈຶ່ງເອົາຜົມເຊັດທັງຈູບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ແລະເອົານໍ້າມັນຫອມນັ້ນສົງ. ³⁹ ຝ່າຍຄົນຟາຣີຊາຍຜູ້ເຊີນພຣະອົງມາ ເມື່ອເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍ ນຶກໃນໃຈວ່າ “ຖ້າຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ເພິ່ນຄົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຍິງຜູ້ຖືກຕ້ອງກາຍຂອງເພິ່ນ ເປັນຜູ້ໃດ ແລະເປັນຄົນແນວໃດ ເພາະມັນເປັນຄົນຊົ່ວ.” ⁴⁰ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເພິ່ນວ່າ, “ຊີໂມນ ເອີຍ, ເຮົາມີສິ່ງໜຶ່ງຈະເວົ້າກັບທ່ານ” ຊີໂມນທູນຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ເຊີນເວົ້າໂລດ.” ⁴¹ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າໜີ້ຜູ້ໜຶ່ງມີລູກໜີ້ສອງຄົນ ຄົນໜຶ່ງເປັນໜີ້ເງິນຫ້າຮ້ອຍຫລຽນເດນາ- ຣີອິນ ອີກຄົນໜຶ່ງເປັນໜີ້ຫ້າສິບຫລຽນ. ⁴² ເມື່ອເຂົາບໍ່ມີອັນໃດຈະໃຊ້ໜີ້ແລ້ວ ເຈົ້າໜີ້ຈຶ່ງໄຜດຍົກ ໜີ້ໃຫ້ເຂົາທັງສອງ ໃນສອງຄົນນັ້ນຄົນໃດຈະຮັກເຈົ້າໜີ້ຫລາຍກວ່າກັນ.” ⁴³ ຊີໂມນທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າຄົນທີ່ເພິ່ນໄດ້ໄຜດຍົກໜີ້ໃຫ້ຫລາຍນັ້ນເປັນຜູ້ຮັກຫລາຍ” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຄິດຖືກແລ້ວ.” ⁴⁴ ແລ້ວພຣະອົງຊົງຫລົງໄປຫາຍິງນັ້ນ ແລະຊົງກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ, “ທ່ານເຫັນຍິງຜູ້ນີ້ບໍ່ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງທ່ານ ທ່ານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ນໍ້າລ້າງຕີນຂອງເຮົາ ແຕ່ ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເອົານໍ້າຕາລ້າງຕີນຂອງເຮົາ ແລະໄດ້ເອົາຜົມຂອງຕົນເຊັດ. ⁴⁵ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຈູບເຮົາ ແຕ່

ຜູ້ຍິງນີ້ ຕັ້ງແຕ່ເຮົາເຂົ້າມາລາວບໍ່ໄດ້ເຊົາຈູບຕີນຂອງເຮົາ. ⁴⁶ທ່ານບໍ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນທົດທົວຂອງເຮົາ ແຕ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເອົານ້ຳມັນຫອມທົດຕີນຂອງເຮົາ. ⁴⁷ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກທ່ານວ່າ ຄວາມຜິດບາບຂອງຍິງນີ້ຊຶ່ງມີຫລາຍນັ້ນໄດ້ໂຜດຍົກເສຍແລ້ວ ເພາະລາວຮັກຫລາຍ ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກໂທດໜ້ອຍກໍຮັກໜ້ອຍ.” ⁴⁸ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຍິງນັ້ນວ່າ, “ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າໂຜດຍົກເສຍແລ້ວ.” ⁴⁹ຝ່າຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ນັ່ງຮັບປະທານກັບພຣະອົງກໍຕັ້ງຄິດໃນໃຈວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແມ່ນໃຜ ຈຶ່ງໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບດັ່ງນັ້ນ.” ⁵⁰ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຍິງນັ້ນວ່າ, “ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພົ້ນ ຈຶ່ງໄປເປັນສຸກເທີນ.”

ບົດທີ 8

ແມ່ຍິງບາງຄົນໄປກັບພຣະອົງ

¹ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຕາມບ້ານຕາມເມືອງ ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ສາວົກສິບສອງຄົນນັ້ນກໍຢູ່ກັບພຣະອົງ. ²ພ້ອມກັບແມ່ຍິງບາງຄົນທີ່ພົ້ນຈາກຜີຮ້າຍແລ້ວ ແລະພົ້ນຈາກພະຍາດຕ່າງໆ ຄືມາຮືອາຜູ້ມີຊີວິດວ່າມັກດາລາ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ຜີເຈັດໂຕອອກ. ³ແລະ ໂຍຮັນນາພັນລະຍາຂອງຈູຊາ ຜູ້ເປັນກົມວັງຂອງເຮໂຣດ, ແລະນາງ ຊູຊັນນາ, ກັບຍິງອື່ນອີກຫລາຍຄົນທີ່ເຄີຍສະຫລະຊັບຂອງເຂົາບົວລະບັດພຣະອົງ ແລະພວກຂອງພຣະອົງເໝືອນກັນ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານ

(ມທ 13:1-9; ມຣກ 4:1-9)

⁴ເມື່ອປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນຢູ່ ແລະມີຄົນກຳລັງມາຫາພຣະອົງຈາກເມືອງນັ້ນເມືອງນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, ⁵“ມີຄົນໜຶ່ງອອກໄປຫວ່ານພືດຂອງຕົນ ເມື່ອກຳລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນ ລາງເມັດກໍຕົກຕາມທາງກໍຖືກຢູງບູຢ່າ ແລະນົກປ່າມາກິນເສຍ. ⁶ລາງເມັດກໍຕົກໃສ່ປ່ອນມີຫີນ ແລະເມື່ອງອກຂຶ້ນແລ້ວກໍທ່ຽວແຫ້ງລົງເພາະປ່ອນບໍ່ຊຸ່ມ. ⁷ລາງເມັດກໍຕົກກາງພຸ່ມໜາມ ໜາມກໍປົ່ງຂຶ້ນມານຳ ແລ້ວບົກຫຸ່ມຮັດເສຍ. ⁸ລາງເມັດກໍຕົກໃສ່ດິນດີຈຶ່ງອກຂຶ້ນເກີດຜົນຮ້ອຍຕໍ່” ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງຊົງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ຜູ້ໃດມີຫູຢາກຟັງ ຈຶ່ງຟັງເອົາ.”

ຈຸດມຶງໝາຍຂອງຄຳອຸປະມາ

(ມທ 13:10-17; ມຣກ 4:1-9)

⁹ພວກສາວົກຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຄຳອຸປະມານີ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ.” ¹⁰ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຂໍຄວາມລັບເລິກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງໂຜດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ໄດ້ ແຕ່ສຳລັບຄົນອື່ນນັ້ນໄດ້ບອກໃຫ້ເປັນຄຳອຸປະມາ ເພື່ອເມື່ອເຂົາເບິ່ງຈະບໍ່ເຫັນ, ແລະເມື່ອເຂົາຟັງຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

ຊົງອະທິບາຍເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານ

(ມທ 13:18-23; ມຣກ 4:13-20)

11“ຄຳອຸປະມານນັ້ນກໍເປັນດັ່ງນີ້ ຄືເມັດພືດນັ້ນໄດ້ແກ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. 12ເມັດທີ່ຕົກຕາມທາງໄດ້ແກ່ພວກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນ ແລ້ວພະຍາມາມາຍາດເອົາພຣະທຳໄປຈາກໃຈຂອງເຂົາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອແລະພື້ນໄດ້. 13ເມັດທີ່ຕົກບ່ອນມີຫີນໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນ ແລ້ວກໍຮັບພຣະທຳນັ້ນດ້ວຍຄວາມຍິນດີແຕ່ບໍ່ມີຮາກ ເຊື່ອຢູ່ແຕ່ຊົ່ວຄາວເມື່ອຖືກທົດລອງເຂົາເລິກເສຍ. 14ເມັດທີ່ຕົກກາງພຸ່ມໜາມນັ້ນໄດ້ແກ່ພວກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນ ແລ້ວອອກໄປຕາມທາງ ແລະຄວາມກັງວົນ, ກັບຊັບສົມບັດ, ທັງຄວາມສະໜຸກຂອງຊີວິດນີ້ໄດ້ເຂົ້າມາຫຸ້ມຮັດພຣະທຳນັ້ນເສຍ ແລ້ວຜົນຂອງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ທັນສຸກ. 15ເມັດທີ່ຕົກໃສ່ດິນດີນັ້ນໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳດ້ວຍໃຈເຫລື້ອມໃສສັດທາ ແລ້ວກໍຈົດຈຳໄວ້ຈົ່ງເກີດຜົນໂດຍ ຄວາມພຽນ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງໂຄມໄຟ

(ມຣກ 4:21-25)

16“ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ເມື່ອໂຕ້ໂຄມແລ້ວຈະເອົາພາຊະນະປົກບັງໄວ້ ຫລືວາງໄວ້ໂຕ້ຕຽງນອນແຕ່ຕັ້ງໄວ້ເທິງເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຂົ້າມາຈະໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງ. 17ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຊື່ອງໄວ້ ຊຶ່ງຈະບໍ່ປະກົດແຈ້ງ ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ປົກບັງໄວ້ຊຶ່ງຈະບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ເປີດເຜີຍ. 18ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຢ່າງໃດ ກໍຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວ ຈະຂົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນອີກ ແຕ່ຜູ້ໃດບໍ່ມີເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ຕົນຄິດວ່າມີຢູ່ນັ້ນ ຈະຂົງຢົກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນເສຍ.”

ມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 12:46-50; ມຣກ 3:31-35)

19ເມື່ອນັ້ນມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງໄດ້ມາຫາ ແຕ່ເຂົ້າໄປເຖິງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເພາະຄົນຫລາຍ. 20ມີຄົນນຳຂ່າວມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍທ່ານຍືນຢູ່ຂ້າງນອກຢາກມາຫາ.” 21ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ມານດາແລະນ້ອງຂອງເຮົານັ້ນ ຄືຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລະເຮັດຕາມ.

ພຣະເຢຊູຊົງຫ້າມລົມຍູ

(ມທ 8:23-27; ມຣກ 4:23-41)

22ຢູ່ມາວັນໜຶ່ງພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງເຮືອ ແລ້ວຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈົ່ງພາກັນຂ້າມທະເລສາບໄປຟາກນັ້ນເທາະ” ແລ້ວເຂົາກໍຖອຍເຮືອອອກໄປ. 23ເມື່ອກຳລັງຂ້າມໄປພຣະອົງບັນທຶມຫລັບ ແລະເກີດມີລົມພະຍຸພັດລົງມາກາງທະເລ, ນ້ຳກໍເຂົ້າເຮືອຢູ່, ໜ້າຢ້ານຈະເປັນອັນຕະລາຍ. 24ພວກສາວົກຈົ່ງມາປຸກພຣະອົງທູນວ່າ, “ອາຈານ, ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະຈົບຫາຍຢູ່ແລ້ວ” ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຕື່ນຂຶ້ນຫ້າມລົມແລະພອງນ້ຳ ລົມແລະພອງນ້ຳກໍຢຸດສະຫງົບງຽບຫົວໄປທັນທີ. 25ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານຢູ່ໃສ?” ເຂົາກໍຢ້ານແລະປະຫລາດໃຈຈົ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດໜີ້ ຈົ່ງຫ້າມທັງລົມແລະນ້ຳ

ແລະລົມກັບນ້ຳກໍຍອມຟັງເພິ່ນ.”

ຊົງໂຕດຄົນຜີສິ່ງທີ່ເຂດແດນເຄຣາຊາ

(ມທ 8:28-34; ມຣກ 5:1-20)

²⁶ແລ້ວເຂົາໄດ້ໄປຈອດທີ່ເຂດແດນຂອງຊາວເຄຣາຊາ ຊຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບແຂວງຄາລິເລ.

²⁷ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນບົກແລ້ວມີຊາຍຄົນໜຶ່ງແຕ່ເມືອງນັ້ນມາພົບພຣະອົງ ຄົນຜູ້ນັ້ນມີຜີຮ້າຍຫລາຍໂຕສິ່ງຢູ່ລາວບໍ່ໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງແລະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເຮືອນເປັນເວລາເທິງແລ້ວ ແຕ່ຢູ່ຕາມອຸບໂມງຝັງສົບ. ²⁸ເມື່ອຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູກໍຮ້ອງຂຶ້ນ ແລ້ວຂາບລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງອອກສຽງດັງທູນວ່າ. “ເຢຊູບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສູດເອີຍ, ທ່ານມາຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບເຮົາດ້ວຍເຫດໃດຂໍຢ່າໄດ້ທໍລະມານເຮົາທ່ອນ!” ²⁹ມັນເວົ້າດັງນັ້ນກໍເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງຜີຖ່ອຍຮ້າຍໃຫ້ອອກຈາກຄົນນັ້ນ (ດ້ວຍວ່າຜີນັ້ນໄດ້ມາກຸມເອົາຄົນນັ້ນໄປຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ່ແລະເຄີຍມັດດ້ວຍຊີກແລະຖືກລ່າມ ໂສ້ຂັງໄວ້ ແຕ່ມັນກໍຫັກເຄື່ອງມັດນັ້ນ ເສຍແລ້ວໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນປ່າ).

³⁰ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງຖາມມັນວ່າ, “ມີງຸ່ງຫຍັງ?” ມັນທູນຕອບວ່າ, “ຊື່ກອງທັບ” ດ້ວຍວ່າຜີທີ່ເຂົ້າສິ່ງຢູ່ນັ້ນມີຫລາຍໂຕ. ³¹ແລະຜີນັ້ນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍນຳພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ບັງຄັບມັນໜີໄປພື້ນເຫວເລິກ. ³²ທີ່ນັ້ນມີໝູຝູງໃຫຍ່ກຳລັງຫາກິນຢູ່ຕາມພູ ຜີເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ທູນຂໍພຣະອົງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກມັນເຂົ້າສິ່ງຢູ່ໃນໝູຝູງນັ້ນ ພຣະອົງກໍຊົງອະນຸຍາດໃຫ້. ³³ຜີເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງໄດ້ອອກມາຈາກຄົນນັ້ນແລ້ວເຂົ້າໄປສິ່ງຢູ່ໃນຝູງໝູ ໝູທັງປວງກໍຟ້າວແລ່ນລົງຈາກຕາຫລິ້ງຊັນ ໂຕນໃສ່ທະເລສາບຈົມນ້ຳຕາຍທັນທີ. ³⁴ຝ່າຍຄົນລ້ຽງໝູເມື່ອເຫັນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ຕ່າງຄົນຕ່າງໜີໄປເລົ່າເລື່ອງນັ້ນທັງໃນເມືອງແລະນອກເມືອງ. ³⁵ແລ້ວຄົນທັງປວງກໍອອກມາເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ແລະເມື່ອມາເຖິງພຣະເຢຊູ ເຂົາໄດ້ເຫັນຄົນທີ່ຜີຮ້າຍອອກຈາກຕົວນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຜ້າມີສະຕິອາລົມດີ ນັ່ງຢູ່ໃກ້ພຣະບາດເຢຊູ ເຂົາຈຶ່ງມີໃຈຢ້ານ. ³⁶ຝ່າຍຄົນທີ່ເຫັນເຫດການນັ້ນ ກໍໄດ້ເລົ່າໃຫ້ເຂົາຟັງເຖິງເລື່ອງ ຄົນທີ່ຜີຮ້າຍເຂົ້າສິ່ງນັ້ນໄດ້ດີບົກກະຕິຢ່າງໃດ. ³⁷ຊາວເມືອງເຄຣາຊາກັບປະຊາຊົນທັງປວງໃນທົ່ວຮອບເຂດນັ້ນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະອົງໜີໄປຈາກເຂົາເສຍ ເພາະຄວາມຢ້ານອັນໃຫຍ່ໄດ້ຕົກໃສ່ເຂົາ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດລົງເຮືອກັບຄືນໄປ. ³⁸ຄົນທີ່ມີຜີຮ້າຍອອກຈາກຕົວນັ້ນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍຢູ່ນຳພຣະອົງ ແຕ່ພຣະອົງຊົງບອກໃຫ້ໄປໂດຍຊົງສັ່ງວ່າ. ³⁹“ຈົ່ງກັບໄປບ້ານເຮືອນຂອງເຈົ້າ ແລະເລົ່າເລື່ອງການໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳແກ່ເຈົ້ານັ້ນ” ແລ້ວຄົນນັ້ນກໍກັບໄປປະກາດແກ່ຄົນທັງປວງ ເຖິງເຫດການທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກະທຳແກ່ຕົນ.

ເລື່ອງລູກສາວເຈົ້ານາຍແລະຍິງເລືອດຕົກ

(ມທ 9:18-26; ມຣກ 5:21-43)

⁴⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາແລ້ວປະຊາຊົນກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ເພາະເຂົາທັງຫລາຍຄອຍຖ້າພຣະອົງຢູ່. ⁴¹ແລະເບິ່ງແມ່! ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ຢາອີໂຣ ເປັນນາຍໂຮງທຳມະເທດສະໜາມາຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູ ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຕົນ. ⁴²ເພາະວ່າເພິ່ນມີລູກສາວຄົນດຽວອາຍຸປະມານສິບສອງປີ ລູກນັ້ນກຳລັງຈະຕາຍໄປ.

43ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປນັ້ນ ປະຊາຊົນໄດ້ກົດຂວາງພຣະອົງ ມີຍິງຄົນໜຶ່ງເປັນພະຍາດເລືອດຕົກໄດ້ສິບສອງປີມາແລ້ວ ນາງໄດ້ຈ່າຍຊັບຂອງຕົນໃຫ້ພວກໝໍຈົນໝົດແຕ່ບໍ່ມີໝໍຄົນໃດອາດໃຫ້ດີພະຍາດໄດ້. 44ນາງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາເບື້ອງຫລັງພຣະເຢຊູ ແລະບາຍແຄມເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງ ໃນທັນໃດນັ້ນເລືອດທີ່ໄຫລກໍຕຸດ. 45ພຣະເຢຊູ ຊົງຖາມວ່າ, “ແມ່ນໃຜໄດ້ບາຍເຮົາ?” ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ຕອບປະຕິເສດ ເປໂຕກັບພວກຄົນທີ່ຢູ່ນຳກັນໄດ້ທູນວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ກໍແມ່ນປະຊາຊົນທີ່ກຳລັງກົດຂວາງແລະບຽດທ່ານຢູ່.” 46ແຕ່ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ມີຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ບາຍເຮົາ ເພາະເຮົາຮູ້ສຶກວ່າລິດໄດ້ອອກຈາກເຮົາໄປ.” 47ເມື່ອເຫັນວ່າຈະເຊື່ອງຕົວບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ນາງກໍເຂົ້າມາດ້ວຍຕົວສັ່ນຂາບລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຄົນທັງປວງ ທູນເຖິງເຫດການທີ່ຕົນໄດ້ບາຍພຣະອົງ ແລະບອກເຖິງເລື່ອງທີ່ຕົນໄດ້ດີພະຍາດທັນທີນັ້ນເໝືອນກັນ. 48ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ລູກຍິງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ ຈົ່ງໄປເປັນສຸກເທີນ!”.

49ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ມີຄົນໜຶ່ງມາແຕ່ເຮືອນຂອງນາຍໂຮງທຳບອກວ່າ, “ລູກຂອງນາຍຕາຍແລ້ວ ຂໍຢ່າໄດ້ລົບກວນອາຈານຕໍ່ໄປ.” 50ຝ່າຍພຣະເຢຊູ ເມື່ອໄດ້ຍິນກໍຊົງກ່າວແກ່ນາຍນັ້ນວ່າ, “ຢ່າວິຕົກເທາະ ຈົ່ງເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ແລະລູກຈະໄດ້ລອດພື້ນ.” 51ເມື່ອສະເດັດເຖິງເຮືອນແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດເຂົ້າໄປນຳ ເວັ້ນແຕ່ເປໂຕ, ໂຢຮັນ, ຢາໂກໂບ, ແລະພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນ. 52ຄົນທັງຫລາຍກໍຕີອີກຮ້ອງໄຫ້ຮຳໂຮເພາະເດັກນ້ອຍນັ້ນແຕ່ພຣະອົງຊົງບອກວ່າ, “ຢ່າຮ້ອງໄຫ້ເທາະ ເດັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່ຕາຍດອກ ແຕ່ຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.” 53ແລ້ວເຂົາພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ ເພາະເຂົາຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍນັ້ນຕາຍແລ້ວ. 54ຝ່າຍພຣະອົງຊົງຈັບມືເດັກນ້ອຍ ແລ້ວຊົງຮ້ອງວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແມ!” 55ແລະຈິດວິນຍານກໍກັບເຂົ້າໃນຕົວເດັກນ້ອຍນັ້ນ ມັນໄດ້ລຸກຂຶ້ນທັນທີ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສັ່ງໃຫ້ເອົາອາຫານມາໃຫ້ມັນກິນ. 56ຝ່າຍພໍ່ແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍຶດອັດສະຈັນໃຈຫລາຍ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຫ້າມເຂົາບໍ່ໃຫ້ບອກຜູ້ໃດຮູ້ເຫດການຊຶ່ງເປັນມານັ້ນ.

ບົດທີ 9

ຊົງໃຊ້ສາວົກສິບສອງຄົນອອກໄປປະກາດ

(ມທ 10:5:15; ມຣກ 6:7-13)

1ເມື່ອພຣະອົງຊົງເອີ້ນພວກສິບສອງຄົນນັ້ນມາພ້ອມກັນແລ້ວ ກໍຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາມີລິດແລະມີອຳນາດເໜືອຜີຮ້າຍທັງປວງ ແລະເພື່ອຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດຕ່າງໆ. 2ແລ້ວພຣະອົງຊົງໃຊ້ເຂົາໃຫ້ອອກໄປປະກາດລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍດີພະຍາດ. 3ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຢ່າເອົາສິ່ງໃດໄປໃຊ້ຕາມທາງ ຄື ຢ່າເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົ້າ, ຫລືຖົງ, ຫລືອາຫານ, ຫລືເງິນ, ຫລືເສື້ອສອງໂຕ. 4ແລະຖ້າເຂົາໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ກໍໃຫ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນຈົນກວ່າຈະຈາກໄປ. 5ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບພວກທ່ານ ຈົ່ງອອກຈາກເມືອງນັ້ນໄປ ແລະຈົ່ງສັ່ນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຕີນຂອງພວກທ່ານອອກເສຍ ເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ເຂົາ.” 6ແລ້ວພວກສາ-

ວົກກໍພາກັນອອກໄປປະກາດຂ່າວປະເສີດຕາມບ້ານເມືອງຕ່າງໆ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍ ທົ່ວທຸກບ່ອນດີພະຍາດ.

ຄວາມສົງໄສຂອງເຮໂຣດ

(ມທ 14:1-12; ມຣກ 6:14-29)

7 ຝ່າຍ ເຮໂຣດ ຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຍິນເລື່ອງເຫດການທັງປວງຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ຈຶ່ງຫຍຸ້ງໃຈສົງໄສ ຫລາຍ ເພາະລາງຄົນເວົ້າວ່າ, “ໂຢຮັນ ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ.” 8 ລາງຄົນວ່າ, “ເປັນເອລິຢາມາປະກົດ” ຄົນອື່ນກໍວ່າ, “ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທໍາແຕ່ເຊັ່ນບູຮານກັບເປັນຄົນມາອີກ.” 9 ເຮໂຣດຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ໂຢຮັນນັ້ນເຮົາໄດ້ຕັດຫົວແລ້ວ ແຕ່ຄົນຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດໜ້າ?” ແລ້ວເຮໂຣດໄດ້ຫາໂອກາດທີ່ຈະພົບພຣະອົງ.

ຊົງລ້ຽງຫ້າພັນຄົນ

(ມທ 14:13-21; ມຣກ 6:30-44; ຢຮ 6:1-14)

10 ເມື່ອອັກຄະສາວົກກັບຄືນມາແລ້ວ ເຂົາກໍທູນພຣະອົງເຖິງບັນດາການທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດນັ້ນ ແລະພຣະອົງຊົງພາເຂົາແຕ່ໝູ່ດຽວອອກໄປເຖິງເມືອງໜຶ່ງ ຊື່ເບັດຊາອິດາ. 11 ແຕ່ເມື່ອປະຊາຊົນຮູ້ຈັກ ເຂົາກໍຕາມໄປຫາພຣະອົງ ສ່ວນພຣະອົງກໍຊົງຕ້ອນຮັບເຂົາແລະຊົງບອກເຂົາເຖິງລາຊະແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ ແລະທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການຢາກດີພະຍາດພຣະອົງກໍຊົງໄຜດໃຫ້ດີ. 12 ຄັນຕາເວັນກໍາລັງຈະຕົກ ພວກສິບສອງຄົນນັ້ນໄດ້ມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກໄປຕາມບ້ານໄຮ່ບ້ານນາໃນແຖບນີ້ເພື່ອຫາບ່ອນພັກນອນແລະຊື້ອາຫານກິນ ເພາະບ່ອນນີ້ຢູ່ກາງປ່າ.” 13 ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈົ່ງລ້ຽງເຂົາສາ!” ພວກສາວົກຈຶ່ງທູນວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕເທົ່ານັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄປຊື້ອາຫານສຳລັບຄົນທັງປວງນີ້.” 14 ເພາະວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນແຕ່ຜູ້ຊາຍມີປະມານຫ້າພັນຄົນ ແລ້ວອົງຊົງສັ່ງພວກສາວົກວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ຄົນທັງປວງນັ້ນລົງເປັນໝູ່ ໝູ່ລະຫ້າສິບຄົນ.” 15 ເຂົາກໍເຮັດຕາມຄືໄດ້ໃຫ້ຄົນທັງປວງນັ້ນລົງ.

16 ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບເອົາເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕນັ້ນແລ້ວ ກໍຊົງເງິຍພຣະພັກເບິ່ງພ້າ ຂໍພຣະພອນ ແລະຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຍິ່ນໃຫ້ພວກສາວົກເພື່ອແຈກໃຫ້ແກ່ຄົນທັງປວງ. 17 ເຂົາກໍກິນອີ່ມທຸກຄົນ ສ່ວນຕ້ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນກໍເກັບໄດ້ສິບສອງບຸງ.

ເປໂຕກ່າວວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ

(ມທ 16:13-19; ມຣກ 8:27-29)

18 ຢູ່ມາເມື່ອພຣະອົງກໍາລັງໄຫວ້ວອນຢູ່ໃນບ່ອນຕ່າງຫາກ ມີແຕ່ພວກສາວົກຢູ່ນຳພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ປະຊາຊົນເວົ້າກັນວ່າເຮົາແມ່ນຜູ້ໃດ?”. 19 ພວກສາວົກທູນຕອບວ່າ, “ເຂົາວ່າແມ່ນໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ, ລາງຄົນວ່າ ແມ່ນເອລິຢາ, ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທໍາແຕ່ເຊັ່ນບູຮານກັບເປັນຄົນມາອີກ.” 20 ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍພວກທ່ານເດ ວ່າເຮົາແມ່ນໃຜ?” ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ແມ່ນ ພຣະຄຣິດມາແຕ່ພຣະເຈົ້າ.”

ຊົງທຳນວາຍເຖິງມໍລະນະພາບຂອງພຣະອົງ

(ມທ 16:20-28; ມຣກ 8:30- 9:1)

²¹ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງທຳມເຂົາຢ່າງແຂງແຮງ ບໍ່ໃຫ້ບອກຄວາມນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ. ²²ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຫລາຍປະການ ພວກເຖົ້າແກ່ກັບພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ ແລະພວກນັກທຳຈະບໍ່ຍອມຮັບເພິ່ນ ເຂົາຈະໄດ້ຂ້າເພິ່ນເສຍ ແລ້ວໃນວັນຖ້ວນສາມເພິ່ນຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນມາອີກ.”

²³ແລະພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຄົນທັງຫລາຍວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຈະຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສຍແລະຮັບແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນທຸກວັນ ແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ. ²⁴ເພາະວ່າຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະເສຍຊີວິດ ແຕ່ຜູ້ໃດຈະເສຍຊີວິດຂອງຕົນເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະມີຊີວິດພົ້ນ. ²⁵ເຫດວ່າຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງໝົດທັງໂລກ ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຈົບທາຍ ຫລືເສຍໄປ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ. ²⁶ດ້ວຍວ່າຖ້າຜູ້ໃດມີຄວາມລະອາຍເພາະເຮົາ ແລະເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ບຸດມະນຸດກໍຈະມີຄວາມລະອາຍເພາະຜູ້ນັ້ນ ເມື່ອເພິ່ນມາດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຂອງຕົນ, ຂອງພຣະບິດາ ແລະຂອງພວກເທວະດາບໍລິສຸດ. ²⁷ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ມີລາງຄົນທີ່ຍືນຢູ່ທີ່ນີ້ຈະບໍ່ຮູ້ລັດຄວາມຕາຍຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

ຊົງປ່ຽນລັກສະນະ

(ມທ 17:1-8; ມຣກ 9:2-8)

²⁸ພາຍຫລັງພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວປະມານແປດວັນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງພາ ເປໂຕ, ໂຢຮັນ, ແລະຢາໂກໂບຂຶ້ນໄປເທິງພູເພື່ອໄຫວ້ວອນ. ²⁹ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງຊົງໄຫວ້ວອນຢູ່ນັ້ນ ວັນນະພຣະພັກຂອງພຣະອົງກໍປ່ຽນໄປ ແລະເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງກໍຂາວເຫລື້ອມ. ³⁰ແລະເບິ່ງແມ! ມີສອງຄົນເຝົ້າສົນທະນາຢູ່ກັບພຣະອົງ ຄືໂມເຊແລະເອລີຢາ. ³¹ຜູ້ມາປະກົດດ້ວຍລັດສະໝີ ແລະກ່າວເຖິງການທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດຈາກໂລກໄປ ຊຶ່ງຈະສຳເລັດໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ³²ຝ່າຍ ເປໂຕກັບໝູ່ຂອງຕົນກໍເຫງົານອນ ແລະເມື່ອຕາຂອງເຂົາສະຫວ່າງຂຶ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ ແລະເຫັນສອງຄົນນັ້ນທີ່ຍືນຢູ່ກັບພຣະອົງ. ³³ເມື່ອສອງຄົນນັ້ນກຳລັງລາຈາກພຣະອົງໄປ ເປໂຕໄດ້ທູນພຣະເຢຊູວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ຊຶ່ງພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ກໍດີຢູ່ ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍພາກັນປຸກຕູບສາມຫລັງ ສຳລັບທ່ານຫລັງໜຶ່ງ, ສຳລັບໂມເຊຫລັງໜຶ່ງ, ແລະຫລັງໜຶ່ງສຳລັບເອລີຢາ” ເປໂຕບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວວ່າຕົນກຳລັງເວົ້າຫຍັງ. ³⁴ເມື່ອ ເປໂຕຍັງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ຢູ່ ມີເມກມາປົກຫຸ້ມເຂົາໄວ້ ເມື່ອຢູ່ໃນເມກນັ້ນເຂົາກໍຢ້ານ. ³⁵ແລະມີພຣະສຸລະສຽງອອກມາຈາກເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນບຸດຂອງເຮົາທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້ ຈຶ່ງເຊື່ອຟັງທ່ານ.” ³⁶ເມື່ອພຣະສຸລະສຽງນັ້ນສະຫງົບລົງແລ້ວ ກໍມີແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວຊົງສະຖິດຢູ່ຫັນສ່ວນເຂົາທັງສາມກໍມີດຢູ່ ໃນຄາວນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ບອກເຫດການທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນນັ້ນຈັກຢ່າງໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງ.

ຊົງໂຜດເດັກນ້ອຍຜູ້ມີຜິລິງ

(ມທ 17:14-18; ມຣກ 9:14-27)

³⁷ວັນໜ້າມາ, ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວົກລົງມາຈາກພູແລ້ວ ປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ມາພົບພຣະອົງ. ³⁸ແລະດັ່ງນີ້, ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນໝູ່ປະຊາຊົນນັ້ນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂໍໂຜດເບິ່ງລູກຊາຍຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ ເພາະຂ້ານ້ອຍມີແຕ່ລູກຄົນດຽວ. ³⁹ເບິ່ງແມ! ມີຜິຮ້າຍກຸມຕົວເດັກນ້ອຍ ມັນກໍຮ້ອງຂຶ້ນທັນທີ, ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກດັນ, ນ້ຳລາຍພູມປາກ, ແລະໃຫ້ຕົວເດັກນ້ອຍພົກຊ້ຳໄປ ແລ້ວອອກມາຈາກມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍ. ⁴⁰ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກສາວົກຂອງທ່ານຂັບໄລ່ຜິນັ້ນອອກເສຍ ແຕ່ເຂົາເຮັດບໍ່ໄດ້.” ⁴¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ໂອຄົນໃນສະໄໝທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອ ແລະຊົ່ວຊ້າເຮີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍແລະອົດທົນກັບພວກເຈົ້າເຫຼິງປານໃດ ຈົ່ງພາລູກຂອງທ່ານມານີ້ສາ!”. ⁴²ເມື່ອເດັກນ້ອຍນັ້ນກຳລັງມາ ຜິໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນລົມກຶ່ງເກືອກໄປມາ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຂໍາລະຜິຖ່ອຍຮ້າຍນັ້ນ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍດີແລ້ວສົ່ງຄືນໃຫ້ພໍ່ມັນ. ⁴³ແລະຄົນທັງປວງກໍຈຶ່ງປະຫລາດໃຈດ້ວຍອານຸພາບອັນໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຊົງທຳນວາຍອີກເຖິງມໍລະນະພາບຂອງພຣະອົງ

(ມທ 17:22-23; ມຣກ 9:30-32)

ແຕ່ເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍຍັງປະຫລາດໃຈຢູ່ດ້ວຍ ເຫດການທັງປວງທີ່ ພຣະເຢຊູຊົງກະທຳນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບພວກສາວົກຂອງຕົນວ່າ, ⁴⁴“ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງໃຫ້ຄຳເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າໃນຫູຂອງທ່ານ ເພາະວ່າບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືມະນຸດ.” ⁴⁵ແຕ່ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນພວກສາວົກບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ເພາະຖືກຊົງບັງໄວ້ຈາກເຂົາ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ສັງເກດຮູ້ໄດ້ ແລະເຂົາບໍ່ກ້າຖາມພຣະອົງເຖິງຄຳນັ້ນ.

ໃຜເປັນໃຫຍ່

(ມທ 18:1-5; ມຣກ 9:33-37)

⁴⁶ແລ້ວໄດ້ເກີດການຖືກຖຽງກັນຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງພວກສາວົກ ວ່າໃຜຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າໝູ່. ⁴⁷ຝ່າຍ ພຣະເຢຊູຊົງຊາບຄວາມຄຶດໃນໃຈຂອງເຂົາ ຈົ່ງຊົງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງມາຢືນຢູ່ໃກ້ພຣະອົງ. ⁴⁸ແລ້ວຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຈະຮັບເອົາເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຮົາ ແລະຜູ້ໃດຮັບເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຮັບພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ ເພາະວ່າໃນພວກທ່ານ ຜູ້ໃດເປັນຜູ້ນ້ອຍກວ່າໝູ່ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ເປັນຜູ້ໃຫຍ່.”

ຜູ້ໃດບໍ່ຕໍ່ສູ້ທ່ານກໍເປັນຝ່າຍທ່ານ

(ມຣກ 9:38-40)

⁴⁹ຝ່າຍ ໂຢຮັນທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຄົນຜູ້ໜຶ່ງຂັບໄລ່ຜິອອກໃນນາມຂອງທ່ານ ແລະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ທ້າມຄົນນັ້ນເສຍ ເພາະເພິ່ນບໍ່ຮ່ວມຕິດຕາມພຣະອົງກັບພວກຂ້ານ້ອຍ.” ⁵⁰ພຣະເຢຊູຊົງຕອບ ໂຢຮັນວ່າ, “ຢ່າທ້າມເທາະ ເພາະວ່າຜູ້ໃດບໍ່ຕໍ່ສູ້ພວກທ່ານກໍເປັນຝ່າຍທ່ານແລ້ວ.”

ຊາວຊາມາເຣຍບ້ານໜຶ່ງບໍ່ຍອມຕ້ອນຮັບພຣະເຢຊູ

⁵¹ຄັນຈວນເວລາທີ່ພຣະອົງຈະຊົງຖືກຮັບຂຶ້ນເມື່ອນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຕັ້ງພຣະໂທແນວແນ່ຈະໄປສູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ⁵²ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ໄປກ່ອນໜ້າພຣະອົງ ເມື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນໄປແລ້ວ ເຂົາກໍເຂົ້າໄປໃນບ້ານໜຶ່ງຂອງຊາວຊາມາເຣຍ ເພື່ອຈັດແຈງໄວ້ສໍາລັບພຣະອົງ. ⁵³ແຕ່ຊາວບ້ານນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງຕັ້ງພຣະພັກຈະໄປສູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ⁵⁴ເມື່ອສາວົກຂອງພຣະອົງ ຄືຢາໂກໂບແລະໂຍຣັນ ໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ທ່ານປະສົງຢາກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບອກໃຫ້ໄຟລົງມາຈາກສະຫວັນ ເພື່ອເຜົາຜາມເຂົາເສຍຫລີ!” ⁵⁵ແຕ່ພຣະອົງຊົງຫລຽວໄປຫາມປາມເຂົາທັງສອງ [ແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານມີຈິດໃຈແນວໃດ ເພາະວ່າບຸດມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອທໍາລາຍຊີວິດມະນຸດ ແຕ່ມາເພື່ອໂຜດໃຫ້ເຂົາພົ້ນ.”] ⁵⁶ແລະພຣະອົງໄດ້ສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວົກເຂົ້າໄປສູ່ບ້ານອື່ນ.

ຜູ້ສະໝັກຈະຕາມພຣະອົງໄປ

(ມທ 8:19-22)

⁵⁷ຂະນະທີ່ພຣະອົງກໍາລັງສະເດັດໄປຕາມທາງພ້ອມກັບພວກສາວົກ ມີຄົນໜຶ່ງມາທູນວ່າ, “ທ່ານຈະໄປທີ່ໃດຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມທ່ານໄປທີ່ນັ້ນ.” ⁵⁸ພຣະເຢຊູຊົງຕອບຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ໝາຈິກຈອກກໍມີຮູແລະນົກປ່າກໍຍັງມີຮັງ ແຕ່ບຸດມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນຈະວາງຫົວລົງ.” ⁵⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຄົນໜຶ່ງອີກວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” ຄົນນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “[ນາຍເອີຍ,] ຂໍໂຜດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຝັງສົບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍເສຍກ່ອນ.” ⁶⁰ພຣະອົງຊົງຕອບຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງປະໃຫ້ຄົນຕາຍຝັງກັນເອງເທາະແຕ່ສ່ວນທ່ານ, ຈົ່ງໄປປະກາດລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.” ⁶¹ອີກຄົນໜຶ່ງທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕາມທ່ານໄປ ແຕ່ຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປລາໂທເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍກ່ອນ.” ⁶²ພຣະເຢຊູຊົງບອກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຜູ້ໃດເອົາມືຈັບງ່ອນໂຖແລ້ວຫລຽວຄົນຫລັງ ຜູ້ນັ້ນບໍ່ສົມຄວນກັບລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.”

ບົດທີ 10

ພວກເຈັດສິບຄົນອອກໄປປະກາດ

¹ພາຍຫລັງເຫດການເຫລົ່ານັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງພວກອື່ນໄວ້ອີກເຈັດສິບ [ສອງ] ຄົນ ແລະຊົງໃຊ້ເຂົາອອກໄປລ່ວງໜ້າພຣະອົງເປັນໝູ່ລະສອງຄົນ ໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໄປໃນທຸກເມືອງທຸກບ້ານບ່ອນພຣະອົງເອງຈວນຈະສະເດັດໄປນັ້ນ. ²ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຂົາທີ່ຈະກ່ຽວກັມີຫລາຍແທ້ ແຕ່ຄົນທໍາງານມັນໜ້ອຍຢູ່ ເພາະສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງອ້ອນວອນຕໍ່ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາ ໃຫ້ຈໍາຄົນງານມາໃນການເກັບກ່ຽວຂອງຕົນເສຍ. ³ຈົ່ງໄປເທາະ ແລະເບິ່ງແມ! ເຮົາໄດ້ໃຊ້ພວກທ່ານໄປເໝືອນດັ່ງແກະນ້ອຍຢູ່ຖ້າມາກາງຝູງໝາໄນ. ⁴ຢ່າຖືກະເບົາເງິນ, ຫລີຖືຖົງ, ຫລີຖືເກີບໄປ ແລະຢ່າຄໍານັບຜູ້ໃດຕາມທາງ. ⁵ຖ້າຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ຈົ່ງເວົ້າກ່ອນວ່າ ‘ຄວາມສະຫງົບສຸກຈົ່ງມີແກ່ເຮືອນນີ້ເທີນ!’ ⁶ຖ້າມີຄົນຊອບຄວາມສະຫງົບສຸກຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ ຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງທ່ານຈະສະຖິດຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ຖ້າຫາກບໍ່ມີ, ຄວາມສະຫງົບສຸກ

ຂອງທ່ານຈະກັບຄືນມາຫາທ່ານອີກ. ⁷ຈົ່ງອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ ກິນແລະດື່ມຕາມທີ່ເຂົາມີຢູ່ ດ້ວຍວ່າຜູ້ທ່າງານກໍຄວນຈະໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຂອງຕົນ ຢ່າອອກໜີຈາກເຮືອນນີ້ເຂົ້າໄປຢູ່ເຮືອນອື່ນ. ⁸ຖ້າທ່ານຈະເຂົ້າໄປໃນເມືອງໃດໆ ແລະເຂົາຕ້ອນຮັບທ່ານໄວ້ ຈົ່ງກິນຂອງທີ່ເຂົາຕັ້ງໃຫ້. ⁹ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນດີພະຍາດ ແລະແຈ້ງແກ່ເຂົາວ່າ ‘ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃກ້ທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ’. ¹⁰ຖ້າທ່ານຈະເຂົ້າໃນເມືອງໃດໆ ແລະເຂົາບໍ່ຕ້ອນຮັບທ່ານໄວ້ ຈົ່ງອອກໄປກາງຖະໜົນຂອງເມືອງນັ້ນໂດຍກ່າວວ່າ. ¹¹‘ເຖິງແມ່ນວ່າຝຸ່ນດິນໃນເມືອງຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ຕິດຕົນຂອງພວກເຮົາ ເຮົາກໍຈະປັດອອກຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ ແຕ່ຈົ່ງເຂົ້າໃຈຂໍ້ນີ້ວ່າ ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃກ້ເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ’. ¹²ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ໂທດຂອງເມືອງໂຊດົມໃນວັນນັ້ນຈະທົນງ່າຍກວ່າໂທດຂອງເມືອງນີ້.”

ຊົງຕິຕຽນເມືອງຕ່າງ

(ມທ 11:20-24)

¹³“ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງໂຮຣາຊິນ, ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງເບັດຊາອິດາເຮີຍ ເພາະຖ້າການອິດທິລິດທີ່ໄດ້ກະທຳໃນຖ້ຳມກາງພວກເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ຖືກກະທຳໃນຖ້ຳມກາງເມືອງຕີເຣ ແລະເມືອງຊິໂດນ ຄົນໃນເມືອງທັງສອງຄົງໄດ້ຖືມໃຈເກົາເອົາໃຈໃໝ່, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າຫຍາບ, ນັ່ງເທິງຂີ້ເທົ່າແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ¹⁴ແຕ່ໃນວັນພິພາກສາໂທດຂອງເມືອງຕີເຣ ແລະເມືອງຊິໂດນກໍຈະທົນງ່າຍກວ່າໂທດຂອງພວກເຈົ້າ. ¹⁵ຝ່າຍເຈົ້າ, ເມືອງກາເປນາອູມເຮີຍ ເຈົ້າຈະຖືກຍົກຂຶ້ນພຽງພ້າຫລືແຕ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງລົງໄປເຖິງແດນມໍລະນາ.

¹⁶“ຜູ້ທີ່ຟັງທ່ານທັງຫລາຍກໍໄດ້ຟັງເຮົາ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບທ່ານທັງຫລາຍກໍບໍ່ຍອມຮັບເຮົາ ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເຮົາກໍບໍ່ຍອມຮັບຜູ້ທີ່ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”

ພວກເຈັດສິບຄົນກັບມາ

¹⁷ຝ່າຍພວກເຈັດສິບ [ສອງ] ຄົນນັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ເຖິງແມ່ນຜີຮ້າຍກໍຍອມຟັງຄວາມຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ເພາະເຫັນແກ່ນາມຊື່ຂອງທ່ານ.” ¹⁸ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນຊາຕານຕົກຈາກຟ້າເໝືອນດັ່ງຟ້າແມບ. ¹⁹ແລະເບິ່ງແມ! ເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກທ່ານມີອຳນາດຢຽບຽວແລະແມງງອດ ແລະໃຫ້ມີອຳນາດເໜືອກຳລັງຂອງສັດຕູ ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ພວກທ່ານໄດ້. ²⁰ແຕ່ວ່າທ່ານທັງຫລາຍຢ່າໄດ້ຍິນດີຢູ່ໃນສິ່ງນີ້ ຄືເພາະຜີທັງຫລາຍຍອມຟັງຄວາມຂອງທ່ານ ແຕ່ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີເພາະຊື່ຂອງພວກທ່ານໄດ້ຈົດໄວ້ໃນສະຫວັນແລ້ວ.”

ຊົງຊົມຊື່ນຍິນດີ

(ມທ 11:25-27; 13:16-17)

²¹ໃນເວລາໂມງນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈົ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະບິດາ, ຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ຂ້າພຣະອົງສັນລະເສີນພຣະອົງເພາະພຣະອົງຊົງໄດ້ປົກປັງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຈາກຜູ້ມີປັນຍາ ແລະຜູ້ສະຫລາດແຕ່ໄດ້ຊົງສະແດງໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍຮູ້ ຂ້າແຕ່ພຣະບິດາ, ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບດັ່ງນັ້ນ.” ²²“ພຣະບິດາຂອງເຮົາ

ໄດ້ຊົງມອບສິ່ງສາລະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພຣະບຸດແມ່ນຜູ້ໃດ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະບິດາ ແລະບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພຣະບິດາແມ່ນຜູ້ໃດ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະບຸດ ກັບຜູ້ທີ່ພຣະບຸດປະລິງຈະສະແດງ ໃຫ້ຮູ້.”

²³ແລ້ວພຣະອົງຊົງຫລົງໄປຫາພວກສາວົກ ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາໂດຍຈຳເພາະວ່າ, “ຕາ ທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ເຫັນການຊົງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນກໍເປັນສຸກ. ²⁴ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຫລາຍຄົນ ແລະກະສັດຫລາຍອົງປາດຖະໜາເຫັນຊົງພວກທ່ານເຫັນຢູ່ນີ້ ແຕ່ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນ ແລະປາດຖະໜາຢາກໄດ້ຍິນຊົງພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຍິນ.”

ໄທຊາມາເລຍຜູ້ໃຈດີ

²⁵ແລະເບິ່ງແມ່! ມີທຳບັນດິດຄົນໜຶ່ງຢືນຂຶ້ນ ທົດລອງພຣະອົງທູນຖາມວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດ^[1] ແນວໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ?”. ²⁶ພຣະອົງຊົງ ຕອບວ່າ, “ໃນພຣະບັນຍັດມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າຢ່າງໃດ ທ່ານໄດ້ອ່ານເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດ?”. ²⁷ເພິ່ນທູນ ຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ດ້ວຍສຸດກຳລັງ, ແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ’ ແລະ ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນ ເອງ.’” ²⁸ພຣະອົງຊົງຕອບເພິ່ນວ່າ, “ທ່ານຕອບຖືກແລ້ວ ຕໍ່ໄປຈົ່ງເຮັດຢ່າງນັ້ນແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ ຊີວິດ.”

²⁹ແຕ່ຜູ້ນັ້ນປາດຖະໜາຈະສະແດງວ່າຕົວເປັນຄົນສິນທຳ ຈຶ່ງທູນ ພຣະເຢຊູວ່າ, “ແມ່ນໃຜ ເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍ?”. ³⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຕອບວ່າ, “ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງລົງຈາກກຸງເຢຣູຊາ- ເລັມ ຈະໄປເມືອງເຢຣິໂກ ແລະຕົກໃນມືພວກບຸ້ນ ພວກບຸ້ນນັ້ນໄດ້ແກ່ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຜູ້ນັ້ນໄປ ທັງທູບຕີແລ້ວປະຖິ້ມໄວ້ເກືອບຕາຍ. ³¹ບັງເອີນມີປະໂລຫິດຕົນໜຶ່ງໄດ້ລົງໄປທາງນັ້ນ ເມື່ອເຫັນ ຄົນນັ້ນກໍເວັ້ນໄປຟາກອິນເສຍ. ³²ມີຄົນໜຶ່ງໃນພວກເລວິກໍເຮັດເໝືອນກັນ ເມື່ອມາເຖິງບ່ອນນັ້ນ ແລະເຫັນແລ້ວ ກໍເວັ້ນກາຍໄປຟາກອິນເສຍ. ³³ແຕ່ໄທຊາມາເລຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ເດີນທາງມາເຖິງ ຄົນນັ້ນ ຄັນເຫັນແລ້ວກໍມີໃຈເມດຕາ. ³⁴ແລ້ວເຂົ້າໄປເອົາຜ້າພັນບາດໃຫ້ ແລະເອົານ້ຳມັນກັບ ເຫລົ້າແວງຖອກໃສ່ບາດນັ້ນ ຈຶ່ງໂຈມຂຶ້ນຂີ້ສັດຂອງຕົນພາໄປເຖິງໂຮງແຮມບ່ອນໜຶ່ງ ແລ້ວ ເອົາໃຈໃສ່ປົວລະບັດລາວ. ³⁵ເຖິງວັນໜ້າມາທ່ານໄດ້ອອກເງິນສອງເດນາຣີອິນໃຫ້ເຈົ້າຂອງ ໂຮງແຮມ ບອກວ່າ, ‘ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ປົວລະບັດຄົນນີ້ເນີ! ຖ້າທ່ານຈ່າຍເກີນນີ້ໄປເທົ່າໃດ ເມື່ອ ເຮົາກັບມາກໍຈະໃຊ້ໃຫ້’. ³⁶ໃນສາມຄົນນີ້ ທ່ານເຫັນວ່າຄົນໃດເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງຄົນທີ່ຕົກໃນມື ພວກບຸ້ນນັ້ນ.” ³⁷ທຳບັນດິດຜູ້ນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “ຄືຄົນທີ່ໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ນັ້ນ ແຫລະ” ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຈົ່ງໄປເຮັດຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ.”

ຊົງຢ້ຽມຢາມມາທາກັບນາຣິອາ

³⁸ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດໄປພ້ອມກັບພວກສາວົກ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຂົ້າໄປໃນບ້ານໜຶ່ງ ມີ

[1]ຄຳວ່າ “ເຮັດ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ “ເຮັດເທື່ອດຽວເປັນການສິ້ນສຸດ.”

ຍິງຄົນໜຶ່ງຊື່ມາທາ ໄດ້ຕ້ອນຮັບພຣະອົງໄວ້ໃນເຮືອນຂອງຕົນ. ³⁹ມາທາມີນ້ອງສາວຊື່ມາຣິອາ ແລະມາທາກໍມານັ່ງໃກ້ພຣະບາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພັງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ. ⁴⁰ແຕ່ມາທາ ໄດ້ມົວເມົາຢູ່ໃນການປະຕິບັດຫລາຍຢ່າງຈຶ່ງມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ທ່ານບໍ່ສົນໃຈຫລື ຊຶ່ງນ້ອງສາວຂອງຂ້ານ້ອຍປະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍປະຕິບັດແຕ່ຜູ້ດຽວ ຂໍທ່ານບອກນ້ອງໃຫ້ມາຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍແດ່!” ⁴¹ຝ່າຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ມາທາ, ມາທາເອີຍ, ນາງຮ້ອນໃຈເປັນ ຫ່ວງກະວົນກະວາຍໃນຫລາຍສິ່ງແທ້ໝໍ! ⁴²ສິ່ງຊຶ່ງຕ້ອງການນັ້ນມີແຕ່ສິ່ງດຽວ ມາຣິອາໄດ້ເລືອກ ເອົາສ່ວນດີນັ້ນ ທີ່ຈະບໍ່ຍົກເອົາໄປຈາກນາງເສຍ.”

ບົດທີ 11

ຊົງສັ່ງສອນເລື່ອງການອ້ອນວອນ

(ມທ 6:9-15; 7:7-11)

¹ຢູ່ມາ, ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງອ້ອນວອນຢູ່ໃນບ່ອນໜຶ່ງ ພໍສິ້ນສຸດລົງສາວົກຂອງພຣະອົງຄົນໜຶ່ງ ທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍສອນພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ອ້ອນວອນເໝືອນ ໂຢຮັນ ໄດ້ສອນພວກລູກສິດ ຂອງຕົນ.” ²ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເມື່ອພວກທ່ານອ້ອນວອນຈົ່ງກ່າວວ່າ,

‘ຂ້າແດ່ພຣະບິດາ

ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ໂຄລົບບູຊາ

ຂໍໃຫ້ພຣະລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່.

³ ຂໍຊົງໂຜດປະທານອາຫານປະຈຳວັນ

ໃຫ້ຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍທຸກໆວັນ.

⁴ ຂໍຊົງໂຜດຍົກຜິດບາບຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ

ດ້ວຍວ່າຂ້າພຣະອົງຍົກຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນ

ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້າພຣະອົງນັ້ນ

ຂໍຢ່າຊົງພາຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ ເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ.’”

⁵ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານມີມິດສະຫາຍຄົນໜຶ່ງ ແລະຈະໄປຫາມິດ ສະຫາຍນັ້ນໃນເວລາທ່ຽງຄົນເວົ້າວ່າ ‘ສະຫາຍເອີຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຢືມເຂົ້າຈີ່ຈັກສາມກ້ອນແດ່.

⁶ເພາະເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງຂ້ອຍເດີນທາງມາແວ່ຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍບໍ່ມີອັນໃດຈະສູ່ເພິ່ນກິນ’.

⁷ຝ່າຍມິດສະຫາຍທີ່ຢູ່ຂ້າງໃນຈະຕອບອອກມາວ່າ, ‘ຢ່າລົບກວນເຮົາເທາະ ປະຕູກໍອັດແລ້ວ, ພວກລູກຂອງເຮົາກໍນອນຢູ່ກັບເຮົາໝົດແລ້ວ, ເຮົາລຸກຂຶ້ນເອົາໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ໄດ້’. ⁸ເຮົາບອກທ່ານ ທັງຫລາຍວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ລຸກຂຶ້ນເອົາໃຫ້ສະຫາຍນັ້ນ ເພາະການເປັນສະຫາຍກໍຕາມ ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ການດີຂອງສະຫາຍນັ້ນ ເພິ່ນກໍຈະລຸກຂຶ້ນເອົາໃຫ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

⁹ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຈົ່ງໝັ້ນຂໍແລ້ວຈະຊົງປະທານໃຫ້ ຈົ່ງໝັ້ນຊອກແລ້ວຈະ ພົບ ຈົ່ງໝັ້ນເຄາະແລ້ວຈະຊົງໄຂໃຫ້. ¹⁰ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ໝັ້ນຂໍກໍໄດ້ຮັບ ທຸກຄົນທີ່ໝັ້ນຊອກ ຫາກໍໄດ້ພົບ ແລະທຸກຄົນທີ່ໝັ້ນເຄາະກໍຊົງໄຂໃຫ້. ¹¹ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານທີ່ເປັນພໍ່ ຖ້າລູກຂໍປາ

ຈະບໍ່ເອົາງູຕາງປາໃຫ້ແກ່ລູກຕີ້. ¹²ຖ້າຂໍໄຂ່ຈະບໍ່ໄດ້ເອົາແມງງອດໃຫ້ຕີ້. ¹³ເຫດສັນນັ້ນຖ້າທ່ານ ທັງຫລາຍເອງຜູ້ເປັນຄົນຊົ່ວ ຍັງຮູ້ຈັກເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຈັກ ເທົ່າໃດ ພຣະບິດາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຈະຊົງປະທານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແກ່ຜູ້ທີ່ຂໍຈາກ ພຣະອົງ.”

ພຣະເຢຊູແລະເບເອນເຊບຸບ

(ມທ 12:22-30; ມຣກ 3:20-27)

¹⁴ພຣະອົງກຳລັງຊົງຂັບໄລ່ຜີໄປໂຕໜຶ່ງອອກເສຍ ແລະຢູ່ມາ, ເມື່ອຜີນັ້ນອອກແລ້ວຄົນໃບກໍ ໄດ້ປາກ ແລະປະຊາຊົນກໍປະທລາດໃຈ. ¹⁵ແຕ່ບາງຄົນໃນໝູ່ນັ້ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຂັບໄລ່ຜີອອກ ໄດ້ໂດຍໃຊ້ອຳນາດຂອງ ເບເອນເຊບຸບຄືນາຍຜີນັ້ນ.” ¹⁶ສ່ວນຄົນອື່ນໄດ້ທົດລອງຂໍນຳພຣະອົງ ໃຫ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນຈາກພ້າສະຫວັນ. ¹⁷ແຕ່ພຣະອົງຊົງຊາບຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈົ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ອານາຈັກໃດໆ ທີ່ແຕກແຍກກັນແລ້ວກໍຄົງຈົບຫາຍ ແລະເຮືອນທຸກຫລັງກໍລົ້ມທັບກັນລົງ. ¹⁸ແລະຖ້າຊາຕານແຕກແຍກກັນເອງ ອານາຈັກຂອງມັນຈະຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໄດ້ຢ່າງໃດ ເພາະທ່ານ ທັງຫລາຍເວົ້າວ່າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກໂດຍ ເບເອນເຊບຸບ. ¹⁹ຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກໂດຍ ເບເອນ- ເຊບຸບນັ້ນ ພວກລູກຫລານຂອງທ່ານທັງຫລາຍເຄີຍຂັບມັນອອກດ້ວຍອຳນາດຂອງຜູ້ໃດ ດ້ວຍ ເຫດນີ້ແຫລະ, ເຂົາຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນພວກທ່ານ. ²⁰ແຕ່ຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກດ້ວຍນິ້ວພຣະຫັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງພວກທ່ານແລ້ວ. ²¹ເມື່ອຄົນແຂງ- ແຮງຖືອາວຸດຄົບຖ້ວນເຝົ້າເຮືອນຂອງຕົນຢູ່ສິ່ງຂອງຂອງຕົນກໍຢູ່ໃນຄວາມປອດໄພ. ²²ແຕ່ເມື່ອມີ ຄົນແຂງແຮງກວ່າມາຕໍ່ສູ້ແລະຊະນະໄປ ຄົນນັ້ນຈະຍາດເອົາເຄື່ອງອາວຸດທີ່ຕົນໄວ້ວາງໃຈນັ້ນ ໄປເສຍ ແລ້ວແບ່ງປັນສິ່ງຂອງທີ່ຍາດເອົາໄປນັ້ນ. ²³ຜູ້ໃດບໍ່ຢູ່ຝ່າຍເຮົາກໍຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາ ແລະຜູ້ໃດ ບໍ່ໂຮມເຂົ້າກັບເຮົາກໍເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ແຕກກະຈາຍໄປ.

ຜີຮ້າຍກັບເຂົ້າໃໝ່

(ມທ 12:43-45)

²⁴“ເມື່ອຜີຖ່ອຍຮ້າຍອອກມາຈາກຜູ້ໃດແລ້ວ ມັນກໍທຽວໄປໃນບ່ອນກັນດານເພື່ອສະແຫວງຫາ ບ່ອນເຊົາເມື່ອຍ ແຕ່ເມື່ອບໍ່ພົບ ມັນຈິ່ງເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະກັບຄືນໄປຍັງເຮືອນຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ ອອກມານັ້ນ. ²⁵ເມື່ອມັນມາເຖິງກໍເຫັນວ່າເຮືອນນັ້ນກວາດດີແລະຕົກແຕ່ງໄວ້ແລ້ວ. ²⁶ເມື່ອນັ້ນ ມັນຈິ່ງໄປຮັບເອົາຜີອື່ນອີກເຈັດໂຕຮ້າຍກວ່າມັນເອງ ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລ້ວສະພາບ ບັນປາຍຂອງຄົນນັ້ນກໍຮ້າຍກວ່າບັ້ນຕົ້ນ.”

ຜູ້ທີ່ເປັນສຸກແທ້

²⁷ຢູ່ມາເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານັ້ນຢູ່ ມີຢິງຄົນໜຶ່ງໃນໝູ່ປະຊາຊົນຮ້ອງທຸນພຣະອົງວ່າ, “ທ້ອງທີ່ປະຕິສົນທິທ່ານແລະຫົວນົມທີ່ທ່ານດູດນັ້ນກໍເປັນສຸກ.” ²⁸ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຄົນ ທັງຫລາຍທີ່ຢັງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຖືຮັກສາພຣະທຳນັ້ນກໍເປັນສຸກຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ.”

ຄົນຊາດຊົ່ວຢາກເຫັນໝາຍສຳຄັນ

(ມທ 12:38-42; ມຣກ 8:12)

²⁹ເມື່ອປະຊາຊົນໂຮມກັນໜາແໜ້ນຂຶ້ນ ພຣະອົງຊົງຕັ້ງຕົນກ່າວວ່າ, “ສະໄໝນີ້ເປັນສະໄໝຄົນຊົ່ວທີ່ສະແຫວງຫາໝາຍສຳຄັນ ແລະຈະບໍ່ຊົງໄຜດໝາຍສຳຄັນໃຫ້ແກ່ເຂົາເວັ້ນໄວ້ແຕ່ໝາຍສຳຄັນເລື່ອງໂຢນາ. ³⁰ດ້ວຍວ່າໂຢນາໄດ້ເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ຊາວນິເນເວຢ່າງໃດ ບຸດມະນຸດກໍເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ຄົນສະໄໝນີ້ຢ່າງນັ້ນ. ³¹ນາງກະສັດຝ່າຍທິດໃຕ້ຈະລຸກຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນສະໄໝນີ້ ຊົງກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ ເພາະພະລາຊິນີນັ້ນໄດ້ສະເດັດມາແຕ່ທີ່ສຸດໂລກ ເພື່ອຈະຊົງຟັງພຣະສະຕິປັນຍາຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ ແລະເບິ່ງແມ! ຊົງໃຫຍ່ກວ່າກະສັດໂຊໂລໂມນກໍຢູ່ທີ່ນີ້. ³²ໄທເມືອງນິເນເວຈະຍືນຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນສະໄໝນີ້ ກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ ດ້ວຍວ່າໄທເມືອງນິເນເວໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ້າເອົາໃຈໃໝ່ເພາະຄຳປະກາດຂອງໂຢນາ ແລະເບິ່ງແມ, ຊົງໃຫຍ່ ກວ່າໂຢນາກໍມີຢູ່ທີ່ນີ້.

ຄວາມສະຫວ່າງຂອງຮ່າງກາຍ

(ມທ 5:15; 6:22-23)

³³ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດ ເມື່ອໂຕໂຄມແລ້ວຈະຕັ້ງໄວ້ໃນບ່ອນລັບບັງ ຫລືເອົາບຸງມາກວບໄວ້ ແຕ່ເຄີຍຕັ້ງໄວ້ເທິງເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມ ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຂົ້າມາຈະເຫັນແສງສະຫວ່າງໄດ້. ³⁴ຕາຂອງທ່ານເປັນດວງສະຫວ່າງຂອງຮ່າງກາຍ ເມື່ອຕາຂອງທ່ານປົກກະຕິ ຮ່າງກາຍທຸກສ່ວນກໍສະຫວ່າງໄປເໝືອນກັນ ແຕ່ເມື່ອຕານັ້ນບໍ່ປົກກະຕິ ຮ່າງກາຍຂອງທ່ານກໍມືດໄປເໝືອນກັນ. ³⁵ເຫດສັນນັ້ນຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີຍ້ານວ່າຄວາມສະຫວ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນທ່ານນັ້ນມືດໄປ. ³⁶ເຫດສັນນັ້ນຖ້າກາຍຂອງທ່ານທຸກສ່ວນເຕັມດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງ ບໍ່ມີມືດຈັກບ່ອນ ກໍຈະສະຫວ່າງທົ່ວໄປເໝືອນດັ່ງເວລາແສງໂຄມສ່ອງມາໃຫ້ທ່ານ.”

ຊົງປະນາມພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກທຳບັນດິດ

(ມທ 23:1-36; ມຣກ 12:38-40; ລກ 20:45-47)

³⁷ເມື່ອພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວຢູ່ ມີຟາຣີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ທູນເຊີນພຣະອົງໄປສະເຫວີຍອາຫານທີ່ເຮືອນຂອງຕົນ ພຣະອົງຈົ່ງສະເດັດເຂົ້າໄປແລະຊົງນັ່ງໂຕະ. ³⁸ຝ່າຍຟາຣີຊາຍຜູ້ນັ້ນເມື່ອເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງລ້າງຕາມພິທີກ່ອນສະເຫວີຍກໍປະຫລາດໃຈ. ³⁹ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຊົງກ່າວກັບທ່ານວ່າ, “ເຈົ້າພວກຟາຣີຊາຍເຮີຍ, ເຈົ້າເຄີຍລ້າງຖ້ວຍຊາມໃຫ້ສະອາດແຕ່ຂ້າງນອກ ແຕ່ຂ້າງໃນຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍການລູ່ຊົງເອົາແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ⁴⁰ໂອ ຄົນໂງ່ເອີຍ! ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງຂ້າງນອກກໍໄດ້ສ້າງຂ້າງໃນເໝືອນກັນບໍ່ແມ່ນຫລື? ⁴¹ແຕ່ຈົ່ງໃຫ້ເຈົ້າບໍລິຈາກໃຫ້ຕາມທີ່ມີຢູ່ຂ້າງໃນ ດັ່ງນີ້ສິ່ງສາລະພັດກໍສະອາດແກ່ພວກເຈົ້າ.

⁴²“ແຕ່ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ພວກຟາຣີຊາຍເຮີຍ ເພາະຈະວ່າເຈົ້າແບ່ງຜັກເສີມ, ຜັກແພວ, ແລະຜັກອື່ນທຸກຢ່າງເປັນສິບສ່ວນ ເອົາໜຶ່ງສ່ວນເປັນຂອງຖວາຍ ແຕ່ໄດ້ຫລີກເວັ້ນຄວາມຍຸດຕິທຳແລະຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນໄດ້ປະຕິບັດຢູ່ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງລະເວັ້ນສິ່ງອື່ນນັ້ນ. ⁴³ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ພວກຟາຣີຊາຍເຮີຍ, ດ້ວຍພວກເຈົ້າຊອບບ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດ

ໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາແລະຊອບໃຫ້ຄົນຄຳນັບໃນທີ່ປະຊຸມຊົນ. ⁴⁴ວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າ, ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າເປັນເໝືອນບ່ອນຜັງສົບທີ່ບໍ່ປະກົດເຫັນ ແລະຄົນທັງຫລາຍກໍ່ທຽບຢຽບບ່ອນນັ້ນໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງ.”

⁴⁵ທຳບັນດິດຄົນໜຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທີ່ທ່ານກ່າວຢ່າງນັ້ນທ່ານກໍ່ປະໝາດພວກເຮົາເໝືອນກັນ.” ⁴⁶ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ວິບັດຈະມີແກ່ເຈົ້າເໝືອນກັນ, ພວກທຳບັນດິດເຮີຍ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າເອົາຂອງໜັກທີ່ແບກຍາກມາວາງໃສ່ບ່າມະນຸດ ສ່ວນພວກເຈົ້າເອງ, ແມ່ນແຕ່ນິ້ວມືດຽວກໍ່ບໍ່ຈັບ. ⁴⁷ວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າ, ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງອຸບໂມງຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຄືພວກນັ້ນແຫລະ, ທີ່ພວກບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າເອງໄດ້ຂ້າເສຍ. ⁴⁸ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າເປັນພະຍານແລະຍອມເຫັນດີໃນການເຮັດຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າ ດ້ວຍວ່າເຂົາໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລ້ວພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງອຸບໂມງໃຫ້. ⁴⁹ເຫດສັນນັ້ນພຣະບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, ‘ເຮົາຈະໃຊ້ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳແລະອັກຄະສາວົກໄປຫາເຂົາ ແລະເຂົາຈະຂ້າລາງຄົນ ແລະກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງລາງຄົນເສຍ. ⁵⁰ເພື່ອຄົນສະໄໝນີ້ຈະໄດ້ຖືກແກ້ແຄ້ນຍ້ອນເລືອດຂອງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ທີ່ໄຫລອອກຕັ້ງແຕ່ແຮກສ້າງໂລກ. ⁵¹ຄືຕັ້ງແຕ່ເລືອດຂອງອາເບັນ ຈົນເຖິງເລືອດຂອງຊາຂາຣີຢາ ທີ່ຖືກຂ້າລະຫວ່າງແທ່ນບູຊາກັບພຣະວິຫານນັ້ນ ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າຄົນສະໄໝນີ້ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບໃນເລືອດນັ້ນ. ⁵²ວິບັດແກ່ພວກເຈົ້າ, ທຳບັນດິດເຮີຍ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ເອົາຂໍ້ກະແຈແຫ່ງຄວາມຮູ້ໄປເສຍ ພວກເຈົ້າເອງກໍ່ບໍ່ເຂົ້າໄປ ແລະຄົນທີ່ກຳລັງເຂົ້າໄປນັ້ນພວກເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງໄວ້.”

⁵³ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນແລ້ວ ພວກນັກທຳແລະພວກຟາຣີຊາຍຕັ້ງຕົ້ນໂຈມຕີແລະຍົວະເຍົ້າພຣະອົງ ໝາຍຈະໃຫ້ອົງກ່າວຫລາຍຢ່າງຕໍ່ໄປ. ⁵⁴ໂດຍຫວັງຄອຍຈັບຜິດໃນຄຳໃດຄຳໜຶ່ງທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 12

ຊົງເຕືອນໃຫ້ລະວັງຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດ

¹ໃນເວລານັ້ນປະຊາຊົນເຕົ້າໂຮມກັນເປັນໝື່ນໆ ຈົນບຽດຢຽບກັນ ພຣະອົງຊົງຕັ້ງຕົ້ນກ່າວກັບພວກສາວົກກ່ອນວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງກ່ຽວກັບເຊື້ອແບ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ຄືຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດຂອງເຂົາ. ²ແຕ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດປົກບັງໄວ້ທີ່ຈະບໍ່ເປີດເຜີຍ ຫລືສິ່ງລັບທີ່ບໍ່ປະກົດໃຫ້ຮູ້. ³ເຫດສັນນັ້ນສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເວົ້າໃນບ່ອນມືດ ກໍ່ໄດ້ຍິນໃນບ່ອນແຈ້ງ ແລະສິ່ງທີ່ພວກທ່ານຊັບໃສ່ຫູໃນຫ້ອງສ່ວນຕົວ ຈະຕ້ອງປະກາດເທິງຫລັງຄາເຮືອນ.

ຜູ້ທີ່ເຮົາຄວນຢ້ານ

(ມທ 10:28-31)

⁴ມິດສະຫາຍເອີຍ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າຮູ້ຢ້ານຜູ້ທີ່ຂ້າໄດ້ແຕ່ຮ່າງກາຍ ແລະພາຍຫລັງຈະເຮັດສິ່ງໃດບໍ່ໄດ້ອີກ. ⁵ແຕ່ເຮົາຈະເຕືອນໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າຄວນຢ້ານຜູ້ໃດ ຈົ່ງຢ້ານ

ພຣະອົງຜູ້ຊົງຂ້າ ແລ້ວກໍຊົງຍັງມີອຳນາດທີ່ຈະຖິ້ມລົງໃນນະລົກໄດ້ ແມ່ນແທ້, ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຈົ່ງຍ້ານພຣະອົງນັ້ນແຫລະ. ⁶ນົກຈອກຫ້າໂຕເຂົາຂາຍສອງອັດ ບໍ່ແມ່ນຫລື ແລະນົກນັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວກໍບໍ່ຢູ່ນອກສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ. ⁷ເຖິງຜົມຂອງທ່ານກໍຊົງນັບໄວ້ ແລ້ວທຸກເສັ້ນ ເຫດສັນນັ້ນຢ່າຊູ່ຍ້ານ ພວກທ່ານກໍປະເສີດກວ່ານົກຈອກຫລາຍໂຕ.

ການຮັບພຣະຄຣິດຕໍ່ໜ້າມະນຸດ

(ມທ 10:32-33; 12:32; 10:19-20)

⁸“ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບເຮົາຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ບຸດມະນຸດກໍຈະຮັບຜູ້ນັ້ນຕໍ່ໜ້າພວກເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ. ⁹ແຕ່ຜູ້ໃດຈະປະຕິເສດເຮົາຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກປະຕິເສດຕໍ່ໜ້າພວກເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ. ¹⁰ຜູ້ໃດທີ່ຈະກ່າວຄຳໜຶ່ງຄຳໃດຕໍ່ສູ້ບຸດມະນຸດຈະຊົງໄຜດອະໄພໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະກ່າວຄຳໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈະຊົງໄຜດອະໄພໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້. ¹¹ເມື່ອເຂົາຈະພາພວກທ່ານໄປຕໍ່ໜ້າທີ່ປະຊຸມໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາ ຫລືຕໍ່ໜ້າຜູ້ປົກຄອງແລະຜູ້ມີອຳນາດ ຢ່າຄິດອຸກໃຈວ່າຈະແກ້ຕົວຢ່າງໃດ ຫລືຈະເວົ້າຢ່າງໃດ. ¹²ເພາະໃນໂມງນັ້ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຊົງໄຜດສອນທ່ານວ່າຄວນຈະເວົ້າອັນໃດ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເສດຖີໂງ່

¹³ມີຄົນໜຶ່ງໃນໝູ່ປະຊາຊົນໄດ້ທຸນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂໍທ່ານສັ່ງອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍແບ່ງມໍລະດົກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແດ່!” ¹⁴ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຊາຍເອີຍ, ໃຜໄດ້ຕັ້ງເຮົາໃຫ້ເປັນຕຸລາການຫລືເປັນຜູ້ແບ່ງມໍລະດົກໃຫ້ທ່ານ?”. ¹⁵ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງແລະຮັກສາຕົວໄວ້ຈາກການໂລບທຸກຢ່າງເພາະຊີວິດຂອງມະນຸດບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບເຂົ້າຂອງອັນບໍລິບູນທີ່ຕົນມີນັ້ນ.” ¹⁶ພຣະອົງຈົ່ງຊົງບອກຄຳອຸປະມາຂໍ້ໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ, “ທີ່ດິນຂອງເສດຖີຄົນໜຶ່ງໄດ້ເກີດຜົນບໍລິບູນ. ¹⁷ເສດຖີຄົນນັ້ນຈົ່ງຄິດໃນໃຈວ່າ ‘ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດໜໍ ເພາະບໍ່ມີບ່ອນຈະເກັບຜົນລະບູກຂອງເຮົາໄວ້’. ¹⁸ເພິ່ນຈົ່ງເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະເຮັດດັ່ງນີ້ ຄືຈະມ້າງເລົ້າທັງຫລາຍຂອງເຮົາເສຍ ແລະຈະສ້າງຂັ້ນໃໝ່ໃຫ້ໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ ແລ້ວເຮົາຈະຮວບຮວມເຂົ້າກັບສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງເຮົາໄວ້ທີ່ນັ້ນ. ¹⁹ແລ້ວເຮົາຈະເວົ້າແກ່ຈິດໃຈຂອງເຮົາວ່າ, ‘ຈິດໃຈເອີຍ, ເຈົ້າມີເຂົ້າຂອງເກັບໄວ້ພໍຫລາຍປີ ຈົ່ງຢູ່ສະບາຍ ກິນແລະດື່ມດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີເທາະ’.” ²⁰ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ ‘ໂອຄົນໂງ່ເອີຍ, ໃນຄືນວັນນີ້ເຂົາຈະເອີ້ນເອົາຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າ ແລ້ວສິ່ງຂອງທັງຫລາຍທີ່ເຈົ້າຈັດແຈງໄວ້ນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງໃຜ?’. ²¹ຄົນທີ່ທ້ອນໂຮມຊັບສົມບັດໄວ້ສຳລັບຕົນແລະບໍ່ຮັ່ງມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ກໍເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ.”

ເລື່ອງຄວາມກະວົນກະວາຍ

(ມທ 6:25-34)

²²ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກສາວົກວ່າ, “ດ້ວຍເຫດນັ້ນເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຊີວິດຂອງຕົນວ່າຈະກິນຫຍັງ ແລະເຖິງຮ່າງກາຍຂອງຕົນວ່າຈະນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ? ²³ເພາະວ່າຊີວິດກໍລິ້ນກວ່າອາຫານ ແລະຮ່າງກາຍກໍລິ້ນກວ່າເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ. ²⁴ຈົ່ງພິຈາລະນາ

ເບິ່ງຜູງກາ ມັນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ, ບໍ່ໄດ້ກຽວ, ບໍ່ມີເລົ້າ, ແລະບໍ່ມີບ່ອນເກັບຂອງໄວ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງ
 ຊົງລ້ຽງມັນໄວ້ ທ່ານທັງຫລາຍປະເສີດກວ່ານົກຫລາຍປານໃດ? ²⁵ມີໃຜໃນພວກທ່ານໂດຍ
 ຄວາມກະວົນກະວາຍ ອາດຕໍ່ຊີວິດໃຫ້ຍາວອອກໄປຈັກສອກໜຶ່ງໄດ້ຫລື! ²⁶ເຫດສັນນັ້ນຖ້າສິ່ງ
 ເລັກນ້ອຍຍັງເຮັດບໍ່ໄດ້ ທ່ານຍັງກະວົນກະວາຍເຖິງສິ່ງອື່ນອີກເຮັດຫຍັງ. ²⁷ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງ
 ດອກໄມ້ວ່າມັນປົ່ງຂຶ້ນຢ່າງໃດ ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດການ, ມັນບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມຝ່າຍ ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງ-
 ຫລາຍວ່າ ເຖິງແມ່ນກະສັດ ໂຊໂລໂມນ ເມື່ອບໍລິບູນດ້ວຍສະຫງ່າລາສີ ກໍບໍ່ໄດ້ທົງເຄື່ອງງາມທີ່
 ດອກໄມ້ນີ້ດອກໜຶ່ງ. ²⁸ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຕົກແຕ່ງຫຍ້າທີ່ທົ່ງນາຢ່າງນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຢູ່ວັນນີ້ແລະວັນ
 ໜ້າຕ້ອງຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟເສຍ ໂອ ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ, ພຣະອົງຈະຊົງຕົກແຕ່ງພວກ
 ທ່ານຫລາຍກວ່ານັ້ນເທົ່າໃດ? ²⁹ທ່ານທັງຫລາຍຢ່າຊອກຫາວ່າຈະກິນຫຍັງ, ຫລືຈະດື່ມຫຍັງ,
 ແລະຢ່າກະວົນກະວາຍ. ³⁰ເພາະຄົນນອກສາດສະໜາທົ່ວໂລກຊອກຫາສິ່ງຂອງທັງປວງນີ້ ແຕ່
 ພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຊົງຊາບແລ້ວວ່າທ່ານຕ້ອງການສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ³¹ແຕ່ຈົ່ງຊອກຫາລາຊະ
 ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລ້ວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້.

ເລື່ອງຊັບສົມບັດໄວ້ໃນສະຫວັນ

(ມທ 6:19-21)

³²“ແກະຜູງນ້ອຍເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເພາະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຊົງຊອບພຣະໂທຈະປະ-
 ຫານລາຊະອານາຈັກໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ. ³³ຈົ່ງຂາຍສິ່ງຂອງທີ່ພວກທ່ານມີຢູ່ໃຫ້ເປັນທານ ຈົ່ງ
 ເຮັດຖົງເງິນອັນບໍ່ຮູ້ເກົ່າໄວ້ສຳລັບຕົນ ຄືໃຫ້ມີຊັບສົມບັດໄວ້ໃນສະຫວັນຊຶ່ງບໍ່ຮູ້ໝົດ ທີ່ຂະໂມຍ
 ເຂົ້າໄປໃກ້ບໍ່ໄດ້ແລະທີ່ມອດທຳລາຍບໍ່ໄດ້. ³⁴ເພາະວ່າຊັບສົມບັດຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ໃດ ໃຈຂອງທ່ານ
 ກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນແຫລະ.

ຂ້ອຍໃຊ້ທີ່ຕຽມຕົວໄວ້ພ້ອມແລ້ວ

³⁵“ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຮັດແອວໄວ້ແລະໂຕ້ໂຕມຂອງທ່ານຢູ່. ³⁶ພວກທ່ານຈົ່ງເປັນເໝືອນຄົນທີ່
 ຄອຍຮັບນາຍຂອງຕົນ ເມື່ອນາຍຈະກັບມາຈາກການແຕ່ງງານ ເພື່ອເວລານາຍມາເຄາະປະຕູ
 ແລ້ວ ເຂົາຈະໄຂ່ໃຫ້ໂລດ. ³⁷ພວກຂ້ອຍໃຊ້ທີ່ນາຍມາພົບເມື່ອກຳລັງຄອຍຖ້າຢູ່ກໍເປັນສຸກ ເຮົາ
 ບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ນາຍນັ້ນຈະຮັດແອວໄວ້ແລະໃຫ້ພວກຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນນັ່ງໂຕະ
 ແລ້ວເພິ່ນຈະມາບົວລະບັດເຂົາ. ³⁸ຖ້ານາຍມາຍາມສອງຫລືຍາມສາມໃນເວລາກາງຄືນ ແລະ
 ພົບຂ້ອຍໃຊ້ເຝົ້າຢູ່ຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍເປັນສຸກ. ³⁹ໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈຢ່າງນີ້ວ່າ ຖ້າເຈົ້າຂອງ
 ເຮືອນໄດ້ຮູ້ກ່ອນວ່າໂຈນຈະມາໃນໂມງໃດ ຕົນຈະບໍ່ປະໃຫ້ໂຈນເຈາະເຂົ້າເຮືອນໄດ້. ⁴⁰ທ່ານ
 ທັງຫລາຍກໍເໝືອນກັນ ຈົ່ງຕຽມຕົວໄວ້ໃຫ້ພ້ອມ ເພາະໃນໂມງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ຄິດບໍ່ຜັນນັ້ນ ບຸດ
 ມະນຸດຈະສະເດັດມາ.”

ເລື່ອງຂ້າໃຊ້ສັດຊີ້ແລະຂ້າໃຊ້ຊົ່ວ

(ມທ 24:45-51)

⁴¹ຝ່າຍ ເປໂຕ ຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ທ່ານໄດ້ບອກຄຳອຸປະມານີ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ
 ຫລືບອກແກ່ຄົນທັງປວງ.” ⁴²ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ໃຜເປັນຜູ້ຈັດການທີ່ສັດຊີ້ແລະ

ສະຫລາດ ຊຶ່ງນາຍໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ເປັນໃຫຍ່ເໜືອຄົນໃຊ້ທັງຫລາຍຂອງຕົນ ເພື່ອແຈກອາຫານຕາມ
 ເວລາ. ⁴³ເມື່ອນາຍມາພົບຂ້າໃຊ້ຜູ້ກຳລັງເຮັດຢ່າງນັ້ນຢູ່ມັນກໍເປັນສຸກ. ⁴⁴ເຮົາບອກພວກທ່ານ
 ຕາມຄວາມຈິງວ່າ ນາຍຈະຕັ້ງຜູ້ນັ້ນໄວ້ເໜືອບັນດາເຂົາຂອງຂອງຕົນ. ⁴⁵ແຕ່ຖ້າຜູ້ນັ້ນຄິດວ່າ
 ‘ນາຍຂອງເຮົາຈະນານມາດອກ’ ແລ້ວກໍຕັ້ງຕົນທຸບຕິພວກຄົນໃຊ້ຊາຍຢິງ ທັງກິນແລະດື່ມຈົນ
 ເມົາໄປ. ⁴⁶ນາຍຂອງຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນຈະມາໃນວັນທີ່ມັນບໍ່ລໍຄອຍ ແລະໃນໂມງທີ່ມັນບໍ່ຮູ້ ນາຍຈະ
 ຜ່າມັນໃຫ້ເປັນສອງຕ່ອນ ທັງຈະໃຫ້ເຂົ້າສ່ວນກັບຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ⁴⁷ຂ້ອຍໃຊ້ທີ່ຮູ້ຈັກໃຈນາຍແຕ່ບໍ່
 ໄດ້ຈັດຕຽມຕົວໄວ້ແລະບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມໃຈນາຍ ຈະຕ້ອງຖືກຂຽນຫລາຍບາດ. ⁴⁸ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ
 ແລ້ວໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ສົມຄວນຖືກຂຽນ ກໍຈະຖືກຂຽນໜ້ອຍ ຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຫລາຍກໍຈະທວງເອົາຈາກ
 ຜູ້ນັ້ນຫລາຍ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຝາກໄວ້ຫລາຍເຂົາຈະທວງເອົາຈາກຜູ້ນັ້ນຫລາຍ.

ຊົງເປັນເຫດຂອງການແຕກແຍກ

(ມທ 10:34-36)

⁴⁹“ເຮົາໄດ້ເອົາໄຟນີ້ແຫລະ, ມາຄວ່າງໃສ່ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະຖ້າໄຟນີ້ລຸກແລ້ວກໍສົມຄວາມ
 ປາດຖະໜາ. ⁵⁰ເຮົາຈະຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາຢ່າງໜຶ່ງ ເຮົາເປັນທຸກຫລາຍເທົ່າໃດໜ້າຈົນກວ່າ
 ການນັ້ນຈະສຳເລັດ. ⁵¹ພວກທ່ານຄິດວ່າເຮົາມາເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມສະຫງົບສຸກໃນໂລກຫລື
 ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ບໍ່ແມ່ນດອກ ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ແຕກແຍກກັນ. ⁵²ດ້ວຍວ່າຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປ
 ຫ້າຄົນໃນເຮືອນດຽວຈະແຕກແຍກກັນຄືສາມຕໍ່ສອງແລະສອງຕໍ່ສາມ. ⁵³ເຂົາຈະແຕກແຍກກັນ
 ຄືພໍ່ຈາກລູກຊາຍແລະລູກຊາຍຈາກພໍ່ ແມ່ຈາກລູກຍິງແລະລູກຍິງຈາກແມ່ ແມ່ຍ່າຈາກລູກໃພ້
 ແລະລູກໃພ້ຈາກແມ່ຍ່າ.”

ສັງເກດຄວາມເປັນໄປຂອງສະໄໝ

(ມທ 16:2-3)

⁵⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນອີກວ່າ, “ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍເຫັນເມກເກີດຂຶ້ນໃນທິດຕາ-
 ເວັນຕົກ ພວກທ່ານກໍເວົ້າທັນທີວ່າຈະມີລົມແລະຝົນຕົກ ແລ້ວກໍເປັນຢ່າງນັ້ນແທ້. ⁵⁵ເມື່ອພວກ
 ທ່ານເຫັນລົມພັດມາແຕ່ທິດໃຕ້ ພວກທ່ານເວົ້າວ່າຈະຮ້ອນເອົ້າ ແລ້ວກໍເປັນຢ່າງນັ້ນແທ້. ⁵⁶ໂອ
 ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຮືຍ! ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກສັງເກດຄວາມເປັນໄປຂອງແຜ່ນດິນແລະທ້ອງຟ້າ ແຕ່
 ເພາະເຫດໃດພວກເຈົ້າຈຶ່ງສັງເກດຄວາມເປັນໄປຂອງສະໄໝນີ້ບໍ່ໄດ້.

ຄວາມປອງດອງກັນກັບໂຈດຂອງຕົນ

(ມທ 5:25-26)

⁵⁷“ເຫດສັນໃດເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ຕັດສິນເອົາເອງວ່າ ສິ່ງໃດເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງ. ⁵⁸ເພາະເມື່ອເຈົ້າ
 ກັບໂຈດພາກັນໄປຫາຜູ້ປົກຄອງ ຈົ່ງພະຍາຍາມຫາຊ່ອງທາງປອງດອງກັນເມື່ອຍັງຢູ່ກາງທາງ
 ຍ້ານວ່າໂຈດຈະລາກເຈົ້າເຂົ້າໄປຫາຕູລາການ ແລະຕູລາການຈະມອບເຈົ້າ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄຸມ ແລ້ວ
 ຜູ້ຄຸມຈະຂັງເຈົ້າໄວ້ໃນຄຸກ. ⁵⁹ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະອອກຈາກທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ກວ່າຈະໄດ້ໃຊ້ໜີ້ໃຫ້
 ຈົນຄົບທຸກອັດ.

ບົດທີ 13

ຖ້າບໍ່ຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ຕ້ອງຈົບຫາຍ

¹ໃນຂະນະນັ້ນມີລາງຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງຊາວຄາລີເລທີ່ປີລາດໄດ້ຂ້າ ເອົາເລືອດຂອງເຂົາປົນກັບເຄື່ອງບູຊາທີ່ກຳລັງຖວາຍນັ້ນໃຫ້ພຣະອົງຟັງ. ²ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຄິດວ່າຊາວຄາລີເລ ໝູ່ນັ້ນເປັນຄົນບາບລື່ນກວ່າຊາວຄາລີເລ ໝູ່ອື່ນທັງໝົດ ເພາະເຂົາໄດ້ຖືກຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງນັ້ນຫລື. ³ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ບໍ່ແມ່ນດອກ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານໝົດທຸກຄົນບໍ່ຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ກໍຈະຈົບຫາຍໄປເໝືອນກັນ. ⁴ຫລືສິບແປດຄົນນັ້ນຊຶ່ງບ້ອມໃນຊີໂລອາມ ໄດ້ເຈື່ອນທັບເຂົາຕາຍເສຍນັ້ນ ທ່ານທັງຫລາຍຄິດວ່າເຂົາເປັນຄົນຜິດລື່ນກວ່າຄົນທັງປວງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກຸງ ເຢຣູຊາເລັມຫລື. ⁵ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ບໍ່ແມ່ນດອກ ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານໝົດທຸກຄົນບໍ່ຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ກໍຈະຈົບຫາຍໄປເໝືອນກັນ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຕົ້ນເດືອນເທດຕົ້ນໜຶ່ງ

⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ, “ຄົນຜູ້ໜຶ່ງມີຕົ້ນເດືອນເທດຕົ້ນໜຶ່ງໃນສວນອະງຸ່ນຂອງຕົນ ເມື່ອມາຊອກຫາໝາກເດືອນໃນຕົ້ນນັ້ນກໍບໍ່ພົບ. ⁷ເພິ່ນຈຶ່ງບອກກັບຄົນງານໃນສວນອະງຸ່ນນັ້ນວ່າ ‘ເບິ່ງແມ່! ເຮົາມາຊອກຫາໝາກເດືອນໃນຕົ້ນນີ້ໄດ້ສາມປີແລ້ວກໍບໍ່ພົບ ຈຶ່ງບ້າຖິ້ມເສຍຈະເອົາໄວ້ຮັກດິນລ້າງ ເຮັດຫຍັງ?’. ⁸ແຕ່ຄົນງານຕອບວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ຂໍປະມັ້ນໄວ້ປີນີ້ກ່ອນຈົນກວ່າຂ້າໜ້ອຍຈະຂຸດດິນອ້ອມເອົາຝຸ່ນໃສ່’. ⁹ຖ້າເມື່ອໜ້າມັນເກີດໝາກກໍດີຢູ່ ຖ້າບໍ່ເກີດໝາກພາຍຫລັງທ່ານຈຶ່ງບ້າມັນຖິ້ມເສຍ.’”

ຊົງໄຜດຍິງຫລັງກົງໃນວັນຊະບາໂຕ

¹⁰ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນຢູ່ໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາ ບ່ອນໜຶ່ງໃນວັນຊະບາໂຕ. ¹¹ແລະເບິ່ງແມ່! ມີຍິງຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງຜິເຂົ້າສິ່ງຢູ່ເຮັດໃຫ້ອ່ອນແຮງໄດ້ສິບແປດປີມາແລ້ວ ເປັນຫລັງກົງຍືນຊີບໄດ້. ¹²ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຈຶ່ງເອີ້ນນາງມາ ຊົງບອກວ່າ, “ນາງເອີຍ, ນາງໄດ້ພົ້ນຈາກພະຍາດແລ້ວ.” ¹³ເມື່ອພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດວາງໃສ່ຍິງນັ້ນ ໃນທັນໃດນັ້ນຕົວນາງກໍຢຽດຊີ້ແລະນາງກໍສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ¹⁴ແຕ່ນາຍໂຮງທຳກໍເຄືອງໃຈ ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໄຜດໃຫ້ດີພະຍາດໃນວັນຊະບາໂຕ ຈຶ່ງກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, “ມີຫົກວັນທີ່ຄວນຈະເຮັດການ ໃນຫົກວັນນີ້ຈຶ່ງມາໃຫ້ດີພະຍາດ ແຕ່ວ່າຢ່າໄດ້ມາໃນວັນຊະບາໂຕ.” ¹⁵ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບນາຍໂຮງທຳ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຮີຍ! ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແກ້ງົວຫລືລໍຂອງຕົນ ຈູງອອກຈາກຄອກໄປກິນນ້ຳໃນວັນຊະບາໂຕຫລື! ¹⁶ສ່ວນຍິງຄົນນີ້ເປັນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມ ຊຶ່ງຊາຕານໄດ້ຜູກມັດໄວ້ໄດ້ສິບແປດປີແລ້ວ ບໍ່ສົມຄວນຫລືທີ່ຈະໃຫ້ນາງພົ້ນຈາກເຄື່ອງຜູກມັດນີ້ໃນວັນຊະບາໂຕ.” ¹⁷ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ບັນດາຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງກໍມີຄວາມລະອາຍ ແລະປະຊາຊົນກໍຊົມຊື່ນຍິນດີໃນກິດຈະການທັງປວງອັນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນດ້ວຍພຣະອົງ.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງແກ່ນຜັກກາດ

(ມທ 13:31-32; ມຣກ 4:30-32)

¹⁸ພຣະອົງຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນສິ່ງໃດ ແລະເຮົາຈະປຽບລາຊະອານາຈັກນັ້ນກັບສິ່ງໃດ? ¹⁹ກໍເໝືອນແກ່ນຜັກກາດເມັດໜຶ່ງ ທີ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງເອົາໄປຫວ່ານໃນສວນຂອງຕົນ ມັນກ່ຽວກັບເປັນກົກ ແລະນົກປາກໍມາເຮັດຄອນອາໃສຢູ່ຕາມກິ່ງກ້ານມັນ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເຊື້ອແບັງ

(ມທ 13:33)

²⁰ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ອີກວ່າ, “ເຮົາຈະປຽບລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກັບສິ່ງໃດ. ²¹ກໍປຽບເໝືອນເຊື້ອແບັງທີ່ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງເອົາປົນໃສ່ໃນແບັງສາມຜອງ ຈົນແບັງນັ້ນຟູຂຶ້ນທັງໝົດ.”

ເລື່ອງປະຕູຄັບແຄບ

(ມທ 7:13-14, 21-23)

²²ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຕາມບ້ານຕາມເມືອງຕ່າງໆ ຊົງສັ່ງສອນແລະເດີນທາງຕໍ່ໄປຍັງກຸງຢຼູຊາເລັມ. ²³ມີຄົນຜູ້ໜຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຜູ້ທີ່ຈະພົ້ນນັ້ນມີແຕ່ໜ້ອຍຄົນຫລື!”. ²⁴ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ແຂ່ງກັນເຂົ້າທາງປະຕູຄັບແຄບ ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຫລາຍຄົນຈະພະຍາຍາມເຂົ້າໄປ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄດ້. ²⁵ເມື່ອໃດເຈົ້າຂອງເຮືອນລຸກຂຶ້ນອັດປະຕູແລ້ວແລະທ່ານທັງຫລາຍຍືນຢູ່ຂ້າງນອກຕັ້ງຕົ້ນເຄາະປະຕູວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ຂໍໄຂໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍແຕ່ຫ່ອນ!’ ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າເຮືອນຈະຕອບພວກທ່ານວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າມາແຕ່ໃສ?’. ²⁶ຂະນະນັ້ນພວກທ່ານຈະເວົ້າວ່າ ‘ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກິນໄດ້ດີມັກກັບທ່ານ ແລະທ່ານໄດ້ສັ່ງສອນຕາມຖະໜົນຫົນທາງບ້ານເມືອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ’. ²⁷ຝ່າຍເຈົ້າເຮືອນນັ້ນຈະເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າມາແຕ່ໃສ ສູເຈົ້າທັງໝົດ, ຜູ້ເຮັດການບໍ່ຊອບທຳເຮີຍ ຈົ່ງຖອຍໄປຈາກເຮົາເສຍ’. ²⁸ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະເຫັນອັບຮາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ ກັບບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທຳຢູ່ໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າຈະຖືກຊັດຖືມອອກໄປພາຍນອກເສຍ ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່. ²⁹ຈະມີຄົນມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ, ທິດຕາເວັນຕົກ, ທິດເໜືອ, ທິດໃຕ້ ມານັ້ງຮ່ວມໂຕະໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ³⁰ແລະເບິ່ງແມ່! ຜູ້ທີ່ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕົ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ເປັນຕົ້ນຈະກັບເປັນປາຍ.”

ຊົງເສຍພຣະໄທຍ້ອນກຸງຢຼູຊາເລັມ

(ມທ 23:37-39)

³¹ໃນໂມງນັ້ນມີພວກຟາຣີຊາຍລາງຄົນມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ໃຫ້ທ່ານອອກໜີໄປຈາກທີ່ນີ້ເສຍ ເພາະກະສັດ ເຮໂຣດ ຊົງຢາກປະທານຊີວິດທ່ານເສຍ.” ³²ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງໄປບອກໝາຈິກຈອກໂຕນັ້ນວ່າ ‘ເບິ່ງແມ່! ມື້ນີ້ກັບມື້ອື່ນເຮົາກຳລັງຂັບໄລ່ຜູ້ອອກແລະເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດ ແລ້ວວັນທີ່ສາມເຮົາຈະເຖິງທີ່ສຳເລັດ. ³³ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ, ເຮົາຈະຕ້ອງເດີນທາງໄປມື້ນີ້, ມື້ອື່ນ, ແລະມື້ອື່ນ ເພາະວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທຳບໍ່ຫ່ອນຖືກຂ້າຢູ່ນອກກຸງຢຼູຊາເລັມ. ³⁴ໂອ ເຢຣູ-

ຊາເລັມ, ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ເຈົ້າທີ່ໄດ້ຂ້າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ແລະເອົາຫີນຄວ່າງໃສ່ພວກທີ່ຮັບໃຊ້ມາຫາເຈົ້າ ເຮົາປາດຖະໜາຈັກເທື່ອແລ້ວໝໍ ວ່າຈະຮວບຮວມລູກຂອງເຈົ້າໄວ້ ເໝືອນດັ່ງແມ່ໄກ່ຮວບຮວມລູກໄວ້ໃຕ້ບົກຂອງມັນ ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມ. ³⁵ເບິ່ງແມ່! ເຮືອນ^[1] ຂອງເຈົ້າຈະຖືກປະຖິ້ມແລະຮ້າງເປົ່າ ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກຈົນກວ່າເຈົ້າຈະອອກປາກກ່າວວ່າ, ‘ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງຊົງພຣະ-ຈະເລີນ’.”

ບົດທີ 14

ຊົງໂຕດຄົນເປັນພະຍາດທ້ອງມານໃຫ້ດີ

¹ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຜູ້ໃຫຍ່ຜູ້ໜຶ່ງຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍ ເພື່ອຮັບປະທານອາຫານໃນວັນຊະບາໂຕ ເຂົາກໍຜິກເບິ່ງພຣະອົງຢູ່. ²ແລະເບິ່ງແມ່! ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງເປັນພະຍາດທ້ອງມານຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ. ³ພຣະເຢຊູ ຊົງຖາມພວກທັງໝົດແລະພວກຟາຣີຊາຍວ່າ, “ຖ້າເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດໃນວັນຊະບາໂຕ ຈະຜິດພຣະບັນຍັດຫລືບໍ່?”. ⁴ເຂົາກໍມິດຢູ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຮັບເອົາຄົນນັ້ນແລະເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດແລ້ວກໍປ່ອຍໄປ. ⁵ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຖ້າຄົນໃດໃນພວກທ່ານມີລູກຫລືງົວຕົກນໍ້າສ້າງ ຈະບໍ່ຮີບດົງອອກໃນວັນຊະບາໂຕຫລື?”. ⁶ແລະເຂົາບໍ່ສາມາດຈະຕອບພຣະອົງໃນເລື່ອງນີ້ໄດ້.

ຊົງສອນເລື່ອງແຂກແລະເຈົ້າພາບ

⁷ຝ່າຍພຣະອົງ, ເມື່ອຊົງເຫັນພວກທີ່ຮັບເຊີນມານັ້ນກໍາລັງເລືອກເອົາບ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມາແກ່ເຂົາວ່າ. ⁸“ເມື່ອຜູ້ໃດເຊີນທ່ານໄປໃນການກິນລ້ຽງສົມລົດ ຢ່າຊູ່ນັ່ງບ່ອນມີກຽດ ຍ້ານວ່າເພິ່ນໄດ້ເຊີນຜູ້ມີກຽດຫລາຍກວ່າທ່ານອີກ. ⁹ແລະເຈົ້າພາບທີ່ໄດ້ເຊີນທ່ານທັງສອງນັ້ນ ຈະມາເວົ້າກັບທ່ານວ່າ, ‘ບ່ອນນັ່ງຂອງທ່ານຈົ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ນີ້’ ແລ້ວທ່ານກໍຈະຍ້າຍໄປນັ່ງບ່ອນຕໍ່າທີ່ສຸດດ້ວຍຄວາມລະອາຍ. ¹⁰ແຕ່ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບເຊີນແລ້ວຈົ່ງໄປນັ່ງບ່ອນຕໍ່າທີ່ສຸດ ເພື່ອວ່າເມື່ອທ່ານເຈົ້າພາບມາເວົ້າກັບທ່ານວ່າ ‘ສະຫາຍເອີຍ, ເຊີນຂຶ້ນໄປນັ່ງບ່ອນສູງກວ່າ’ ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ກຽດຕໍ່ໜ້າຄົນທັງຫລາຍທີ່ນັ່ງຮ່ວມໂຕະນໍາກັນນັ້ນ. ¹¹ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົວຂຶ້ນຈະຕ້ອງຖືກຖອຍລົງ ແລະຜູ້ທີ່ຖ່ອມຕົວລົງຈະໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນ.”

¹²ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຜູ້ທີ່ເຊີນພຣະອົງວ່າ, “ເມື່ອທ່ານຈັດການກິນລ້ຽງຂຶ້ນນ້ອຍຫລືໃຫຍ່ກໍຕາມ ຢ່າເຊີນຈໍາເພາະບັນດາມິດສະຫາຍ, ຫລືອ້າຍນ້ອງຍາດພີ່ນ້ອງ, ເພື່ອນບ້ານຜູ້ຮູ້ງໍມີ ຍ້ານວ່າເຂົາຈະເຊີນທ່ານອີກເປັນການຕອບແທນ. ¹³ແຕ່ເມື່ອທ່ານຈັດການກິນລ້ຽງຂຶ້ນ ຈົ່ງເຊີນຄົນຍາກຈົນ, ຄົນພິການ, ຄົນຂາເສັ້ງ, ຄົນຕາບອດ. ¹⁴ແລ້ວທ່ານຈະເປັນສຸກ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ມີອັນໃດຈະຕອບແທນທ່ານ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕອບແທນທ່ານ ເມື່ອຄົນຊອບທໍາເປັນຄົນມາ

[1]ຄໍາວ່າ “ເຮືອນ” ໝາຍເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຫລືວ່າ ອາດໝາຍເຖິງພຣະວິຫານ.”

ຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງການກິນລ້ຽງໃຫຍ່

(ມທ 22:1-10)

¹⁵ສ່ວນຄົນໜຶ່ງທີ່ນັ່ງຮ່ວມໂຕະ, ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຜູ້ທີ່ຈະຮັບປະທານອາຫານໃນແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນສຸກ.” ¹⁶ພຣະອົງຊົງຕອບຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຍັງມີຄົນໜຶ່ງຈັດງານກິນລ້ຽງໃຫຍ່ແລະໄດ້ເຊີນຫລາຍຄົນມາ. ¹⁷ເມື່ອໂມງກິນລ້ຽງເຖິງແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຂ້ອຍຂອງຕົນໄປບອກຜູ້ທີ່ຮັບເຊີນນັ້ນວ່າ ‘ເຊີນມາ, ຂ້ານ້ອຍເທີນ, ເພາະສິ່ງສະລະພັດຕຽມພ້ອມຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ’. ¹⁸ບັນດາຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຕັ້ງຕົນແກ້ຕົວ ຜູ້ທຳອິດເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາໄດ້ຊື້ນາໄວ້ ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄປເບິ່ງນານັ້ນ ເຮົາຂໍນຳກ່ອນ’. ¹⁹ອີກຄົນໜຶ່ງເວົ້າວ່າ, ‘ເຮົາໄດ້ຊື້ງົວໄວ້ທ້າຄູ່ແລະກຳລັງຈະໄປລອງໄປເບິ່ງງົວນັ້ນ ເຮົາຂໍນຳກ່ອນ’. ²⁰ຄົນໜຶ່ງອີກເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາໄດ້ແຕ່ງງານເພາະສັນນັ້ນເຮົາໄປບໍ່ໄດ້’. ²¹ຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນໄດ້ກັບມາເລົ່າເລື່ອງນີ້ໃຫ້ນາຍພັງ ເຈົ້າເຮືອນກໍຮ້າຍຫລາຍ ຈຶ່ງສັ່ງຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນວ່າ ‘ຈົ່ງຮີບອອກໄປຕາມຖະໜົນໃຫຍ່ຮ່ອມນ້ອຍໃນເມືອງ ແລະພາຄົນຍາກຈົນ, ຄົນພິການ, ຄົນຕາບອດ, ແລະຄົນຂາເສັ້ງເຂົ້າມາທີ່ນີ້’. ²²ແລ້ວຂ້ອຍໃຊ້ຈຶ່ງມາບອກວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ອັນທີ່ທ່ານສັ່ງຂ້ານ້ອຍກໍເຮັດແລ້ວ ແຕ່ຍັງມີບ່ອນຫວັງເປົ່າຢູ່’. ²³ແລະນາຍໄດ້ບອກຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນວ່າ ‘ຈົ່ງອອກໄປຕາມທາງຫລວງແລະຕາມທາງນ້ອຍນອກເມືອງ ນຳຕົວເຂົາໃຫ້ເຂົ້າມາເພື່ອເຮືອນຂອງເຮົາຈະເຕັມ’. ²⁴ເພາະເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ ໃນພວກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນໄວ້ນັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະໄດ້ຊົມເຊີຍກິນລ້ຽງຂອງເຮົາຈັກຄົນ.”

ຄວາມເສຍສະຫລະໃນການເປັນສິດ

²⁵ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໄດ້ໄປກັບພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງຫລົງຫລັງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ. ²⁶“ຖ້າຜູ້ໃດມາຫາເຮົາແລະບໍ່ຊົງພໍ່ແມ່, ລູກເມຍ, ອ້າຍນ້ອງຊາຍຍິງ ກັບທັງຊີວິດຂອງຕົນເອງ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນສິດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້. ²⁷ຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ແບກໂມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຕາມເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນສິດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້. ²⁸ດ້ວຍວ່າໃນພວກທ່ານມີຜູ້ໃດ, ເມື່ອຈະສ້າງປ້ອມຈະບໍ່ນັ່ງລົງຄິດລາຄາເສຍກ່ອນ ວ່າຈະມີພໍສ້າງໃຫ້ແລ້ວໄດ້ຫລືບໍ່? ²⁹ຢ້ານວ່າເມື່ອໄດ້ວາງຮາກລົງແລ້ວແລະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດບໍ່ໄດ້ ຄົນທັງປວງທີ່ເຫັນກໍຈະກ່າວເຍາະເຍີ້ຍວ່າ, ³⁰ຄົນນີ້ຕັ້ງຕົນກໍແຕ່ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດບໍ່ໄດ້. ³¹ຫລືມີກະສັດອົງໃດ ເມື່ອຈະຍົກກອງທັບໄປຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດອົງອື່ນ ຈະບໍ່ໄດ້ນັ່ງຄິດເບິ່ງກ່ອນວ່າ ທີ່ຕົນມີພົນທະຫານໝື່ນໜຶ່ງຈະສູ້ກັບຜູ້ທີ່ຍົກກອງທັງສອງໝື່ນມາຮົບໄດ້ຫລືບໍ່? ³²ຖ້າສູ້ບໍ່ໄດ້, ເມື່ອຍັງຢູ່ທ່າງກັນ ເພິ່ນຈະໃຊ້ທູດໄປຖາມເງື່ອນໄຂຂອງຄວາມສະຫງົບ. ³³ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ທຸກຄົນໃນພວກທ່ານທີ່ບໍ່ໄດ້ສະຫລະສິ່ງສະລະພັດທີ່ຕົນມີຢູ່ ຈະເປັນສິດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້.

ເລື່ອງເກືອທີ່ໝົດລົດເຕັມ

(ມທ 5:13; ມຣກ 9:40)

³⁴“ເກືອເປັນຂອງດີ ແຕ່ຖ້າເກືອນັ້ນໝົດລົດເຕັມໄປແລ້ວ ຈະເຮັດໃຫ້ກັບເຕັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ? ³⁵ຈະໃຊ້ເປັນຝຸ່ນໃສ່ດິນກໍບໍ່ໄດ້ ຈະປະສົມກັບກອງຝຸ່ນສັດເພື່ອເຮັດຝຸ່ນກໍບໍ່ໄດ້ ເຂົາກໍເອົາໄປຖິ້ມ

ເສຍ ຜູ້ໃດມີໜູ, ຈົ່ງຟັງເອົາເທີນ!”.

ບົດທີ 15

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງແກະທີ່ເສຍ

(ມທ 18:12-14)

1 ຕໍ່ມາບັນດາຄົນເກັບພາສີແລະພວກນອກສິນທຳເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຈະຟັງພຣະອົງ. 2 ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກນັກທຳກຳຈົມວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຕ້ອນຮັບຄົນນອກສິນທຳແລະຢູ່ກິນຮ່ວມກັນກັບເຂົາ.”

3 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາຂຶ້ນໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ. 4 “ໃນພວກທ່ານມີຄົນໃດທີ່ມີແກະຮ້ອຍໂຕເມື່ອໂຕໜຶ່ງເສຍໄປ ເພິ່ນຈະບໍ່ປະເກົາສິບເກົາໂຕນັ້ນໄວ້ໃນກາງປ່າ ແລະໄປຊອກຫາໂຕທີ່ເສຍໄປນັ້ນຈົນກວ່າຈະໄດ້ພົບຫລື? 5 ເມື່ອພົບແລ້ວເພິ່ນກໍຍົກຂຶ້ນໃສ່ປ່າແບກມາດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. 6 ເມື່ອມາເຖິງບ້ານແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງເຊີນບັນດາມິດສະຫາຍແລະເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ໃຫ້ມາພ້ອມພຽງກັນ ແລ້ວຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ ‘ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີກັບເຮົາເທີນ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ພົບແກະຂອງເຮົາໂຕທີ່ເສຍໄປແລ້ວນັ້ນ’. 7 ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈະມີຄວາມບໍ່ຍິນດີໃນສະຫວັນ ເພາະເຫັນແກ່ຄົນນອກສິນທຳຄົນດຽວທີ່ຖືມໃຈເອົາໃຈໃໝ່ ຫລາຍກວ່າຈະຍິນດີກັບຄົນສິນທຳເກົາສິບເກົາຄົນທີ່ບໍ່ຕ້ອງການຖືມໃຈເກົາເອົາໃຈໃໝ່.

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເງິນທີ່ເສຍ

8 “ຍິງຄົນໃດທີ່ມີເງິນຢູ່ສິບຫລຽນ ເມື່ອເສຍຫລຽນໜຶ່ງຈະບໍ່ໄຕ້ໂຄມກວາດເຮືອນຄົ້ນຫາຖ້ວນທີ່ຈົນກວ່າຈະພົບຫລື. 9 ເມື່ອພົບແລ້ວຈຶ່ງເອີ້ນພວກສະຫາຍແລະບັນດາເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນມາພ້ອມພຽງກັນ ແລ້ວຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ‘ຈົ່ງມາຊົມຊື່ນຍິນດີກັບເຮົາເທີນ ເພາະເຮົາໄດ້ພົບເງິນຫລຽນໜຶ່ງຂອງເຮົາທີ່ເສຍໄປແລ້ວນັ້ນ’. 10 ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈະມີຄວາມບໍ່ຍິນດີໃນຖ້ຳມກາງພວກເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ຄົນນອກສິນທຳຄົນດຽວ ທີ່ຖືມໃຈເກົາເອົາໃຈໃໝ່.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງລູກທີ່ເສຍ

11 ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຜູ້ໜຶ່ງມີລູກຊາຍສອງຄົນ. 12 ຜູ້ນ້ອງເວົ້າກັບພໍ່ວ່າ ‘ພໍ່ເອີຍ, ສ່ວນຊັບທີ່ຕົກເປັນຂອງຂ້ອຍນັ້ນ ຂໍພໍ່ແບ່ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເສຍເທາະ’ ແລ້ວພໍ່ຈຶ່ງໄດ້ແບ່ງຊັບໃຫ້ລູກທັງສອງຄົນ. 13 ຕໍ່ມາບໍ່ຫລາຍວັນຜູ້ນ້ອງກໍໄດ້ຮວບຮວມເອົາຊັບທັງໝົດ ແລ້ວອອກໜີໄປທຽວເມືອງໂກແລະໄດ້ຜານຊັບຂອງຕົນໃນທີ່ນັ້ນດ້ວຍການໂອ້ໂຖງ. 14 ເມື່ອໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍຊັບເຫລົ່ານັ້ນໝົດແລ້ວກໍເລີຍເກີດການອິດຢາກອັນໃຫຍ່ໃນເມືອງນັ້ນ ແລ້ວລາວກໍຕົກຢູ່ໃນຄວາມຂັດສົນ. 15 ລາວຈຶ່ງໄປຂໍອາໄສຢູ່ກັບຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃນເມືອງນັ້ນ ແລ້ວຜູ້ນັ້ນໄດ້ໃຊ້ລາວໄປລ້ຽງໝູທີ່ທົ່ງນາ. 16 ລາວຄິດຢາກກິນໃຫ້ອີ່ມທ້ອງດ້ວຍຜັກຖົ່ວທີ່ໝູກິນ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເອົາໃຫ້ລາວກິນ. 17 ເມື່ອລາວຮູ້ເມື່ອຄີງແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ‘ລູກຈ້າງຂອງພໍ່ເຮົາມີຫລາຍຄົນ ເຂົາຍັງມີອາຫານກິນອີ່ມຈົນເທລືອ ສ່ວນເຮົາຈະມາຕາຍອິດຢາກຢູ່ທີ່ນີ້. 18 ຈຳເປັນເຮົາຈະຕ້ອງລູກກັບຄືນໄປຫາພໍ່ຂອງເຮົາ ແລ້ວຈະເວົ້ານຳເພິ່ນວ່າ, ‘ພໍ່ເອີຍ, ລູກໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສະຫວັນແລະຕໍ່ພໍ່ແລ້ວ. 19 ແລະບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າເປັນລູກ

ຂອງພໍ່ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຂໍໃຫ້ລູກເປັນເໝືອນລູກຈ້າງຂອງພໍ່ຄົນໜຶ່ງທ້ອນ!”²⁰ ແລ້ວລາວກໍລຸກຂຶ້ນຄືນເມື່ອຫາພໍ່ຂອງຕົນ ແຕ່ເມື່ອລາວຍັງຢູ່ໄກ ພໍ່ໄດ້ແລເຫັນລາວກໍມີຄວາມເມດຕາ ຈຶ່ງແລ່ນອອກໄປກອດຄໍຈູບລາວດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ.²¹ ຝ່າຍລູກນັ້ນໄດ້ເອີ້ນຂຶ້ນຕໍ່ພໍ່ວ່າ ‘ພໍ່ເອີຍ, ລູກໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສະຫວັນແລະຕໍ່ພໍ່ແລ້ວ ບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າເປັນລູກຂອງພໍ່ຕໍ່ໄປ’.²² ແຕ່ພໍ່ໄດ້ເອີ້ນບອກພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນວ່າ ‘ຈົ່ງຮີບເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຢ່າງດີທີ່ສຸດມານຸ່ງໃຫ້ລູກຂອງເຮົາແລະເອົາແຫວນມາສວມໃສ່ມືກັບເອົາເກີບມາສູບໃສ່ຕີນ’.²³ ແລ້ວຈຶ່ງເອົາງົວໝຸ່ມໂຕອ້ວນພິມາຂ້າລ້ຽງກັນເພື່ອຊົມຊື່ນຍິນດີ.²⁴ ເພາະລູກຂອງເຮົາຄົນນີ້ຕາຍແລ້ວກໍໄດ້ຄືນມາ ເສຍໄປແລ້ວກໍໄດ້ພົບກັນອີກ’, ແລະເຂົາທັງຫລາຍກໍຕັ້ງຕົນມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ.

²⁵“ຝ່າຍລູກຜູ້ກົກຍັງຢູ່ທີ່ທົ່ງນາ ເມື່ອກຳລັງກັບມາໃກ້ຈະເຖິງເຮືອນແລ້ວ ລາວກໍໄດ້ຍິນສຽງເສບແລະການເຕັ້ນລຳ.²⁶ ລາວຈຶ່ງເອີ້ນເອົາຄົນໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງອອກມາຖາມວ່າ, ‘ນັ້ນແມ່ນການຫຍັງ?’.²⁷ ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງບອກເພິ່ນວ່າ ‘ນ້ອງຂອງທ່ານໄດ້ກັບມາແລ້ວແລະພໍ່ຂອງທ່ານໄດ້ຈັດຂ້າງົວໝຸ່ມຕົວອ້ວນພິ ຕ້ອນຮັບລູກທີ່ກັບມາດ້ວຍຄວາມສະຫວັດດີພາບ’.²⁸ “ຝ່າຍຜູ້ອ້າຍກໍຄຽດເລີຍບໍ່ຍອມເຂົ້າມາເຮືອນ ທາງພໍ່ກໍໄດ້ອອກໄປອອຍໃຈຊວນເຂົ້າມາ.²⁹ ແຕ່ລາວໄດ້ຕອບພໍ່ວ່າ ‘ເບິ່ງເທາະພໍ່, ລູກໄດ້ປະຕິບັດພໍ່ເໝືອນເປັນຂ້ອຍໃຊ້ໄດ້ຈັກປີມາແລ້ວ ໂດຍບໍ່ໄດ້ລະເມີດຕໍ່ຄຳສັ່ງສອນຂອງພໍ່ຈັກເທື່ອ ແຕ່ພໍ່ຍັງບໍ່ໃຫ້ລູກແກະແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ ເພື່ອຈະຈັດການລ້ຽງໃຫ້ມີດສະຫາຍຂອງລູກມາຮ່ວມຊົມຊື່ນຍິນດີນຳ’.³⁰ ແຕ່ເມື່ອລູກຂອງພໍ່ຜູ້ນີ້ ທີ່ເປັນຜູ້ຜານສົມບັດສິ່ງຂອງຂອງພໍ່ດ້ວຍການຄົບກັບພວກຍິງແມ່ຈ້າງນັ້ນໄດ້ມາແລ້ວ ພໍ່ກໍຍັງໄດ້ຂ້າງົວໝຸ່ມໂຕອ້ວນພິຈັດການລ້ຽງມັນ’.³¹ ແຕ່ພໍ່ໄດ້ຕອບລູກນັ້ນວ່າ ‘ລູກເອີຍ, ຝ່າຍເຈົ້າໄດ້ຢູ່ນຳພໍ່ເລື້ອຍ ສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງພໍ່ກໍເປັນຂອງເຈົ້າ’.³² ແຕ່ສົມຄວນທີ່ພໍ່ຕ້ອງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະນ້ອງຂອງເຈົ້າຄົນນີ້ຕາຍແລ້ວ ແຕ່ມັນໄດ້ກັບຄືນມາອີກ ມັນເສຍແລ້ວ ແຕ່ຍັງໄດ້ພົບອີກ’.”

ບົດທີ 16

ຄຳອຸປະນາເລື່ອງພະນັກງານບໍ່ສັດຊື່

¹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຍັງມີເສດຖີທີ່ມີເຈົ້າພະນັກງານຄົນໜຶ່ງ ແລະມີຄົນພ້ອງຕໍ່ເສດຖີວ່າ ພະນັກງານຄົນນັ້ນໄດ້ຜານຊັບຂອງທ່ານເສຍ.² ເສດຖີຈຶ່ງເອີ້ນພະນັກງານຄົນນັ້ນມາເວົ້າວ່າ ‘ເລື່ອງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນກັບເຈົ້ານັ້ນເປັນຢ່າງໃດ ຈຶ່ງລາຍງານກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າເສຍ ເພາະເຈົ້າຈະເປັນພະນັກງານຕໍ່ໄປອີກບໍ່ໄດ້’.³ ເຈົ້າພະນັກງານນັ້ນຈຶ່ງຄິດໃນໃຈວ່າ ‘ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດໜີ ເພາະນາຍຈະຖອດເຮົາອອກເສຍຈາກໜ້າທີ່ພະນັກງານແລ້ວ ເຮົາຊຸດດິນກໍບໍ່ມີແຮງ, ຈະຂໍທານກໍອາຍເຂົາ’.⁴ ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຈະເຮັດແນວໃດດີເພື່ອເວລາເຮົາຖືກຖອດຈາກໜ້າທີ່ພະນັກງານແລ້ວ ເຂົາຈະຮັບເຮົາໄວ້ໃນເຮືອນຂອງເຂົາໄດ້’.⁵ ລາວຈຶ່ງເອີ້ນລູກໜີ້ຂອງນາຍມາທຸກຄົນ ແລ້ວຖາມຜູ້ທຳອິດວ່າ ‘ເຈົ້າເປັນໜີ້ນາຍຂອງເຮົາເທົ່າໃດ?’.⁶ ຜູ້ນັ້ນກໍຕອບວ່າ ‘ເປັນໜີ້ນຳມັນຮ້ອຍຖັງ’ ເຈົ້າພະນັກງານນັ້ນຈຶ່ງບອກວ່າ ‘ເອົາບັນຊີຂອງເຈົ້າ ນັ່ງລົງແລ້ວຈົດໃສ່ຫ້າສິບຖັງໄວໆ ເສຍ’.⁷ ແລ້ວກໍຖາມອີກຄົນໜຶ່ງວ່າ ‘ເຈົ້າເດ, ເຈົ້າເປັນໜີ້ເທົ່າໃດ?’

ຜູ້ນີ້ຕອບວ່າ ‘ເປັນໜີ້ເຂົ້າປຽກຮ້ອຍກຽນ’ ເຈົ້າພະນັກງານຈຶ່ງບອກວ່າ ‘ຈົ່ງເອົາບັນຊີຂອງເຈົ້າມາຈົດໃສ່ແປດສິບກຽນເສຍ’. ⁸ແລ້ວເຈົ້ານາຍກໍສັນລະເສີນເຈົ້າພະນັກງານຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ວ່າ ‘ເພິ່ນໄດ້ເຮັດດ້ວຍຄວາມສະຫລາດ ດ້ວຍວ່າຄົນຝ່າຍໂລກນີ້ໃນສະໄໝຂອງເຂົາ ເຂົາໃຊ້ສະຕິບັນຍາສະຫລາດກວ່າຄົນຝ່າຍຄວາມສະຫວ່າງອີກ’. ⁹ຝ່າຍເຮົາ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຕົນມີມິດສະຫາຍດ້ວຍຊັບສົມບັດອັນບໍ່ຍຸດຕິທຳ ເພື່ອເວລາຊັບນັ້ນເສຍໄປແລ້ວ ເຂົາຈະໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກທ່ານໄວ້ໃນບ່ອນອາໄສອັນຖາວອນເປັນນິດ.

¹⁰“ຄົນທີ່ສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍກໍສັດຊື່ໃນຂອງຫລາຍ ແລະຄົນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍກໍບໍ່ສັດຊື່ໃນຂອງຫລາຍເໝືອນກັນ. ¹¹ເຫດສັນນັ້ນຖ້າພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວເປັນຄົນສັດຊື່ໃນຊັບສົມບັດອັນບໍ່ຍຸດຕິທຳ ໃຜຈະມອບຊັບສົມບັດອັນທ່ຽງແທ້ໃຫ້ພວກທ່ານ. ¹²ແລະຖ້າພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວເປັນຄົນສັດຊື່ໃນສິ່ງຂອງຂອງຄົນອື່ນ ໃຜຈະມາມອບສິ່ງຂອງຂອງທ່ານໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ¹³ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຂ້ອຍສອງເຈົ້າບ່າວສອງນາຍໄດ້ ເພາະຈະຊັງນາຍຜູ້ນີ້ແລ້ວໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ຫລືຈະຕິດພັນກັບນາຍຜູ້ນີ້ ແລະປະໝາດນາຍຜູ້ນັ້ນ ທ່ານຈະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າແລະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເງິນຄຳພ້ອມກັນບໍ່ໄດ້.”

ເລື່ອງພຣະບັນຍັດແລະລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ

¹⁴ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍທີ່ມີໃຈຮັກຊັບ ເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳເຫລົ່ານັ້ນແລ້ວກໍກ່າວເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ. ¹⁵ແຕ່ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍອ້າງຕົວວ່າເປັນຄົນຊອບທຳຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຊາບໃຈພວກທ່ານ ດ້ວຍວ່າຊຶ່ງເປັນທີ່ນັບໜ້າຖືຕາໃນຖ້າມກາງມະນຸດ ກໍເປັນທີ່ກຽດຊັງຈຳເພາະພຣະພັກພຣະເຈົ້າ.

¹⁶“ມີພຣະບັນຍັດແລະຜູ້ປະກາດພຣະທຳຈົນເຖິງສະໄໝໂຢຮັນ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາເຂົາກໍປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງ ລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນທັງປວງກໍຍາດກັນເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນນັ້ນ. ¹⁷ພໍ້າແລະດິນຈະລ່ວງໄປ ກໍ່ງ່າຍກວ່າທີ່ພຣະບັນຍັດແຕ່ຈຸດດຽວຈະເປັນໂມຄະ.

ຊົງສອນເລື່ອງການຢ່າຮ້າງ

(ມທ 19:1-12; ມຣກ 10:11-12)

¹⁸“ທຸກຄົນທີ່ຢ່າຮ້າງເມຍຂອງຕົນ ແລ້ວໄປເອົາເມຍໃໝ່ກໍຜິດຖານຫລິ້ນຊູ້ ແລະທຸກຄົນທີ່ເອົາຍິງແມ່ຮ້າງມາເປັນເມຍກໍຜິດຖານຫລິ້ນຊູ້ເໝືອນກັນ.

ເລື່ອງເສດຖີກັບລາຊະໂຣ

¹⁹“ຍັງມີເສດຖີຄົນໜຶ່ງນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນແລະຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ບິຕິຍິນດີດ້ວຍອາຫານການກິນຢ່າງປະນີດທຸກໆ ວັນ. ²⁰ແລະມີຄົນຍາກຈົນຜູ້ໜຶ່ງຊື່ລາຊະໂຣ ເປັນບາດເຕັມຕົວທີ່ເຂົາຫາມາຕື້ມໄວ້ທີ່ປະຕູບ້ານເສດຖີ. ²¹ລາຊະໂຣ ຢາກກິນຂອງທີ່ຕົກຈາກໂຕະຂອງເສດຖີນັ້ນໃຫ້ອີ່ມ ແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນໝາກໍຍັງມາເລຍບາດຂອງລາວ.

²²ຢູ່ມາຄົນຍາກຈົນຜູ້ນັ້ນກໍຕາຍ ແລະຝູງເທວະດາໄດ້ຮັບເອົາໄປໄວ້ໃນເອິກຂອງອັບຣາຮາມຝ່າຍເສດຖີນັ້ນກໍຕາຍເໝືອນກັນ ແລ້ວເຂົາກໍຝັງໄວ້. ²³ເມື່ອຢູ່ໃນແດນມໍລະນາກໍເປັນທຸກເວທະນາຫລາຍ ເສດຖີນັ້ນຈຶ່ງເງິຍຕາຂຶ້ນເຫັນ ອັບຣາຮາມຢູ່ໂກ ແລະເຫັນ ລາຊະໂຣ ຢູ່ໃນເອິກຂອງ

ທ່ານ. ²⁴“ແລ້ວເສດຖີຈຶ່ງຮ້ອງວ່າ ‘ອັບຣາຮາມ ບິດາເອີຍ, ຂໍເອັນດູຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ ຂໍຈົ່ງໃຫ້ລາຊະໂຣມາ ເພື່ອຈະໄດ້ເອົາປາຍນິ້ວມືຈຸ່ມນໍ້າມາແປະໃສ່ລິ້ນຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຊຸ່ມເຢັນດ້ວຍວ່າຂ້ານ້ອຍກໍາລັງທົນທຸກທໍລະມານຢູ່ໃນແປວໄຟນີ້’. ²⁵ແຕ່ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ, ‘ລູກເອີຍ, ເຈົ້າຈຶ່ງລະນຶກວ່າເມື່ອເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ ເຈົ້າໄດ້ຮັບຂອງດີສໍາລັບຕົວແລະລາຊະໂຣໄດ້ຮັບຂອງບໍ່ດີ ຢ່າງດຽວກັນນັ້ນແຫລະ, ບັດນີ້ລາຊະໂຣໄດ້ຮັບຄວາມເລົ່າໂລມຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານ. ²⁶ນອກນັ້ນອີກ, ລະຫວ່າງພວກເຮົາກັບພວກເຈົ້າຍັງມີເຫວອັນໃຫຍ່ຊຶ່ງຊົງຕັ້ງຂວາງຢູ່ເພື່ອວ່າຖ້າຜູ້ໃດທີ່ປາດຖະໜາຈະຂ້າມທີ່ນີ້ໄປເຖິງພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ ຫລືບໍ່ໃຫ້ເຂົາຂ້າມຈາກທີ່ນັ້ນມາເຖິງພວກເຮົາ’. ²⁷ເສດຖີນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ‘ບິດາເອີຍ, ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ຂໍທ່ານໃຊ້ລາຊະໂຣໄປຍັງເຮືອນພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ. ²⁸ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍມີອ້າຍນ້ອງທ້າຄົນ ເພື່ອໃຫ້ລາຊະໂຣໄປຕັກເຕືອນເຂົາ ເພາະຢ້ານວ່າເຂົາຈະເຂົ້າມາໃນບ່ອນທໍລະມານນີ້ ເໝືອນກັນ’. ²⁹ແຕ່ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ ‘ເຂົາມີໂມເຊ ແລະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາແລ້ວ ໃຫ້ເຂົາຟັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນສາ’. ³⁰ເສດຖີຈຶ່ງຕອບວ່າ ‘ອັບຣາຮາມ ບິດາເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນດອກ ແຕ່ຖ້າຄົນໜຶ່ງຈາກໝູ່ຄົນຕາຍໄປຫາເຂົາເຂົາຄົງຈະຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່’. ³¹ອັບຣາຮາມ ຈຶ່ງຕອບວ່າ ‘ຖ້າເຂົາບໍ່ຟັງ ໂມເຊ ແລະພວກຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ເຖິງຈະມີຄົນໜຶ່ງຄົນມາຈາກຕາຍ ເຂົາກໍບໍ່ຍອມເຊື່ອເໝືອນກັນ’.”

ບົດທີ 17 ເຫດໃຫ້ຫລົງຜິດ

(ມທ 18:6-7; 21-22; ມຮກ 9:42)

¹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຈໍາເປັນຕ້ອງມີເຫດໃຫ້ເກີດການຫລົງຜິດແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ກໍ່ເຫດໃຫ້ເກີດການຫລົງຜິດນັ້ນ. ²ຖ້າຈະເອົາຫີນໂມ້ກ້ອນໃຫຍ່ຜູກຄໍຄົນນັ້ນຈົນນໍ້າທະເລເສຍ ກໍດີກວ່າທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນໜຶ່ງໃນໝູ່ເລັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ເກີດການຫລົງຜິດ. ³ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ “ຖ້າພີ່ນ້ອງເຮັດຜິດບາບ ຈົ່ງຕິຕຽນເພິ່ນ ຖ້າເພິ່ນຫລົບຕັ້ງໃຈໃໝ່ ຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ເພິ່ນ. ⁴ຖ້າແມ່ນເພິ່ນເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານວັນລະເຈັດເທື່ອ ແລະກັບມາຫາທ່ານທັງເຈັດເທື່ອນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາກິນແໜງຕັ້ງໃຈໃໝ່ແລ້ວ’ ຈົ່ງຍົກໂທດໃຫ້ເພິ່ນ.”

ເລື່ອງອໍານາດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ

⁵ຝ່າຍອັກຄະສາວົກໄດ້ທູນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ຂໍ ເຜດຕີ່ມໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍກວ່າອີກ.” ⁶ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແກ່ນຜັກກາດເມັດໜຶ່ງ ທ່ານຈະບອກກົກມອນກົກນີ້ໄດ້ວ່າ ‘ຈົ່ງຖອນຂັ້ນອອກໄປປັກຢູ່ໃນທະເລ’ ມັນກໍຈະຟັງຄວາມທ່ານ.

ໜ້າທີ່ຂອງຄົນໃຊ້

⁷“ໃນພວກທ່ານທີ່ມີຂ້ອຍໃຊ້ໂຖນາຫລືລ້ຽງແກະ ເມື່ອຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນກັບມາແຕ່ທັງໃຜຈະກ່າວແກ່ຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນວ່າ ‘ຈົ່ງເຂົ້າມານັ່ງໂຕະໂລດ’. ິຈະບໍ່ບອກຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນຫລືວ່າ ‘ຈົ່ງຈັດແຈງໃຫ້ເຮົາກິນແລງແລະຄາດແອວໄວ້ປະຕິບັດເຮົາ ຈົນເຖິງເຮົາກິນແລະດື່ມອີ່ມແລ້ວ ແລະພາຍຫລັງ

ເຈົ້າຈົ່ງຄ່ອຍກິນແລະດື່ມ'.⁹ ນາຍບໍ່ຕ້ອງຂອບໃຈຕໍ່ຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນດອກທີ່ ເພາະມັນໄດ້ເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງ. ¹⁰ ສໍາລັບພວກທ່ານກໍເໝືອນກັນນັ້ນແຫລະ ຄືເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ຂົງສັ່ງໄວ້ນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງເວົ້າວ່າ ‘ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຂ້ອຍໃຊ້ທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ພວກຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ໄດ້ເຮັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.’”

ຊົງໂຜດຄົນຂີ້ທູດສິບຄົນໃຫ້ດີສະອາດ

¹¹ເມື່ອພຣະອົງກໍາລັງສະເດັດຂຶ້ນເມືອງກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຜ່ານແຂວງຊາມາເຣຍ ແລະແຂວງ ຄາລີເລ. ¹²ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບ້ານໜຶ່ງມີຊາຍຂີ້ທູດສິບຄົນມາພົບພຣະອົງຢືນຢູ່ແຕ່ໄກ. ¹³ເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ເຢຊູຜູ້ເປັນອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ຂໍເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ!”. ¹⁴ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຫັນແລ້ວຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ພວກປະໂລຫິດ” ເມື່ອກໍາລັງອອກຈາກບ່ອນນັ້ນໄປເຂົາກໍດີສະອາດແລ້ວ. ¹⁵ສ່ວນຄົນໜຶ່ງໃນພວກນັ້ນ ເມື່ອເຫັນວ່າຕົວດີພະຍາດແລ້ວ ກໍກັບມາກ່າວສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຽງອັນດັງ. ¹⁶ແລະຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູ ໂມທະນາພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ຄົນນັ້ນເປັນໄທຊາມາເຣຍ. ¹⁷ພຣະເຢຊູຊົງຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ມີສິບຄົນທີ່ດີສະອາດ ບໍ່ແມ່ນຫລື ແຕ່ເກົ່າຄົນນັ້ນຢູ່ໃສ? ¹⁸ບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດກັບມາຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ນີ້.” ¹⁹ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປເທິນ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ.”

ການມາປະກົດແຫ່ງລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ

(ມທ 24:23-28, 37-41)

²⁰ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງເມື່ອໃດ?” ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມາປະກົດໃຫ້ເຫັນຢ່າງສັງເກດໄດ້.^[1] ²¹ແລະເຂົາຈະບໍ່ເວົ້າວ່າ ‘ເບິ່ງແມ! ຢູ່ທີ່ນີ້ ຫລືຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ເພາະເບິ່ງແມ! ລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຖ້າມກາງ^[2] ທ່ານທັງຫລາຍ.”

²²ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ, “ຄົງຈະມີເວລາໜຶ່ງ ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍຈະປາດຖະໜາເຫັນວັນຂອງບຸດມະນຸດຈັກວັນໜຶ່ງ ແຕ່ຈະບໍ່ເຫັນ. ²³ເຂົາຈະເວົ້າກັບທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ‘ມາເບິ່ງນີ້ແມ!’ ຫລື ‘ໄປເບິ່ງພຸ້ນແມ!’ ແຕ່ຢ່າອອກໄປ ຢ່າຕິດຕາມເຂົາ. ²⁴ດ້ວຍວ່າປຽບເໝືອນຟ້າແມບເມື່ອແມບອອກຈາກຟ້າເບື້ອງໜຶ່ງ ກໍສ່ອງສະຫວ່າງໄປເຖິງອີກເບື້ອງໜຶ່ງ ບຸດມະນຸດກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ ໃນວັນຂອງຕົນ. ²⁵ກ່ອນນັ້ນຈໍາເປັນທີ່ພຣະອົງຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຫລາຍປະການ ແລະຄົນສະໄໝນີ້ຈະບໍ່ຍອມຮັບພຣະອົງ. ²⁶ເຫດການໃນສະໄໝຂອງ ໂນອາເປັນມາແລ້ວຢ່າງໃດ ໃນສະໄໝຂອງບຸດມະນຸດກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ. ²⁷ເຂົາໄດ້ກິນໄດ້ດື່ມ, ໄດ້ແຕ່ງງານແລະຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມຍກັນ ຈົນເຖິງວັນທີ່ ໂນອາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນາວາ ແລະນໍ້າໄດ້ມາ

[1]ຫລືວ່າ “ບໍ່ປາກົດເປັນການສະແດງຢ່າງເປີດເຜີຍ” ຫລືວ່າ “ບໍ່ມີທາງປາກົດແກ່ຕາ.” [2]ຫລືວ່າ “ຢູ່ພາຍນອກ.”

ຖ້ວມລ້າງຜານໃຫ້ເຂົາຈົບຫາຍໄປໝົດ. ²⁸ໃນສະໄໝຂອງໂລດກໍເໝືອນກັນ ເຂົາໄດ້ກິນໄດ້ດີມ, ໄດ້ຊີ້ໄດ້ຂາຍ, ໄດ້ປູກຝັງໄດ້ກໍ່ສ້າງ. ²⁹ແຕ່ໃນວັນທີ່ໂລດໄດ້ອອກໄປຈາກເມືອງໂຊໂດມ ໄໝ ແລະມາໄດ້ຕົກມາເຜົາຜານໃຫ້ເຂົາຈົບຫາຍໄປໝົດ. ³⁰ໃນວັນທີ່ບຸດມະນຸດຈະມາປະກົດກໍຈະ ເປັນຢ່າງນັ້ນ. ³¹ໃນວັນນັ້ນຄົນທີ່ຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນແລະມີສິ່ງຂອງຢູ່ໃນເຮືອນ ກໍຢ່າລົງມາ ເພື່ອເກັບເອົາສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະຄົນທີ່ຢູ່ທົ່ງນາກໍຢ່າຕ່າວຄົນມາເໝືອນກັນ. ³²ຈົ່ງລະນຶກ ເຖິງພັນລະຍາຂອງໂລດເທີນ! ³³ຜູ້ໃດພະຍາຍາມຮັກສາຊີວິດສໍາລັບຕົນເອງ ຜູ້ນັ້ນຈະເສຍຊີ- ວິດ ແຕ່ຜູ້ໃດຍອມເສຍຊີວິດ ຜູ້ນັ້ນຮັກສາຊີວິດໃຫ້ພົ້ນ. ³⁴ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ໃນຄົນ ວັນນັ້ນຈະມີຊາຍສອງຄົນນອນຢູ່ຕຽງດຽວ ຈະຊົງຮັບຄົນໜຶ່ງໄປ ຈະຊົງປະຄົນໜຶ່ງໄວ້. ³⁵ຈະມີ ຍິງສອງຄົນກໍາລັງໂມ້ແປ້ງຢູ່ນໍ້າກັນ ຈະຊົງຮັບຄົນໜຶ່ງໄປ ຈະຊົງປະຄົນໜຶ່ງໄວ້. ³⁶[ຈະມີຊາຍ ສອງຄົນຢູ່ທົ່ງນາ ຈະຊົງຮັບຄົນໜຶ່ງໄປ ຈະຊົງປະຄົນໜຶ່ງໄວ້].”

³⁷ແລ້ວເຂົາຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນໃດ, ນາຍເອີຍ?” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຊາກລົບຢູ່ບ່ອນໃດ ຝູງແຮ້ງກໍຈະຕອມຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.”

ບົດທີ 18

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງຍິງແມ່ໝ້າຍແລະຕຸລາການ

¹ພຣະອົງຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມາເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາຟັງ ເພື່ອສອນເຂົາວ່າຄວນໄຫວ້ວອນຢູ່ສະເໝີ ບໍ່ໃຫ້ອ່ອນກໍາລັງໃຈ. ²ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ໃນເມືອງໜຶ່ງມີຕຸລາການຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ຍາເກງພຣະ- ເຈົ້າແລະບໍ່ນັບຖືມະນຸດ. ³ໃນເມືອງນັ້ນມີແມ່ໝ້າຍຜູ້ໜຶ່ງໝັ້ນມາທາຕຸລາການຜູ້ນັ້ນ ໂດຍເລົ່າວ່າ ‘ຂໍຕັດສິນດ້ວຍຍຸດຕິທໍາ ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍພົ້ນຈາກຄູ່ຄວາມຂອງຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ!’. ⁴ຝ່າຍຕຸລາການ ຜູ້ນັ້ນ, ເມື່ອທົວທົກໍບໍ່ຍອມເຮັດຕາມ ແຕ່ພາຍລຸນມາທ່ານກໍນຶກໃນໃຈວ່າ ‘ແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ຍາເກງ ພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ນັບຖືມະນຸດກໍດີ. ⁵ແຕ່ເພາະແມ່ໝ້າຍຄົນນີ້ມາກວນໃຈເຮົາ ເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມ ຍຸດຕິທໍາແກ່ນາງ ຍ້ານວ່ານາງຈະມາຢູ່ເລື້ອຍ ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍກໍາລັງໃຈ.’” ⁶ແລ້ວອົງພຣະຜູ້- ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຟັງຄໍາທີ່ຕຸລາການຜູ້ບໍ່ຍຸດຕິທໍາຄົນນີ້ໄດ້ເວົ້າ. ⁷ຝ່າຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ ຊຶ່ງຮ້ອງຫາພຣະອົງທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະ- ອົງຈະຊົງຊ້ານານໃນການຂອງເຂົາກໍຕາມ ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງໂຜດຄວາມ ຍຸດຕິທໍາແກ່ເຂົາຫລື. ⁸ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງໂຜດຄວາມຍຸດຕິທໍາໃຫ້ແກ່ເຂົາໂດຍໄວ ແຕ່ເຖິງ ປານນັ້ນ, ເມື່ອບຸດມະນຸດມາເພິ່ນຈະພົບຄວາມເຊື່ອຢູ່ໃນໂລກຫລື.”

ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງຄົນຟາຣີຊາຍແລະຄົນເກັບພາສີ

⁹ສໍາລັບລາງຄົນທີ່ໄວ້ໃຈໃນຕົວເອງວ່າເປັນຄົນຊອບທໍາ ແລະໝັ້ນປະໝາດຄົນອື່ນນັ້ນ ພຣະ- ອົງຊົງກ່າວຄໍາອຸປະມາຂໍ້ນີ້ວ່າ. ¹⁰“ມີຊາຍສອງຄົນຂຶ້ນໄປໄຫວ້ວອນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ຜູ້ ໜຶ່ງເປັນຝ່າຍຟາຣີຊາຍ ແລະຄົນໜຶ່ງເປັນຄົນເກັບພາສີ. ¹¹ຟາຣີຊາຍຄົນນັ້ນຍືນຢູ່ນຶກໃນໃຈຂອງ ຕົນໄຫວ້ວອນວ່າ ‘ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພະອົງຂໍໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ທີ່ຂ້າພະອົງບໍ່ ເໝືອນຄົນອື່ນ ຊຶ່ງເປັນຄົນໂລບ, ຄົນບໍ່ຍຸດຕິທໍາ, ຄົນຫລິ້ນຊູ່ສູ່ຜິວເມຍ ແລະບໍ່ເໝືອນຄົນເກັບ

ພາສີຜູ້ນີ້. ¹²ໃນລະຫວ່າງອາທິດໜຶ່ງຂ້າພຣະອົງຖືສິນອິດອາຫານສອງເທື່ອ ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຂ້າພຣະອົງຫາມາໄດ້ ຂ້າພຣະອົງແບ່ງເປັນສິບສ່ວນ ຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນ'. ¹³ສ່ວນຄົນເກັບພາສີຜູ້ນັ້ນ ຍືນຢູ່ແຕ່ໄກ ບໍ່ຫານເງິຍໜ້າເບິ່ງພ້າ ແຕ່ຕີເອິກຂອງຕົນກ່າວວ່າ, 'ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ ຂໍຊົງໂຜດພຣະເມດຕາແກ່ຂ້າພຣະອົງ ຜູ້ເປັນຄົນບາບແດ່ທ້ອນ!'. ¹⁴ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຄົນນີ້ແຫລະ, ເມື່ອກັບລົງໄປຍັງເຮືອນຂອງຕົນ ກໍຊົງນັບວ່າຊອບທຳຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນນັ້ນ ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົວຂຶ້ນຈະຖືກຖອຍລົງ ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖອມຕົວລົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ."

ຊົງອວຍພຣະພອນແກ່ເດັກນ້ອຍ

(ມທ 19:13-15; ມຣກ 10:13-16)

¹⁵ແລ້ວເຖິງແມ່ນພວກລູກອ່ອນນ້ອຍເຂົາກໍໄດ້ຮູ້ມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດໃສ່ເຂົາ ແຕ່ເມື່ອພວກສາວົກເຫັນກໍຫ້າມໄວ້. ¹⁶ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນເຂົາມາຫາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ຢ່າຊູ່ຫ້າມເຂົາ ເພາະວ່າລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງ^[1] ຄົນທີ່ເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍນີ້ແຫລະ. ¹⁷ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັບເອົາລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ."

ເລື່ອງເສດຖີໜຸ່ມ

(ມທ 19:16-30; ມຣກ 10:17-31)

¹⁸ມີເຈົ້ານາຍຜູ້ໜຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, "ອາຈານຜູ້ປະເສີດເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດ ຈິ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດມາເປັນມໍລະດົກ?". ¹⁹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານຈິ່ງເອີ້ນເຮົາວ່າຜູ້ປະເສີດ ບໍ່ມີໃຜປະເສີດ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ²⁰ທ່ານຮູ້ຈັກຂໍ້ພຣະບັນຍັດແລ້ວຊຶ່ງວ່າ 'ຢ່າມິດສາຈານຈາກຜົວຈາກເມຍ, ຢ່າຂ້າກັນ, ຢ່າລັກຊັບ, ຢ່າເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ'." ²¹ຄົນນັ້ນທູນຕອບວ່າ, "ຂໍເຫລົ່ານີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືຮັກສາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເປັນເດັກນ້ອຍມາ." ²²ເມື່ອ ພຣະເຢຊູ ຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ຈິ່ງຊົງກ່າວແກ່ຄົນນັ້ນວ່າ, "ທ່ານຍັງຂາດສິ່ງໜຶ່ງ ຄືຈົ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງຂອງຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ແຈກທານແກ່ຄົນອະນາຖາ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະຫວັນ ແລະຈົ່ງຕາມເຮົາມາເສຍ." ²³ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ຄົນນັ້ນກໍທຸກໜັກໃຈຫລາຍ ເພາະວ່າຕົນເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລາຍ. ²⁴ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນຄົນນັ້ນມີອາການດັ່ງກ່າວພຣະອົງຈິ່ງຊົງກ່າວວ່າ, "ທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ໝໍ! ²⁵ເພາະວ່າໂຕໂອດໂອຈະລອດຮູເຂັມ ກໍ່ງ່າຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ." ²⁶ຝ່າຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຍິນຈິ່ງເວົ້າວ່າ, "ຖ້າດັ່ງນັ້ນໃຜຈະລອດພົ້ນໄດ້?". ²⁷ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, "ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດບໍ່ໄດ້ຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້." ²⁸ເປໂຕທູນວ່າ, "ເບິ່ງແມ່! ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ສະຫລະຢ້າວເຮືອນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຕິດ-

^[1]ພາສາເດີມອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າ "ເປັນກຳມະສິດຂອງ" ຫລືວ່າ "ເປັນທີ່ປະກອບດ້ວຍ".

ຕາມທ່ານມາ.” ²⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າ ຜູ້ໃດໄດ້ສະຫລະຍ້າວເຮືອນ, ເມຍ, ອ້າຍນ້ອງ, ພໍ່ແມ່, ຫລືລູກເຕົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ລາຊະແຜ່ນ-ດິນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ³⁰ໃນໂລກນີ້ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຕອບແທນຫລາຍທີ່ ແລະໃນໂລກໜ້າຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.”

ຊົງທ່ານວາຍເຖິງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເປັນຄັ້ງທີສາມ

(ມທ 20:17-19; ມຣກ 10:32-34)

³¹ພຣະອົງຊົງພາພວກສິບສອງຄົນໄປ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ພວກເຮົາກຳລັງຂຶ້ນເມືອງກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ແລະສິ່ງສາລະພັດຊົງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ຂຽນໄວ້ເຖິງບຸດມະນຸດຈະສຳເລັດ. ³²ດ້ວຍວ່າເຂົາຈະມອບບຸດມະນຸດໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດ ແລະເຂົາຈະເຍາະເຍີ້ຍເພິ່ນ ຈະກ່າວຄວາມຫຍາບຊ້າແລະຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ເພິ່ນ. ³³ເຂົາຈະຂັງນຕີແລະຂ້າເພິ່ນເສຍແລ້ວໃນວັນຖ້ວນສາມເພິ່ນຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃໝ່.” ³⁴ຝ່າຍພວກສາວົກບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈັກຂໍ້ ແລະຄຳນັ້ນກໍຖືກຊົງອັດບັງໄວ້ຈາກເຂົາ ແລະເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ເນື້ອຄວາມທີ່ຊົງກ່າວນັ້ນ.

ຊົງໂຜດຄົນຕາບອດໄກ້ເມືອງເຢຣິໂກ

(ມທ 20:29-34; ມຣກ 10:46-52)

³⁵ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາໄກ້ເມືອງ ເຢຣິໂກ ມີຄົນຕາບອດຜູ້ໜຶ່ງນຶ່ງຂໍທານຢູ່ແຄມທາງ. ³⁶ເມື່ອຜູ້ນັ້ນໄດ້ຍິນສຽງປະຊາຊົນຢ່າງກາຍໄປ ກໍຖາມວ່າແມ່ນເລື່ອງອັນໃດ? ³⁷ເຂົາຈຶ່ງບອກວ່າແມ່ນ ເຢຊູ ໄຫນາຊາເຣັດຜ່ານກາຍໄປ. ³⁸ຄົນຕາບອດນັ້ນໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ເຢຊູບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ!”. ³⁹ຄົນທີ່ຢ່າງໄປກ່ອນຈຶ່ງຫ້າມໃຫ້ມິດຢູ່ ແຕ່ຜູ້ນັ້ນຊ້ຳຮ້ອງແຮງຂຶ້ນວ່າ, “ບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ!”. ⁴⁰ພຣະເຢຊູ ຊົງຢຸດຢູ່ສັ່ງເຂົາໃຫ້ພາຄົນຕາບອດມາຫາພຣະອົງ ແລະເມື່ອເຂົ້າມາໄກ້ແລ້ວ ພຣະອົງຊົງຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ. ⁴¹“ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ?” ຜູ້ນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ຂໍໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນຮຸ່ງແດ່ທ້ອນ!”. ⁴²ພຣະເຢຊູ ຊົງກ່າວແກ່ຄົນຕາບອດນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງເຫັນຮຸ່ງສາຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າດີປົກກະຕິແລ້ວ.” ⁴³ໃນທັນໃດນັ້ນຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ ຈົ່ງໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ແລະຖວາຍສາທຸກການແດ່ພຣະເຈົ້າ ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ເຫັນຢ່າງນັ້ນກໍພາກັນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ.

ບົດທີ 19

ພຣະເຢຊູກັບຊັກຂາຍ

¹ຝ່າຍພຣະເຢຊູສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງເຢຣິໂກ ແລະຊົງຜ່ານເມືອງນັ້ນໄປ. ²ແລະເບິ່ງແມ່! ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ຊັກຂາຍ ເປັນນາຍດ່ານພາສີແລະເປັນຄົນຮັ່ງມີ. ³ຊັກຂາຍພະຍາຍາມຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູວ່າເປັນຄົນແນວໃດ ແຕ່ເຫັນບໍ່ໄດ້ເພາະຄົນໜ້າແທ້ນດ້ວຍວ່າຕົນເປັນຄົນເຕ້ຍ. ⁴ຊັກຂາຍຈຶ່ງແລ່ນລັດໜ້າໄປຂຶ້ນຕົ້ນຊູກະໂມເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງກຳລັງສະ-

ເດັດໄປທາງນັ້ນ. ⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງບ່ອນນັ້ນ ພຣະອົງຊົງແທງນພຣະພັກເບິ່ງຊັກຂາຍ ຈົ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຊັກຂາຍເອີຍ, ຈົ່ງຮີບລົງມາ ເພາະວ່າວັນນີ້ເຮົາຈະຕ້ອງພັກຢູ່ໃນເຮືອນຂອງທ່ານ.” ⁶ຊັກຂາຍກໍຮີບລົງມາແລະຕ້ອນຮັບພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ⁷ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍພາກັນຈົມວ່າ, “ເປັນຫຍັງໜີ, ທ່ານຜູ້ນີ້ຈົ່ງເຂົ້າໄປພັກຢູ່ກັບຄົນນອກສິນທ່າ?”. ⁸ສ່ວນຊັກຂາຍກໍຢືນຂຶ້ນທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ນາຍເອີຍ, ເຂົ້າຂອງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍຍອມໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນເຄິ່ງໜຶ່ງ ແລະຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ສີ່ໂກງເອົາຂອງຂອງຜູ້ໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍຍອມສົ່ງຄືນໃຫ້ສີ່ທໍ່.” ⁹ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ວັນນີ້ຄວາມພົ້ນໄດ້ມາເຖິງເຮືອນຫລັງນີ້ ເພາະຄົນນີ້ເປັນລູກຫລານຂອງອັບຮາຮາມ ເໝືອນກັນ. ¹⁰ດ້ວຍວ່າບຸດມະນຸດໄດ້ມາເພື່ອຈະຊອກຫາແລະໄຜດເອົາຄົນທີ່ຫລົງເສຍໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ລອດພົ້ນ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງເງິນມະນາ

(ມທ 25:14-30)

¹¹ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາໃຫ້ເຂົາຟັງຕື່ມອີກຂໍ້ໜຶ່ງ ເພາະພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້ກຸງ ເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ແລະເພາະເຂົາຄິດວ່າລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະປະກົດໃນໄວໆ ນັ້ນ. ¹²ເຫດສັນນັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ມີເຈົ້ານາຍຜູ້ໜຶ່ງອອກໄປປະເທດໄກ ເພື່ອໄປຮັບເອົາລາຊະແຜ່ນດິນອັນໜຶ່ງສຳລັບຕົນແລ້ວຈົ່ງກັບຄືນມາ. ¹³ກ່ອນອອກໄປທ່ານໄດ້ເອີ້ນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນສິບຄືນມາຫາແລ້ວມອບເງິນສິບມະນາໃຫ້ເຂົາແລະສັ່ງວ່າ ‘ຈົ່ງເອົາເງິນນີ້ໄປເປັນທຶນຄ້າຂາຍຈົນກວ່າເຮົາຈະກັບມາ’. ¹⁴ແຕ່ພົນລະເມືອງຊົ່ງທ່ານຜູ້ນັ້ນຈົ່ງໃຊ້ຄະນະທູດຕາມໄປທູນວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ຢາກໃຫ້ທ່ານຜູ້ນີ້ປົກຄອງພວກເຮົາ’. ¹⁵ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບອຳນາດຄອງແຜ່ນດິນກັບມາແລ້ວ ທ່ານຈົ່ງເອີ້ນພວກຂ້ອຍໃຊ້ທີ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ເງິນໄວ້ນັ້ນມາ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຂົາທຸກຄົນຄ້າໄດ້ກຳໄລຫລາຍນ້ອຍເທົ່າໃດ? ¹⁶ຜູ້ທີ່ໜຶ່ງເຂົ້າມາທູນວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ເງິນມະນາໜຶ່ງຂອງທ່ານໄດ້ກຳໄລສິບມະນາ’. ¹⁷ທ່ານຈົ່ງກ່າວກັບຜູ້ນັ້ນວ່າ ‘ດີແລ້ວ, ເຈົ້າເປັນຂ້ອຍໃຊ້ທີ່ດີ ເພາະເຈົ້າສັດຊີໃນຂອງເລັກນ້ອຍ ເຈົ້າຈົ່ງມີອຳນາດປົກຄອງໄດ້ສິບຫົວເມືອງ’. ¹⁸ຜູ້ທີສອງມາທູນວ່າ, ‘ນາຍເອີຍ, ເງິນມະນາໜຶ່ງຂອງທ່ານໄດ້ກຳໄລຫ້າມະນາ’. ¹⁹ທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ນັ້ນເໝືອນກັນວ່າ, ‘ເຈົ້າຈົ່ງປົກຄອງໄດ້ຫ້າຫົວເມືອງ’. ²⁰ອີກຄົນໜຶ່ງມາທູນວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນີ້ແຫລະ, ເງິນມະນາໜຶ່ງຂອງທ່ານ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເອົາຜ້າຫໍ່ມັງນໄວ້. ²¹ເພາະຂ້ານ້ອຍຢ້ານທ່ານດ້ວຍວ່າທ່ານເປັນຄົນເຄັ່ງຄັດ ທ່ານເຄີຍເກັບເອົາອັນທີ່ທ່ານບໍ່ວາງລົງແລະເຄີຍກ່ຽວອັນທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ’. ²²ທ່ານຈົ່ງຕອບຜູ້ນັ້ນວ່າ ‘ອ້າຍຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ຊົ່ວເຮີຍ, ເຮົາຈະລົງໂທດດ້ວຍຄຳປາກຂອງໂຕເອງ ໂຕຮູ້ຫລືວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້ເຄັ່ງຄັດ, ເຄີຍເກັບເອົາອັນທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ວາງລົງ, ແລະກ່ຽວອັນທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ. ²³ແຕ່ເປັນເພາະດ້ວຍເຫດໃດໂຕຈິ່ງບໍ່ຝາກເງິນຂອງເຮົາໄວ້ທີ່ທະນາຄານແລະເມື່ອເຮົາກັບມາແລ້ວຈະໄດ້ຖອນເງິນຂອງເຮົາຄືນພ້ອມກັບດອກເບ້ຍ’. ²⁴ແລ້ວທ່ານໄດ້ສັ່ງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ຫ້ນວ່າ ‘ຈົ່ງຍົກເງິນມະນາໜຶ່ງນັ້ນໄປຈາກມັນເສຍ ເອົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ມີສິບມະນາ’. ²⁵[ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕອບວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ຜູ້ນັ້ນມີສິບມະນາແລ້ວ’]. ²⁶ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍວ່າ ທຸກຄົນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອີກ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນ ຈະຊົງ

ຍົກໄປຈາກຕົນເສຍ. ²⁷ຝ່າຍພວກສັດຕູຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ຢາກໃຫ້ເຮົາປົກຄອງເຂົານັ້ນ ຈົ່ງພາເຂົາມາທີ່ນີ້ແລະຂ້າເຂົາເສຍຕໍ່ໜ້າເຮົາ.”

ສະເດັດເຂົ້າກຸງຢ່າງຜູ້ມີໄຊ

(ມທ 21:1-11; ມຣກ 11:1-11; ຢຮ 12:12-19)

²⁸ເມື່ອຊົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປກ່ອນໜ້າເຂົາ ຂຶ້ນເມືອກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ²⁹ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້ບ້ານ ເບັດຟາເຄ ແລະບ້ານ ເບັດທານີ ເຖິງພູທີ່ເອີ້ນວ່າພູໝາກກອກເທດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ. ³⁰ໂດຍຊົງສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ເມື່ອເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວ ຈະພົບລໍ່ອຍໂຕໜຶ່ງຜູກຢູ່ ທີ່ຍັງບໍ່ມີໃຜຂຶ້ນຂີ່ຈັກເທື່ອ ຈົ່ງແກ້ມັນຈູງມາທີ່ນີ້. ³¹ຖ້າມີໃຜຖາມວ່າ ‘ແກ້ມັນເຮັດຫຍັງ?’ ຈົ່ງຕອບຢ່າງນີ້ວ່າ ‘ນາຍຕ້ອງການ.’”^[1] ³²ສາວົກທີ່ຖືກຮັບໃຊ້ໄປນັ້ນ ໄດ້ພົບເໝືອນກັບພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແກ້ເຂົາແລ້ວ. ³³ເມື່ອເຂົາກຳລັງແກ້ລໍ່ອຍນັ້ນ ພວກເຈົ້າຂອງໄດ້ຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງຈົ່ງແກ້ລໍ່ນັ້ນ?”. ³⁴ເຂົາຕອບວ່າ, “ນາຍຕ້ອງການ.” ³⁵ແລ້ວເຂົາໄດ້ຈູງລໍ່ນັ້ນມາເຖິງ ພຣະເຢຊູ ແລະເອົາເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາປູຫລັງມັນ ຈົ່ງອັນເຊີນພຣະອົງຂຶ້ນປະທັບ. ³⁶ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດໄປ ເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າປູລົງຕາມທາງ. ³⁷ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດມາໃກ້ບ່ອນຈະລົງຈາກພູໝາກກອກເທດ ພວກລູກສິດທັງໝົດກໍຕັ້ງຕົ້ນຊົມຊື່ນຍິນດີສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຽງດັງ ເພາະການອິດທິລິດທັງປວງທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນນັ້ນ. ³⁸ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະມະຫາກະສັດຜູ້ທີ່ສະເດັດມາ ໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງຊົງພຣະຈະເລີນ ຈົ່ງມີສັນຕິສຸກໃນສະຫວັນ ແລະມີພຣະລັດສະໝີໃນທີ່ສູງສຸດ.” ³⁹ຝ່າຍຟາຣີຊາຍ ໃນໝູ່ປະຊາຊົນນັ້ນໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເຮີຍ, ຈົ່ງຫ້າມພວກສາວົກຂອງທ່ານແດ່!” ⁴⁰ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຖ້າຄົນເຫລົ່ານີ້ມິດເສຍ ກ້ອນຫີນທັງຫລາຍກໍຈະຮ້ອງຂຶ້ນ.”

⁴¹ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້ແລະເຫັນກຸງແລ້ວ ກໍຊົງພຣະກັນແສງເພາະລົງສານກຸງນັ້ນ. ⁴²ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ເຢຣູຊາເລັມ, ໃນວັນນີ້ ຖ້າເຈົ້າເອງໄດ້ຮູ້ເຖິງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສັນຕິສຸກ ແຕ່ວ່າບັດນີ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ບັງລັບໄວ້ຈາກຕາເຈົ້າແລ້ວ. ⁴³ດ້ວຍວ່າເວລາຈະມາເຖິງເຈົ້າເມື່ອສັດຕູຂອງເຈົ້າຈະຊຸດຄູອ້ອມເຈົ້າແລະຈະຕັນເຈົ້າໄວ້ທຸກດ້ານ. ⁴⁴ແລ້ວເຂົາຈະທຳລາຍເຈົ້າກັບບັນດາລູກທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ນຳເຈົ້າໃຫ້ລົງພຽງດິນ ແລະເຂົາຈະບໍ່ປະໃຫ້ກ້ອນຫີນຊ້ອນທັບກັນໄວ້ພາຍໃນເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ເວລາຂອງການຊົງຢັ້ງມຢາມເຈົ້າ.”

ຊົງຊຳລະບໍລິເວນພຣະວິຫານ

(ມທ 21:12-17; ມຣກ 11:15-19; ຢຮ 2:13-22)

⁴⁵ຝ່າຍພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແລ້ວຊົງຕັ້ງຕົ້ນຂັບໄລ່ບັນດາຜູ້ຊື່ຂາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ⁴⁶ໂດຍຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ ‘ວິຫານຂອງເຮົາຈະເປັນ

[1]ຫລືວ່າ “ເຈົ້າຂອງມັນຕ້ອງການ.”

ສະຖານທີ່ໄຫວ້ວອນ’ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າມາເຮັດໃຫ້ເປັນ ‘ຖ້ຳຂອງໂຈນ.’

⁴⁷ ແລະພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທຸກວັນໆ ແຕ່ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ ແລະພວກນັກທຳ, ກັບທັງພົນລະເມືອງຜູ້ສຳຄັນໄດ້ພະຍາຍາມຈະຂ້າພຣະອົງເສຍ. ⁴⁸ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ພົບຊ່ອງທາງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ເພາະບັນດາພົນລະເມືອງກໍຕິດພັນກັບພຣະອົງແລະເອົາໃຈໃສ່ພັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 20

ບັນຫາເລື່ອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 21:23-27; ມຣກ 11:27-33)

¹ວັນໜຶ່ງ, ເມື່ອພຣະເຢຊູກຳລັງຊົງສັ່ງສອນພົນລະເມືອງ ແລະປະກາດຂ່າວປະເສີດໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ມີພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ກັບພວກນັກທຳ, ແລະພວກເຖົ້າແກ່ໄດ້ມາຫາພຣະອົງ. ²ທຸນວ່າ, “ຈົ່ງບອກພວກເຮົາວ່າ ເຈົ້າມີສິດອັນໃດຈົ່ງໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນໃຜໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ.” ³ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາຈະຖາມທ່ານທັງຫລາຍຈັກຂໍ້ໜຶ່ງເໝືອນກັນ ຈົ່ງບອກເຮົາເທາະວ່າ. ⁴ບັບຕິສະມາຂອງ ໂຢຮັນນັ້ນມາຈາກສະຫວັນຫລືມາຈາກມະນຸດ.” ⁵ເຂົາຈົ່ງປຶກສາກັນວ່າ, “ຖ້າພວກເຮົາຈະຕອບວ່າ ‘ມາຈາກສະຫວັນ’ ມັນຄົງຈະຖາມເຮົາວ່າ ‘ດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນນັ້ນ?’” ⁶ແລະຖ້າພວກເຮົາຈະວ່າ ‘ມາຈາກມະນຸດ’ ຄົນທັງປວງກໍຈະຄວາງກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເຮົາ ເພາະເຂົາທັງຫລາຍເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ.” ⁷ເຂົາຈົ່ງທຸນຕອບວ່າ, “ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມາຈາກໃສ?” ⁸ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ “ຝ່າຍເຮົາຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານເໝືອນກັນວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງສວນອະງຸ່ນແລະຄົນເຊົ້າ

(ມທ 21:33-46; ມຣກ 12:1-12)

⁹ຝ່າຍພຣະອົງຕັ້ງຕົ້ນຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາໃຫ້ພົນລະເມືອງຟັງວ່າ, “ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຮັດສວນອະງຸ່ນແລະໃຫ້ຊາວສວນເຊົ້າແລ້ວກໍອອກໄປຕ່າງປະເທດເປັນເວລາຊ້ານານ. ¹⁰ເມື່ອເຖິງເວລາກຳນົດແລ້ວທ່ານຈົ່ງໃຊ້ຂ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງມາຫາພວກເຊົ້າສວນນັ້ນ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເອົາຜົນອະງຸ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຊົ້າສວນນັ້ນ ໄດ້ຂຽນຕີຂ້ອຍໃຊ້ຄົນນັ້ນແລະໄລ່ໃຫ້ກັບໄປມີເປົ່າ. ¹¹ແລ້ວເຈົ້າຂອງສວນຈົ່ງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງໄປອີກ ແຕ່ພວກເຊົ້າສວນໄດ້ຂຽນຕີຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ນັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນຖືກການອັບອາຍຂາຍໜ້າ ແລ້ວໄລ່ໃຫ້ມັນໄປມີເປົ່າ. ¹²ແລ້ວເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຊ້ຄົນທີສາມໄປແລະພວກເຊົ້າສວນກໍໄດ້ທຸບຕີຈົນບາດເຈັບ ແລ້ວໂຍນຖິ້ມນອກສວນ. ¹³ຝ່າຍເຈົ້າຂອງສວນອະງຸ່ນຈົ່ງເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດໜີ ເຮົາຈະໃຊ້ລູກທີ່ຮັກຂອງເຮົາໄປ ເມື່ອພວກເຊົ້າສວນເຫັນ ບາງທີ່ເຂົາຈະນັບຖື. ¹⁴ແຕ່ເມື່ອພວກເຊົ້າສວນເຫັນລູກນັ້ນເຂົາກໍປຶກສາກັນວ່າ ‘ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນເຈົ້າຂອງມໍລະດົກ ຈົ່ງຂ້າມັນເສຍ ເພື່ອມໍລະດົກຈະຕົກມາເປັນຂອງເຮົາ’. ¹⁵ເຂົາຈົ່ງພາກັນຖິ້ມລູກນັ້ນອອກນອກສວນແລະຂ້າເສຍ ເຫດສັນນັ້ນເຈົ້າຂອງສວນຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ¹⁶ທ່ານຈະມາຂ້າຄົນເຊົ້າສວນເຫລົ່ານັ້ນເສຍ

ແລະຈະເອົາສວນອະງຸ່ນນັ້ນໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຂົ້າ” ເມື່ອເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍເວົ້າວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ເກີດເປັນຢ່າງນັ້ນເທາະ!”¹⁷ ຝ່າຍພຣະອົງຊົງເພ່ງເບິ່ງເຂົາແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ເຫດສັນນັ້ນຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພິຈະໜາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ຊຶ່ງວ່າ, ‘ຫີນທີ່ນາຍຊ່າງໄດ້ຖອດຖິ້ມເສຍຫີນນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ກາຍເປັນຫີນເສົາເອກແລ້ວ’.¹⁸ ຜູ້ໃດລົ້ມທັບຫີນນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງແຕກຫັກໄປແຕ່ຫີນນັ້ນຈະຕົກທັບຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນຈະແຫລກມຸ່ນໄປ.”

ບັນຫາເລື່ອງເສຍສ່ວຍ

(ມທ 22:15-22; ມຣກ 12:13-17)

¹⁹ຝ່າຍພວກນັກທຳແລະພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ຮູ້ຢູ່ວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳອຸປະມານນັ້ນຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ ເຂົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຈະຈັບພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ ແຕ່ເຂົາກໍຢ້ານພົນລະເມືອງ.

²⁰ເຂົາຈຶ່ງຕິດຕາມເບິ່ງພຣະອົງ ແລະໃຊ້ຄົນສອດແນມໃຫ້ປອມຕົວເໝືອນເປັນຄົນສັດຊື່ ເພື່ອຫວັງຈະຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະມອບພຣະອົງໄວ້ໃນອຳນາດແລະອາດຍາສິດຂອງຜູ້ປົກຄອງ.²¹ ຄົນພວກນັ້ນຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຢູ່ວ່າທ່ານກ່າວແລະສັ່ງສອນລ້ວນແຕ່ຄວາມຈິງ ແລະບໍ່ເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ ແຕ່ໄດ້ສັ່ງສອນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່.²² ການທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະເສຍສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊານັ້ນສົມຄວນ^[1] ຫລືບໍ່.”²³ ຝ່າຍພຣະອົງຈຶ່ງຊອດຮູ້ກົນອຸບາຍຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, ²⁴“ຈົ່ງເອົາເງິນຫລຽນເດນາຣີ-ອິນໜຶ່ງມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ ຮູບແລະຄຳຈາລຶກນີ້ເປັນຂອງໃຜ?” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ເປັນຂອງກາຍຊາ.”²⁵ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ສັນນັ້ນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ.”²⁶ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າພົນລະເມືອງບໍ່ໄດ້ ແລະເຂົາກໍປະຫລາດໃຈໃນຄຳຕອບຂອງພຣະອົງ ຈຶ່ງພາກັນມືດຢູ່.

ບັນຫາເລື່ອງການຄືນມາຈາກຕາຍ

(ມທ 22:23-33; ມຣກ 12:18-27)

²⁷ຍັງມີລາງຄົນໃນພວກຊາດູກາຍມາຫາພຣະອົງ ແມ່ນພວກນີ້ທີ່ຖືວ່າບໍ່ມີການຄືນມາຈາກຕາຍ.²⁸ ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ໂມເຊໄດ້ຂຽນສັ່ງພວກເຮົາໄວ້ວ່າ ‘ຖ້າອ້າຍຂອງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຕາຍ ປະພັນລະຍາໄວ້ແຕ່ບໍ່ມີລູກ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຮັບເອົາເອື້ອຍໃພ້ໄວ້ເປັນພັນລະຍາເພື່ອສືບເຊື້ອສາຍອ້າຍຂອງຕົນ?’.²⁹ ອັນໜຶ່ງ, ມີເຈັດຊາຍອ້າຍນ້ອງນຳກັນ ອ້າຍກົກເອົາເມຍແລ້ວຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ.³⁰ ແລະຜູ້ຖ້ວນສອງ.³¹ ກັບທັງຜູ້ຖ້ວນສາມໄດ້ເອົາຍິງນັ້ນ ທັງເຈັດຄົນກໍເໝືອນກັນໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ.³² ພາຍຫລັງຍິງນັ້ນກໍຕາຍເໝືອນກັນ.³³ ສັນນັ້ນໃນວັນຄືນມາຈາກຕາຍ ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມຍຂອງຜູ້ໃດ ດ້ວຍວ່ານາງໄດ້ເປັນເມຍຂອງຊາຍທັງເຈັດຄົນແລ້ວ.”

^[1]ໝາຍຄວາມວ່າ “ຖືກຕ້ອງພຣະບັນຍັດ.”

³⁴ພຣະເຊື້ອຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຄົນຝ່າຍໂລກນີ້ເຄີຍແຕ່ງງານແລະຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມຍກັນ. ³⁵ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຊົງຖືວ່າສົມຄວນຈະເຖິງໂລກໜ້າ ແລະຈະເຖິງການຄົນມາຈາກຕາຍ ບໍ່ມີການແຕ່ງງານຫລືການຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມຍກັນ. ³⁶ດ້ວຍວ່າເຂົາຈະຕາຍບໍ່ໄດ້ອີກ ເພາະເຂົາສະເໝີ ເທວະດາແລະເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນຄົນສົມກັບການຄົນມາຈາກຕາຍ. ³⁷ແຕ່ທີ່ຄົນຕາຍຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມານັ້ນ ໂມເຊກໍຍັງໄດ້ສະແດງໃນເລື່ອງພຸ່ມໄມ້ ຄືໄດ້ເອີ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າຊົງເປັນ ‘ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ’. ³⁸ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ ແຕ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ ດ້ວຍວ່າຈຳເພາະພຣະເຈົ້າຄົນທຸກຄົນຍັງເປັນຢູ່.” ³⁹ນັກທຳລາງຄົນຈິ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທ່ານເວົ້າຖືກແລ້ວ,” ⁴⁰ເພາະເຂົາບໍ່ກ້າຖາມອັນໃດກັບພຣະອົງຕໍ່ໄປອີກ.

ບັນຫາເລື່ອງບຸດຂອງດາວິດ

(ມທ 22:41-46; ມຣກ 12:34-37)

⁴¹ພຣະອົງຈິ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ທີ່ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າວ່າ ພຣະຄຣິດຊົງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດນັ້ນ ເປັນໄດ້ຢ່າງໃດ? ⁴²ດ້ວຍວ່າກະສັດດາວິດເອງໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ໃນພຣະທຳເພງສັນລະເສີນວ່າ,

‘ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງວ່າ,
“ຈົ່ງນັ່ງເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ

⁴³ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານ
ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງທ່ານ”.’

⁴⁴ເມື່ອກະສັດດາວິດຍັງເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ ‘ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແລ້ວພຣະຄຣິດຈະເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ.”

ຊົງປະນາມພວກນັກທຳ

(ມທ 23:1-36; ມຣກ 12:38-40. ລກ 11:37-54)

⁴⁵ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍກຳລັງຟັງຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ. ⁴⁶“ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີຈາກພວກນັກທຳ ຜູ້ຊອບນຸ່ງເສື້ອຍາວຢ່າງໄປມາ, ຊອບໃຫ້ຄົນຄຳນັບຕົວໃນທີ່ປະຊຸມຊົນ, ທັງຊອບປ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດໃນໂຮງທຳມະເທດສະໜາແລະໃນການລ້ຽງ. ⁴⁷ເຂົາກິນກິນຄອບຄົວຂອງແມ່ໝ້າຍ ແລະແກ້ງໄຫວ້ວອນໃຫ້ຍືດຍາວຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະຕ້ອງຮັບໂທດຫລາຍຂຶ້ນ.”

ບົດທີ 21

ເງິນຖວາຍຂອງຍິງໝ້າຍ

(ມຣກ 12:41-44)

¹ເມື່ອພຣະອົງຊົງເງິຍພຣະພັກຂຶ້ນ ກໍຊົງເຫັນພວກຄົນຮັ່ງມີກຳລັງປ່ອນເງິນລົງໃນຕູ້ເກັບເງິນຖວາຍ. ²ແລະພຣະອົງຊົງເຫັນແມ່ໝ້າຍທຸກຍາກຄົນໜຶ່ງ ເອົາຫລຽນທອງແດງສອງອັດປ່ອນລົງໃນຕູ້ນັ້ນ. ³ພຣະອົງຈິ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ແມ່ໝ້າຍຍາກ-

ຈົນຜູ້ນີ້ໄດ້ໃສ່ຫລາຍກວ່າຄົນທັງປວງນັ້ນ. ⁴ເພາະວ່າຝ່າຍຄົນທັງປວງນັ້ນ ໄດ້ເອົາເງິນຈາກການເຫລືອໃຊ້ຂອງເຂົາມາປ່ອນລົງ ແຕ່ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ເອົາເງິນສໍາລັບລ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນ ຈາກຄວາມຂັດສົນທີ່ສຸດມາໃສ່ຈົນໝົດ.”

ພຣະວິຫານຈະຖືກທໍາລາຍ

(ມທ 24:1-2; ມຣກ 13:1-2)

⁵ມີລາງຄົນກ່າວຊົມເຊີຍພຣະວິຫານວ່າ ໄດ້ຕົກແຕ່ງດ້ວຍຫີນງາມແລະເຄື່ອງຖວາຍ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ. ⁶“ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍເຫັນ ໃນຄາວທີ່ຈະມາຈະຖືກທໍາລາຍລົງ ຈົນຫີນທີ່ຊ້ອນທັບກັນຢູ່ນີ້ບໍ່ເຫລືອຈັກກ້ອນດຽວ.”

ໝາຍສໍາຄັນແລະການຂົ່ມເຫງ

(ມທ 24:3-14; ມຣກ 3:3-13)

⁷ເຂົາຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ ສິ່ງໃດຈະເປັນໝາຍສໍາຄັນວ່າ ການທັງປວງນີ້ຈວນຈະບັງເກີດຂຶ້ນ.” ⁸ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານໃຫ້ຫລົງ ດ້ວຍວ່າຈະມີຫລາຍຄົນມາອ້າງນາມຂອງເຮົາວ່າ ‘ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ນັ້ນ’ ແລະວ່າ ‘ເວລາກໍາມົດໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ’ ພວກທ່ານຢ່າຕາມເຂົາໄປ. ⁹ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ຍິນເລື່ອງການເສີກສົງຄາມແລະການປັ່ນປ່ວນວຸ້ນວາຍ ຢ່າຕົກໃຈ ເພາະວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກ່ອນ ແຕ່ທີ່ສຸດປາຍນັ້ນຈະບໍ່ມາເຖິງທັນທີ.”

¹⁰ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ປະເທດຕໍ່ປະເທດ ອານາຈັກຕໍ່ອານາຈັກຈະສູ້ຮົບກັນ. ¹¹ທັງຈະເກີດແຜ່ນດິນໄຫວອັນໃຫຍ່ ແລະຈະເກີດການອົດຢາກກັບພະຍາດຮ້າຍແຮງໃນບ່ອນຕ່າງໆ ຈະເກີດການໜ້າຍ້ານອັນພິລິກເພິງກົວ ແລະມີໝາຍສໍາຄັນຈາກທ້ອງຟ້າ. ¹²ແຕ່ກ່ອນເຫດການທັງຫລາຍນີ້ເກີດຂຶ້ນ ເຂົາຈະຈັບພວກທ່ານໄວ້, ຈະຂົ່ມເຫງພວກທ່ານ, ຈະມອບພວກທ່ານໄວ້ໃນໂຮງທໍາແລະໃນຄູກ ແລະຈະພາພວກທ່ານໄປຕໍ່ໜ້າກະສັດແລະຜູ້ປົກຄອງ ເພາະພວກທ່ານ ເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ. ¹³ການນັ້ນຈະເກີດ ແກ່ທ່ານ ເພື່ອທ່ານຈະເປັນພະຍານ. ¹⁴ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຕ້ອງປົງໃຈໄວ້ວ່າ ຈະບໍ່ຄິດລ່ວງໜ້າໄວ້ກ່ອນວ່າຈະແກ້ຕົວຢ່າງໃດ? ¹⁵ດ້ວຍວ່າຝ່າຍເຮົາຈະປະທານໃຫ້ທ່ານມີຖ້ອຍຄໍາແລະສະຕິປັນຍາ ຊຶ່ງສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພວກທ່ານຈະຕໍ່ຕ້ານແລະຂັດຄ້ານບໍ່ໄດ້. ¹⁶ເຖິງແມ່ນພໍ່ແມ່ຍາດຕີພີ່ນ້ອງແລະມິດສະຫາຍກໍຈະມອບພວກທ່ານໄວ້ ແລະເຂົາຈະໃຫ້ລາງຄົນໃນພວກທ່ານເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ. ¹⁷ຄົນທັງປວງຈະກຽດຊົງພວກທ່ານເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ. ¹⁸ແມ່ນແຕ່ຜົມຈັກເສັ້ນດຽວຈະບໍ່ເສຍໄປຈາກຫົວຂອງພວກທ່ານ. ¹⁹ທ່ານທັງຫລາຍຈະຮັກສາຊີວິດຈິດໃຈຂອງທ່ານໄວ້ດ້ວຍຄວາມອົດຄວາມພຽນຂອງທ່ານ.

ຊົງທໍານວາຍວ່າກຸງເຢຣູຊາເລັມຈະຖືກທໍາລາຍ

(ມທ 24:15-21; ມຣກ 13:14-19)

²⁰ເມື່ອໃດທ່ານເຫັນກອງທັບມາຕັ້ງອ້ອມຮອບກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈຶ່ງຮູ້ວ່າຄວາມຈິບຫາຍຂອງກຸງນັ້ນເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ. ²¹ເມື່ອນັ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ແຂວງຢູດາຍປົບໜີໄປຍັງພູ ແລະໃຫ້

ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກຸງອອກໄປ ຄົນທີ່ຢູ່ບ້ານນອກຢ່າໃຫ້ເຂົ້າມາໃນກຸງ. ²²ເພາະວ່າເວລານັ້ນເປັນວັນລົງ-ໂທດ ເພື່ອຈະໃຫ້ສິ່ງສາລະພັດທີ່ຂຽນໃນພຣະຄຳພິສຳເລັດ. ²³ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເປັນໜ້າເວທະນາເຕັມທີ່ຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີທ້ອງແລະມີລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່ ເພາະວ່າຈະມີຄວາມທຸກຮ້ອນອັນໃຫຍ່ຫລວງເທິງແຜ່ນດິນ ແລະຈະຊົງພຣະພິໂລດແກ່ພົນລະເມືອງນີ້. ²⁴ເຂົາຈະລົ້ມລົງເສຍດ້ວຍຄົມດາບ ແລະຕ້ອງຖືກກວາດເອົາໄປເປັນຊະເລີຍໃນທົ່ວທຸກປະເທດ ແລະຄົນຕ່າງຊາດຈະຢຽບຍ່າກຸງຢຸດຊາເລັ່ມ ຈົນກວ່າເວລາກຳນົດຂອງຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນຈະຄົບຖ້ວນ.

ການສະເດັດມາຂອງບຸດມະນຸດ

(ມທ 24:29-31; ມຣກ 13:24-27)

²⁵“ຈະມີໝາຍສຳຄັນໃນດວງອາທິດ, ໃນດວງຈັນ, ແລະໃນດວງດາວທັງປວງແລະຈະມີຄວາມທຸກຮ້ອນເທິງແຜ່ນດິນ ໂລກຕາມປະເທດຕ່າງໆ ຊຶ່ງມີຄວາມສັບສົນເທເພາະສຽງກ້ອງອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງທະເລແລະຟອງນ້ຳ. ²⁶ມະນຸດຈະສະຫລົບລືມຄົງໄປເພາະຄວາມຍ້ານ ເພາະການຄອຍຖ້າເບິ່ງເຫດການທັງຫລາຍທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນໂລກ ດ້ວຍວ່າ ‘ບັນດາສິ່ງທີ່ມີອຳນາດໃນທ້ອງຟ້າຈະສັ່ນໜວ້ນໂຫວ’. ²⁷ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈະເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ ດ້ວຍລິດທານຸພາບແລະສະຫງ່າລາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ²⁸ເມື່ອເຫດການເຫລົ່ານີ້ຕັ້ງຕົ້ນບັງເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຍິດຕົວແລະເງິຍຫົວຂຶ້ນ ດ້ວຍວ່າການຊົງໄຖ່ທ່ານໃຫ້ພົ້ນກໍໄກ້ຈະເຖິງແລ້ວ.”

ຄຳອຸປະມາເລື່ອງຕົ້ນເດື່ອເທດ

(ມທ 24:32-34; ມຣກ 13:28-31)

²⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງຕົ້ນເດື່ອເທດ ແລະຕົ້ນໄມ້ທັງປວງດູ. ³⁰ເມື່ອມັນບົ່ງ ໃບອອກແລ້ວທ່ານທັງຫລາຍກໍເຫັນ ແລະຮູ້ຢູ່ເອງວ່າລະດູຮ້ອນໄກ້ຈະເຖິງແລ້ວ. ³¹ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານກໍເໝືອນກັນ ເມື່ອເຫັນເຫດການເຫລົ່ານັ້ນກໍາລັງເກີດຂຶ້ນ ຈົ່ງຮູ້ວ່າລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄກ້ຈະເຖິງແລ້ວ. ³²ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າຄົນສະໄໝນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປກ່ອນ ຈົນກວ່າເຫດການທັງປວງນີ້ບັງເກີດຂຶ້ນ. ³³ຟ້າແລະດິນຈະລ່ວງພົ້ນໄປ ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງພົ້ນໄປຈັກເທື່ອ.

ຊົງເຕືອນໃຫ້ລະວັງ

³⁴“ແຕ່ຈົ່ງລະວັງຕົວໃຫ້ດີ ຍ້ານວ່າໃຈຂອງພວກທ່ານຈະໜັກໄປໃນການຕື່ມເຫລົ້າ, ແລະມົວເມົາ, ແລະວິຕົກກັງວົນເຖິງຊີວິດນີ້ ແລ້ວເວລານັ້ນຈະມາເຖິງພວກທ່ານໃນທັນທີ. ³⁵ເພາະວ່າວັນນັ້ນຈະຫລອນມາຕົກໃສ່ຄົນທັງປວງທົ່ວໜ້າແຜ່ນດິນ ໂລກເໝືອນຄວ່າງແຫໃສ່ປາ. ³⁶ເທດສັນນັ້ນຈົ່ງເຝົ້າລະວັງແລະໄຫວ້ວອນຢູ່ທຸກເວລາ ເພື່ອທ່ານຈະມີກຳລັງພົ້ນຈາກເຫດການທີ່ຈະບັງເກີດມານັ້ນ ແລະຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າບຸດມະນຸດໄດ້.”

³⁷ກາງເວັນພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທຸກວັນ ແລະກາງຄືນກໍສະເດັດອອກໄປປະທັບຢູ່ທີ່ພູ ຊຶ່ງເຂົາເອີ້ນວ່າພູໝາກກອກເທດ. ³⁸ເມື່ອຮຸ່ງເຂົ້າຄົນທັງປວງໄດ້ມາຫາພຣະອົງໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານເພື່ອຈະຟັງພຣະອົງ.

ບົດທີ 22

ການປອງຮ້າຍພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:1-5, 14-16; ມຣກ 14:1-2, 10-11; ຢຮ 11:14-53)

¹ເທດສະການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງທີ່ເອີ້ນວ່າປັດສະຄານັ້ນກໍມາໃກ້ແລ້ວ. ²ພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກນັກທໍາ ຈະຂ້າພຣະອົງກໍຊອກຊ່ອງທາງ ເພາະເຂົາຍ້ານພົນລະເມືອງ.

³ອັນໜຶ່ງ, ຂາຕານໄດ້ເຂົ້າສູນໃຈຢູດາຜູ້ມີຊື່ວ່າອິສະກາຣິອິດ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຄົນໜຶ່ງໃນພວກສືບສອງຄົນນັ້ນ. ⁴ຢູດາໄດ້ອອກໄປປຶກສາກັບພວກປະໂລທິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກນາຍທະຫານຮັກສາພຣະວິຫານ ວ່າຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ພວກເຂົາດ້ວຍວິທີໃດ. ⁵ຄົນເຫລົ່ານັ້ນດີໃຈແລະຕົກລົງກັບຢູດາວ່າຈະເອົາເງິນໃຫ້. ⁶ສ່ວນຢູດາກໍຍອມຮັບຈຶ່ງຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາເມື່ອຫວ່າງຄົນ.

ພຣະເຢຊູສະເຫວີຍປັດສະຄາກັບສາວົກ

(ມທ 26:17-25; ມຣກ 14:12-21; ຢຮ 13:21-30)

⁷ພໍເຖິງວັນທີ່ເຂົາກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງ ເປັນວັນທີ່ເຂົາຕ້ອງຂ້າລູກແກະສໍາລັບປັດສະຄາ. ⁸ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງໃຊ້ ເປໂຕ ແລະ ໂຢຮັນ ໂດຍຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງໄປຈັດແຈງປັດສະຄາໄວ້ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ກິນ.” ⁹ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄປຈັດແຈງບ່ອນໃດ?”. ¹⁰ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ດັ່ງນີ້, ເມື່ອທ່ານທັງສອງຈະເຂົ້າໄປໃນກຸງ ກໍຈະມີຊາຍຄົນໜຶ່ງທູນໝໍ້ນໍ້າມາພົບ ຈົ່ງຕາມເຂົາໃນເຮືອນທີ່ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໄປ. ¹¹ຈົ່ງເວົ້າກັບເຈົ້າເຮືອນນັ້ນວ່າ ‘ອາຈານໃຫ້ຖາມທ່ານວ່າ, ຫ້ອງຮັບແຂກທີ່ເຮົາຈະກິນປັດສະຄາກັບພວກສາວົກຂອງເຮົາໄດ້ນັ້ນ ຢູ່ທີ່ໃດ?’ ¹²ເຈົ້າຂອງເຮືອນຈະຊີ້ໃຫ້ທ່ານເຫັນຫ້ອງໃຫຍ່ຊັ້ນເທິງທີ່ຕົກແຕ່ງໄວ້ແລ້ວ ທີ່ນັ້ນແຫລະ, ຈົ່ງຈັດແຈງໄວ້.” ¹³ເຂົາທັງສອງຈຶ່ງໄປແລະພົບເໝືອນຢ່າງພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາແລ້ວເຂົາໄດ້ຈັດແຈງປັດສະຄາໄວ້.

ຊົງຕັ້ງພິທີມະຫາສະໝັດ

(ມທ 26:26-30; ມຣກ 14:22-26; 1ກອທ 11:23-25)

¹⁴ເມື່ອເຖິງໂມງມາແລ້ວພຣະອົງປະທັບຮ່ວມໂຕະກັບພວກອັກຄະສາວົກ. ¹⁵ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາມີຄວາມປາດຖະໜາດ້ວຍເຕັມໃຈທີ່ຈະກິນປັດສະຄານີ້ກັບພວກທ່ານ ກ່ອນເຮົາຈະທົນທຸກທໍລະມານ. ¹⁶ດ້ວຍເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ກິນປັດສະຄານີ້ອີກຈັກເທື່ອ ຈົນກວ່າຈະສໍາເລັດຄວາມໝາຍຂອງປັດສະຄານັ້ນໃນລາຊະແຜນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ.” ¹⁷ພຣະອົງຈັບເອົາຈອກໂມທະນາພຣະຄຸນແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮັບເອົາຈອກນີ້ຢາຍໃຫ້ກັນດີ່ມ. ¹⁸ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າເຮົາຈະບໍ່ດື່ມນໍ້າຜົນອະງຸ່ນນີ້ຕໍ່ໄປອີກ ຈົນກວ່າລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາຕັ້ງຢູ່.” ¹⁹ພຣະອົງຊົງຈັບເຂົ້າຈີ່ມາໂມທະນາພຣະຄຸນແລ້ວຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຍື່ນໃຫ້ແກ່ເຂົາ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ຄືກາຍຂອງເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ປະທານສໍາລັບທ່ານທັງຫລາຍ [ຈົ່ງເຮັດຢ່າງນີ້ໃຫ້ເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງເຮົາ.” ²⁰ເມື່ອຮັບປະທານເຂົ້າແລງແລ້ວ ຈົ່ງຊົງຈັບເອົາຈອກມາຢ່າງດຽວກັນ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈອກນີ້ເປັນຄໍາສັນຍາໃໝ່ໃນເລືອດຂອງເຮົາ

ທີ່ຖອກອອກສຳລັບທ່ານທັງຫລາຍ].

²¹ແຕ່ເບິ່ງແມ! ມີຂອງຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາກໍຢູ່ກັບເຮົາເທິງ ໂຕະນີ້. ²²ເພາະບຸດມະນຸດຈະສະເດັດໄປເໝືອນໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ແລ້ວ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ນັ້ນທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ບຸດມະນຸດ.” ²³ພວກສາວົກຕັ້ງຕົ້ນຖາມກັນວ່າ ແມ່ນໃຜໃນໝູ່ເຂົາທີ່ຈະເຮັດການນັ້ນ?

ເລື່ອງການຊົງກັນເປັນຜູ້ໃຫຍ່

²⁴ແລະເກີດມີການຖົງກັນຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງເຂົາວ່າ ຈະຖືວ່າໃຜເປັນຜູ້ໃຫຍ່ກວ່າໝູ່. ²⁵ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ກະສັດຂອງຄົນຕ່າງຊາດຍ່ອມເປັນເຈົ້າເໜືອເຂົາແລະຜູ້ທີ່ມີອຳນາດເໜືອເຂົານັ້ນ ເຂົາເອີ້ນວ່າເຈົ້າບຸນເຈົ້າຄຸນ. ²⁶ແຕ່ໃນພວກທ່ານບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານເປັນອ້າຍໃຫ້ເປັນເໝືອນນ້ອງ ແລະຜູ້ໃດເປັນນາຍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນເໝືອນຄົນຮັບໃຊ້. ²⁷ດ້ວຍວ່າໃຜເປັນໃຫຍ່ ແມ່ນຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ໂຕະຫລືຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ນັ່ງຢູ່ໂຕະຫລື ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາຢູ່ຖ້າມກາງພວກທ່ານເປັນເໝືອນຜູ້ຮັບໃຊ້.

²⁸ຝ່າຍພວກທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຕິດໝັ້ນຢູ່ກັບເຮົາໃນເວລາຖືກທົດລອງ. ²⁹ພຣະບິດາໄດ້ຊົງຈັດແຈງແຜ່ນດິນໃຫ້ແກ່ເຮົາຢ່າງໃດ ເຮົາກໍຈັດແຈງແຜ່ນດິນໜຶ່ງໄວ້ສຳລັບພວກທ່ານທັງຫລາຍເໝືອນກັນ. ³⁰ເພື່ອພວກທ່ານຈະກິນແລະດື່ມທີ່ໂຕະຂອງເຮົາໃນລາຊະແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ ແລະເພື່ອພວກທ່ານຈະນັ່ງເທິງບັນລັງພິພາກສາພວກອິສຣາເອນທັງສິບສອງກະກຸນນັ້ນ.

ຊົງທ່ານວາຍວ່າເປັນໂຕຈະປະຕິເສດພຣະອົງ

(ມທ 26:31-35; ມຣກ 14:27-31; ຢຮ 13:36-38)

³¹“ຊີໂມນ, ຊີໂມນເອີຍ ເບິ່ງແມ! ຊາຕານໄດ້ຂໍເອົາພວກທ່ານໄວ້ ເພື່ອຈະຜັດຮ່ອນພວກທ່ານເໝືອນຜັດເຂົ້າເປືອກ. ³²ແຕ່ເຮົາໄດ້ໂຫວ້ອນສຳລັບທ່ານເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງພວກທ່ານຈະບໍ່ຂາດ ຝ່າຍທ່ານ, ເມື່ອໄດ້ກັບຄືນມາແລ້ວ ຈົ່ງຊູແຮງພົ້ນອອກຂອງທ່ານໄວ້.” ³³ຝ່າຍຊີໂມນຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໄປກັບທ່ານເຖິງຈະຕ້ອງຕິດຄຸກຫລືເຖິງຕາຍກໍດີ.” ³⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເປັນໂຕເອີຍ, ເຮົາບອກທ່ານວ່າວັນນີ້ແຫລະ, ກ່ອນໄກ່ຂັ້ນທ່ານຈະໄດ້ປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.”

ເລື່ອງກະເປົາເງິນ, ຖົງ, ແລະດາບ

³⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເມື່ອເຮົາໄດ້ໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍອອກໄປ ໂດຍບໍ່ມີກະເປົາເງິນ, ບໍ່ມີຖົງ, ຫລືບໍ່ມີເກີບນັ້ນ ພວກທ່ານໄດ້ຂາດເຂີນສິ່ງໃດແດ່?” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ໄດ້ຂາດເຂີນສິ່ງໃດ.” ³⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ແຕ່ດຽວນີ້ໃຜມີກະເປົາເງິນກໍໃຫ້ຖືໄປ ແລະຖົງກໍໃຫ້ຖືໄປເໝືອນກັນ ສ່ວນຜູ້ບໍ່ມີດາບກໍໃຫ້ຂາຍເສື້ອໃຫຍ່ຂອງຕົນ ເພື່ອຊື້ດາບດວງໜຶ່ງ. ³⁷ດ້ວຍເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຄຳທີ່ຂຽນໃນພຣະຄຳພີນັ້ນຈະຕ້ອງສຳເລັດໃນເຮົາ ຄືຄຳທີ່ວ່າ ‘ທ່ານຖືກນັບເຂົ້າກັບຄົນອະທຳ’ ເພາະຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບເຮົານັ້ນກໍຈະສຳເລັດ.” ³⁸ແລະເຂົາທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ເບິ່ງດາບສອງດວງນີ້ແມ່!” ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພໍແລ້ວ.”

ຊົງອ້ອນວອນທີ່ເຄັດເຊມາເນ

(ມທ 26:36-46; ມຣກ 14:32-42)

³⁹ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປຍັງພູໝາກກອກເທດຕາມເຄີຍ ແລະພວກສາວົກໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ. ⁴⁰ເມື່ອມາເຖິງບ່ອນນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງອ້ອນວອນຢູ່ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃນການທົດລອງ.” ⁴¹ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເຂົາໄກປະມານຄວ່າງກ້ອນຫີນເຖິງ ແລະຊົງຄູເຂົ້າລົງອ້ອນວອນວ່າ, ⁴²“ພຣະບິດາເອີຍ! ຖ້າພໍພຣະໄທຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເຄື່ອນຍ້າຍໄປຈາກລູກທ້ອນ! ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ, ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງລູກແຕ່ໃຫ້ເປັນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເທີນ!” ⁴³ແລ້ວມີເທວະດາຕົນໜຶ່ງຈາກສະຫວັນມາປະກົດແກ່ພຣະອົງ ຊູກຳລັງພຣະອົງຂຶ້ນ. ⁴⁴ເມື່ອຊົງເກີດເປັນທຸກວຸ້ນວາຍຫລາຍຂຶ້ນພຣະອົງກໍຊົງຕັ້ງພຣະໄທອ້ອນວອນຫລາຍ ເທື່ອຂອງພຣະອົງເກີດເປັນເໝືອນເລືອດໄຫລຢາດລົງດິນເປັນເມັດໃຫຍ່. ⁴⁵ເມື່ອຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກການອ້ອນວອນແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາຫາພວກສາວົກແລະຊົງເຫັນເຂົາກຳລັງນອນຫລັບຢູ່ດ້ວຍຄວາມທຸກໂສກ. ⁴⁶ພຣະອົງຈົ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງຈົ່ງນອນຫລັບຢູ່ລຸກຂຶ້ນອ້ອນວອນເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕົກໃນການທົດລອງ.”

ຊົງຖືກມອບໄວ້ແລະຈັບໄປ

(ມທ 26:47-56; ມຣກ 14:43-50; ຢຮ 18:3-11)

⁴⁷ເມື່ອພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວບໍ່ທັນຂາດຄຳ ເບິ່ງແມ່! ມີຄົນຈຳນວນຫລາຍ ແລະຜູ້ທີ່ຊື່ວ່າຢູດາຊຶ່ງເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສິບສອງຄົນນັ້ນ ໄດ້ນຳໜ້າເຂົາມາ ຢູດາໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ພຣະເຢຊູເພື່ອຈະຈຸບພຣະອົງ. ⁴⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຖາມວ່າ, “ຢູດາເອີຍ, ທ່ານຈະມອບບຸດມະນຸດດ້ວຍການຈຸບຫລື?”. ⁴⁹ເມື່ອຄົນທີ່ຢູ່ນຳພຣະອົງເຫັນເຫດການທີ່ບັງເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຈະໃຫ້ພວກຂ້າມ້ອຍເອົາດາບມາພັນຫລື.” ⁵⁰ມີຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສາວົກໄດ້ຟັນຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຖືກຫູເບື້ອງຂວາຂາດ. ⁵¹ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ເຂົາເສຍເທາະ” ແລ້ວພຣະອົງຊົງບາຍຫູຄົນນັ້ນເຮັດໃຫ້ດີເປັນປົກກະຕິ. ⁵²ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ກັບພວກນາຍທະຫານທີ່ຮັກສາພຣະວິຫານ, ແລະພວກເຖົ້າແກ່ທີ່ອອກມາຕໍ່ສູ້ພຣະອົງນັ້ນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຖືດາບຖືຄ້ອນອອກມາເໝືອນຕໍ່ສູ້ໂຈນຫລື. ⁵³ເມື່ອເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ທຸກໆ ວັນນັ້ນ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຍິນມີຕໍ່ສູ້ເຮົາແຕ່ບັດນີ້ເປັນເວລາຂອງພວກທ່ານແລະເປັນເວລາຂອງອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ.”

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:57-58, 69-75; ມຣກ 14:53-54, 66-72; ຢຮ 18:12-18, 25-27)

⁵⁴ເມື່ອໄດ້ຈັບພຣະອົງແລ້ວເຂົາໄດ້ພາໄປ ແລະຄຸມພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນສຳນັກຂອງມະຫາປະໂລຫິດ ຝ່າຍເປໂຕໄດ້ຕາມໄປໃນລະຍະຫ່າງໄກ. ⁵⁵ເມື່ອເຂົາໄດ້ດັງໄຟໃນກາງເດີນບ້ານແລະພາກັນນັ່ງລົງ ເປໂຕກໍເຂົ້ານັ່ງກັບເຂົາ. ⁵⁶ມີຍິງໃຊ້ຄົນໜຶ່ງເຫັນ ເປໂຕນັ່ງຢູ່ບ່ອນແສງໄຟສ່ອງ ກໍແບ່ງເບິ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເຄີຍຢູ່ກັບຄົນນັ້ນ.” ⁵⁷ແຕ່ເປໂຕຕອບປະຕິເສດວ່າ “ຍິງເອີຍ, ຄົນຜູ້ນັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ.” ⁵⁸ອີກໜ້ອຍໜຶ່ງມີຄົນໜຶ່ງເຫັນ ເປໂຕກໍເວົ້າວ່າ, “ໂຕເປັນຄົນໃນ

ພວກນັ້ນເໝືອນກັນ” ເປໂຕຈຶ່ງຕອບວ່າ “ຊາຍເອີຍ, ບໍ່ແມ່ນດອກ!”. ⁵⁹ຢູ່ມາປະມານຊົ່ວໂມງ ຫຼືມີອີກຄົນໜຶ່ງຍືນຍັນຢ່າງແຂງແຮງ ວ່າ, “ຄັກແທ້ແລ້ວ ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເຄີຍຢູ່ກັບຄົນນັ້ນ ເພາະເປັນໄທຄາລິເລເໝືອນກັນ.” ⁶⁰ແຕ່ເປໂຕໄດ້ຕອບວ່າ, “ຊາຍເອີຍ, ເລື່ອງທີ່ມີງເວົ້ານັ້ນກູ ບໍ່ຮູ້ຈັກ” ໃນທັນໃດນັ້ນ ເມື່ອເປໂຕເວົ້າຍັງບໍ່ທັນຂາດຄຳໄກ່ກໍຂັ້ນ. ⁶¹ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ຊົງຫລຽວເບິ່ງ ເປໂຕ ແລ້ວ ເປໂຕກໍລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ຕົນວ່າ, “ວັນນີ້ກ່ອນໄກ່ຂັ້ນທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.” ⁶²ແລ້ວ ເປໂຕກໍອອກໄປຂ້າງນອກ ຮ້ອງໄທ້ເປັນທຸກໜັກໃຈ.

ການເຍາະເຍີ້ຍທຸບຕີພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:67-68; ມຣກ 14:65)

⁶³ຝ່າຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຄຸມ ພຣະເຢຊູ ກໍໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍ ແລະທຸບຕີພຣະອົງ. ⁶⁴ແລະເມື່ອ ເຂົາໄດ້ເອົາຜ້າມັດພຣະເນດຂອງພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາກໍຖາມວ່າ, “ແມ່ນໃຜຕີມືງ ທວາຍເບິ່ງ ແມ່?”. ⁶⁵ເຂົາໄດ້ເວົ້າຄຳຫຍາບຊ້າຕໍ່ພຣະອົງອີກຫລາຍປະການ.

ພຣະເຢຊູຕໍ່ໜ້າສານສູງສຸດ

(ມທ 26:59-66; ມຣກ 14:55-64; ຢຮ 18:19-24)

⁶⁶ຄັນຮຸ່ງເຊົ້າມາແລ້ວພວກເຖົ້າແກ່ຂອງພົນລະເມືອງ, ກັບພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກ ນັກທຳໄດ້ມາປະຊຸມກັນ ແລະເຂົາໄດ້ພາພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນສານສູງສຸດຂອງເຂົາ. ⁶⁷ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າເປັນ ພຣະຄຣິດ ຈຶ່ງບອກເຮົາເສຍ” ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຖິງເຮົາຈະບອກ ພວກທ່ານ ທ່ານຈະກໍບໍ່ເຊື່ອເຮົາດອກ. ⁶⁸ແລະເຖິງເຮົາຈະຖາມພວກທ່ານ ທ່ານກໍຈະບໍ່ຕອບ ເຮົາຈັກຄຳ. ⁶⁹ແຕ່ວ່າຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປບຸດມະນຸດຈະນັ່ງເບື້ອງຂວາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບ.” ⁷⁰ເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນເຈົ້າເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫລື?” ພຣະອົງຊົງຕອບ ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍເອງວ່າເຮົາເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ.” ⁷¹ແລະເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາ ຍັງຈະຕ້ອງການພະຍານອັນໃດອີກ ເພາະຝ່າຍພວກເຮົາໄດ້ຍິນຈາກປາກຂອງມັນເອງແລ້ວ.”

ບົດທີ 23

ພຣະເຢຊູຕໍ່ໜ້າປິລາດ

(ມທ 27:1-2, 11-14; ມຣກ 15:1-5; ຢຮ 18:28-38)

¹ແລ້ວຂາປະຊຸມທັງໝົດໄດ້ລຸກຂຶ້ນພາ ພຣະເຢຊູ ໄປຫາປິລາດ. ²ແລະເຂົາໄດ້ຕັ້ງຕົ້ນພ້ອງ ພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ພົບຄົນນີ້ກຳລັງຊັກຂຸນຊົນຊາດຂອງເຮົາໃຫ້ເຮັດຜິດ ຄືທຳມບໍ່ໃຫ້ ເສຍສ່ວຍແກ່ກາຍຊາ ແລະຍັງເວົ້າວ່າຕົວເອງເປັນພຣະຄຣິດຄືກະສັດອົງໜຶ່ງ.” ³ປິລາດຈຶ່ງ ຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຢົວຫລື?” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນ- ແລ້ວ.” ⁴ປິລາດຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະປະຊາຊົນວ່າ, “ເຮົາບໍ່ເຫັນຜິດໃນຜູ້ນີ້ ຈັກປະການ.” ⁵ແຕ່ເຂົາແຮງກ່າວຄຳແຂງຂຶ້ນວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ໄດ້ຍົວະຍົງພົນລະເມືອງໃຫ້ຕົນຂຶ້ນ ແລະສັ່ງສອນທົ່ວແຂວງຢູດາຍຕັ້ງຕົ້ນແຕ່ແຂວງ ຄາລິເລຈົນເຖິງທີ່ນີ້.”

ພຣະເຢຊູຕໍ່ໜ້າເຮໂຣດ

⁶ເມື່ອປີລາດໄດ້ຍິນເຂົາອອກຊື່ຄາລິເລຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຄົນນີ້ເປັນໂທຄາລິເລຫລື?”. ⁷ເມື່ອຊາບວ່າພຣະອົງເປັນຄົນຢູ່ຂອບເຂດປົກຄອງຂອງເຮໂຣດ ປີລາດຈຶ່ງສົ່ງພຣະອົງໄປຫາເຮໂຣດ ຜູ້ກຳລັງພັກຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໃນເວລານັ້ນ. ⁸ເມື່ອເຮໂຣດໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູກໍມີຄວາມຍິນດີຫລາຍ ດ້ວຍວ່າທ່ານຢາກພົບພຣະອົງແຕ່ເຫິງແລ້ວ ເພາະໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫວັງວ່າຈະເຫັນພຣະອົງຊົງເຮັດການອັດສະຈັນບາງປະການ. ⁹ທ່ານຈຶ່ງຖາມພຣະອົງຫລາຍຂໍ້ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຈັກຢ່າງ. ¹⁰ຝ່າຍພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ ແລະພວກນັກທຳກິນຊີ້ນ ພ້ອງພຣະອົງຢ່າງແຂງແຮງ. ¹¹ແລະ ເຮໂຣດກັບພວກທະຫານຂອງທ່ານໄດ້ດູໝິ່ນເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ ແລະເອົາເສື້ອໂຕງົງາມາຫິ້ມໃຫ້ພຣະອົງ ແລ້ວສົ່ງພຣະອົງຄົນໄປຫາປີລາດ. ¹²ຝ່າຍປີລາດກັບເຮໂຣດໄດ້ຄືນດີກັນໃນວັນນັ້ນ ດ້ວຍວ່າແຕ່ກ່ອນເປັນສັດຕູກັນ.

ພຣະເຢຊູຊົງຖືກພິພາກສາໃຫ້ເຖິງສິ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:15-26; ມຮກ 15:6-15; ຢຮ 18:39-19:16)

¹³ປີລາດຈຶ່ງສົ່ງພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່, ພວກເຈົ້ານາຍ, ກັບລາສະດອນໃຫ້ມາປະຊຸມກັນ. ¹⁴ແລ້ວກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ພາຄົນນີ້ມາຫາເຮົາພ້ອງວ່າເປັນຄົນຊັກຊວນລາສະດອນໃຫ້ຫລົງຜິດໄປ ແລະເບິ່ງແມ່! ເຮົາໄດ້ສືບສວນຕໍ່ໜ້າພວກທ່ານ ແລະບໍ່ເຫັນວ່າຄົນນີ້ມີຄວາມຜິດໃນຂໍ້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍພ້ອງນັ້ນ. ¹⁵ແລະ ເຮໂຣດກໍບໍ່ເຫັນມີຄວາມຜິດເໝືອນກັນ ເພາະວ່າທ່ານໄດ້ສົ່ງຕົວຄົນນີ້ກັບມາຫາເຮົາອີກແລ້ວ ເບິ່ງແມ່! ຄົນຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດທີ່ສົມຄວນຈະຖືກໂທດເຖິງຕາຍ. ¹⁶ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຮົາຊ້ຽນຜູ້ນີ້ແລ້ວກໍຈະປ່ອຍ.” ¹⁷[ດ້ວຍວ່າໃນງານເທດສະການນັ້ນທ່ານຕ້ອງປ່ອຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາ.]

¹⁸ແຕ່ຄົນທັງປວງຮ້ອງຂຶ້ນພ້ອມກັນວ່າ, “ເອົາມັນໄປຂ້າເສຍ ແລ້ວຈົ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ພວກເຮົາ.” ¹⁹ສ່ວນບາຣາບານັ້ນກໍຍັງຕິດຄຸກຢູ່ ເພາະການຈະລາຈົນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງແລະການຂ້າຄົນ. ²⁰ສ່ວນປີລາດຍັງມີນ້ຳໃຈຢາກປ່ອຍພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາອີກ. ²¹ແຕ່ເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ຄຶງໄວ້, ຄຶງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ!”. ²²ປີລາດຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາເປັນເທື່ອທີສາມວ່າ, “ຄຶງເຮັດຫຍັງ ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າມີຜິດອັນໃດທີ່ສົມຄວນຈະໃຫ້ຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຮົາຊ້ຽນແລ້ວກໍຈະປ່ອຍເສຍ.” ²³ຝ່າຍຄົນທັງປວງກໍພ້ອມກັນຮ້ອງສຽງດັງ ເພື່ອຈະໃຫ້ຄຶງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະສຽງຂອງເຂົາກໍຂະນະ. ²⁴ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງຕັດສິນໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມຂໍຮ້ອງຂອງເຂົາ. ²⁵ທ່ານຈຶ່ງປ່ອຍຄົນທີ່ເຂົາຂໍນັ້ນ ຄືຜູ້ທີ່ຕິດຄຸກຢູ່ເພາະການຈະລາຈົນແລະການຂ້າຄົນ ແຕ່ໄດ້ມອບພຣະເຢຊູໄວ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາ.

ການຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

(ມທ 27:32-44; ມຮກ 15:21-32; ຢຮ 19:17-27)

²⁶ເມື່ອເຂົາພາພຣະອົງອອກໄປ ເຂົາໄດ້ຈັບຊີໂມນ ໂທ ກິເຣເນ ທີ່ກຳລັງມາຈາກບ້ານນອກ ແລ້ວເອົາໄມ້ກາງແຂນວາງໃສ່ໃຫ້ແບກຕາມພຣະເຢຊູໄປ. ²⁷ປະຊາຊົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ

ໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ ທັງພວກແມ່ຍິງທີ່ຕິເອົາຮ້ອງໄທ້ເພາະພຣະອົງ. ²⁸ພຣະເຢຊູຊົງຫລຽວຫລັງ ຫາເຂົາແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ລູກສາວເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ຢ່າຊູ່ຮ້ອງໄທ້ສົງສານເຮົາ ແຕ່ຈົ່ງຮ້ອງ- ໄທ້ສົງສານຕົນເອງ ແລະສົງສານລູກທັງຫລາຍຂອງຕົນ. ²⁹ດ້ວຍວ່າເບິ່ງແມ, ຈະມີເວລາໜຶ່ງທີ່ ເຂົາຈະເວົ້າວ່າ, ‘ແມ່ຍິງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນໝັນ, ທ້ອງທີ່ບໍ່ເກີດລູກ, ແລະຫົວນົມທີ່ລູກບໍ່ໄດ້ດູດຈັກ ເທື່ອກໍເປັນສຸກ’. ³⁰ໃນເວລານັ້ນເຂົາຈະຕັ້ງຕົນກ່າວກັບພູທັງຫລາຍວ່າ ‘ຂໍຈົ່ງເຈືອນລົງມາທັບ ເຮົາ’ ແລະກ່າວກັບໂນນທັງຫລາຍວ່າ ‘ຈົ່ງປົກບັງເຮົາໄວ້’. ³¹ເພາະວ່າຖ້າເຂົາເຮັດການຢ່າງນີ້ ແກ່ຕົນໄມ້ສົດ ເຂົາຈະເຮັດຢ່າງໃດໜ້ແກ່ຕົນໄມ້ທີ່ແທ້ແລ້ວ.”

³²ມີອີກສອງຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຮ້າຍ ຊຶ່ງເຂົາໄດ້ຄຸມມາເໝືອນກັນເພື່ອຂ້າເສຍພ້ອມກັບພຣະອົງ. ³³ເມື່ອມາເຖິງບ່ອນໜຶ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າກະໂຫລກຫົວ ເຂົາກໍຄົງພຣະອົງໄວ້ບ່ອນນັ້ນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ພ້ອມກັບຜູ້ຮ້າຍສອງຄົນ ເບື້ອງຂວາຄົນໜຶ່ງ, ເບື້ອງຊ້າຍຄົນໜຶ່ງ. ³⁴ຝ່າຍພຣະເຢຊູຈົ່ງຊົງ ອ້ອນວອນວ່າ, “ໂອ ພຣະບິດາເຈົ້າ, ຂໍໄຜດອະໄພໂທດເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາກຳລັງ ເຮັດອັນໃດ” ແລ້ວເຂົາໄດ້ເອົາເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງໄປຈົກສະຫລາກແບ່ງປັນກັນ. ³⁵ຝ່າຍປະ- ຊາຊົນກໍຍືນເບິ່ງແລະພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງວ່າ, “ມັນໄດ້ຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ລອດພົ້ນ ຖ້າຄົນນີ້ເປັນພຣະຄຣິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ ໃຫ້ມັນຊ່ອຍຕົນເອງເສຍ.” ³⁶ພວກທະ- ຫານໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງເໝືອນກັນ ເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາເອົາເຫລົ້າແວງສົ້ມຖວາຍພຣະອົງ. ³⁷ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າເປັນກະສັດຊາດຢົວ ຈົ່ງຊ່ອຍຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນເສຍ.” ³⁸ແລະມີຄຳຂຽນ ໄວ້ເທິງພຣະອົງວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຄືກະສັດຂອງຊາດຢົວ.”

³⁹ຝ່າຍຄົນໜຶ່ງໃນຜູ້ຮ້າຍທີ່ຖືກຄົງໄວ້ ໄດ້ເວົ້າໝິ່ນປະໝາດຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າເປັນພຣະ- ຄຣິດ ບໍ່ແມ່ນຫລື ຈົ່ງຊ່ອຍຕົນເອງກັບຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນເສຍ.” ⁴⁰ແຕ່ຄົນໜຶ່ງໄດ້ທ້າມວ່າ, “ໂຕບໍ່ ຍ້ານພຣະເຈົ້າຫລື ເພາະໂຕກໍຖືກໂທດເໝືອນກັນ. ⁴¹ຝ່າຍເຮົາກໍສົມກັບໂທດນັ້ນແທ້ ເພາະເຮົາ ກຳລັງໄດ້ຮັບສົມກັບການທີ່ເຮົາເຮັດນັ້ນ ແຕ່ຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ.” ⁴²ແລ້ວຄົນນັ້ນຈົ່ງທູນວ່າ, “ພຣະເຢຊູເອີຍ, ເມື່ອໃດທ່ານມາໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານ ຂໍຈົ່ງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍແດ່.” ⁴³ຝ່າຍ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ວັນນີ້ທ່ານຈະຢູ່ກັບເຮົາໃນທີ່ສຸຂະເສີມ.”

ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:45-56; ມຣກ 15:33-41; ຢຮ 19:28-30)

⁴⁴ເວລານັ້ນພໍປະມານຫົກໂມງ^[1] ກໍບັງເກີດມືດມົວທົ່ວແຜ່ນດິນຈົນເຖິງເກົ້າໂມງ.^[2] ⁴⁵ແສງ ຕາເວັນກໍມືດໄປ ແລະຜ້າກັງໃນພຣະວິຫານກໍຖືກຊົງຈົກເຄິ່ງກາງ. ⁴⁶ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຮ້ອງ ສຽງດັງກ່າວວ່າ, “ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຝາກຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງ ພຣະອົງ” ເມື່ອຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວກໍສິ້ນພຣະຊົນ.

⁴⁷ເມື່ອນາຍຮ້ອຍທະຫານໄດ້ເຫັນການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຈົ່ງແທ້-

[1] ປັດຈຸບັນນີ້ເຄີຍເວົ້າວ່າເວລາທ່ຽງ. [2] ປັດຈຸບັນເຄີຍເວົ້າວ່າປ່າຍສາມໂມງ.

ແລ້ວ, ທ່ານຜູ້ນີ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດ.” 48ຄົນທັງປວງທີ່ມາຊຸມນຸມເບິ່ງການແປກປະຫລາດນັ້ນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ກໍພາກັນຕີເອິກກັບຄືນໄປ. 49ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງກັບພວກແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຕາມມາພ້ອມພຣະອົງແຕ່ແຂວງຄາລີເລ ກໍຍືນເບິ່ງການທັງຫລາຍນີ້ຢູ່ແຕ່ໄກ.

ການປົງພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 27:57-61; ມຣກ 15:42-47; ຢຮ 19:38-42)

50ແລະເບິ່ງແມ, ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ໂຍເຊັບ ເປັນສະມາຊິກແຫ່ງສານສູງສຸດ ທ່ານເປັນຄົນດີແລະສັດຊື່. 51ທ່ານຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ເຫັນດີຕາມມະຕິແລະການເຮັດຂອງເຂົານັ້ນ ທ່ານເປັນໄທບ້ານອາ-ຣີມາທາຍ ຊຶ່ງເປັນບ້ານຂອງຊາດຢິວ ທັງເປັນຜູ້ຄອຍຖ້າລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. 52ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ເຂົ້າໄປຫາປິລາດຂໍເອົາພຣະສົບພຣະເຢຊູ. 53ແລະເມື່ອໄດ້ອັນເຊີນພຣະສົບລົງແລ້ວ ທ່ານກໍເອົາຜ້າປານຫໍ່ຫຸ້ມໄວ້ ແລ້ວອັນເຊີນພຣະສົບໄປບັນຈຸວາງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ທີ່ສະກັດໄວ້ໃນຫີນຊຶ່ງຍັງບໍ່ໄດ້ວາງສົບໃຜຈັກເທື່ອ. 54ວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດຕຽມ ແລະວັນຊະບາໂຕກໍເກືອບຈະເຖິງແລ້ວ. 55ຝ່າຍພວກແມ່ຍິງທີ່ຕາມພຣະອົງມາຈາກແຂວງຄາລີເລກໍໄດ້ຕາມໄປ ແລະໄດ້ເຫັນອຸບໂມງ ກັບໄດ້ເຫັນເຂົາບັນຈຸວາງພຣະສົບຂອງພຣະອົງໄວ້ຢ່າງໃດ. 56ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ກັບໄປຈັດແຈງເຄື່ອງແລະນ້ຳມັນຫອມ.

ໃນວັນຊະບາໂຕນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ພັກການຕາມພຣະບັນຍັດ.

ບົດທີ 24

ການຊົງຄົນພຣະຊົນ

(ມທ 28:1-10; ມຣກ 16:1-8; ຢຮ 20:1-10)

1ແຕ່ຮຸ່ງເຊົ້າວັນຕົ້ນສັບປະດາ ຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງຫອມທີ່ຈັດໄວ້ນັ້ນມາເຖິງອຸບໂມງ. 2ແລະເຂົາໄດ້ເຫັນກ້ອນຫີນນັ້ນກຶ່ງອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ. 3ເມື່ອເຂົາໄປທັງໃນແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ເຫັນພຣະສົບ. 4ເມື່ອເຂົາກຳລັງຄິດສັບສົນເທ ດ້ວຍເຫດການນັ້ນ ເບິ່ງແມ, ມີຊາຍສອງຄົນຍືນຢູ່ໃກ້ເຂົາ ນຸ່ງເຄື່ອງອັນງົດງາມຈົນເຫລື້ອມຕາ. 5ຝ່າຍແມ່ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍຍ້ານແລະກົມໜ້າລົງເຖິງດິນ ສອງຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກນາງຊອກຫາຄົນເປັນໃນໝູ່ຄົນຕາຍເຮັດຫຍັງ? 6[ພຣະອົງບໍ່ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ແຕ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ] ຈົ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບທ່ານທັງຫລາຍ ເມື່ອພຣະອົງຍັງຢູ່ໃນແຂວງຄາລີເລນັ້ນ. 7ວ່າບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືຄົນບາບ, ຈະຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແລະໃນວັນຕ້ວນສາມກໍຈະຄືນມາອີກ.” 8ແມ່ຍິງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ລະນຶກເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ. 9ແລະເມື່ອໄດ້ກັບໄປຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ເຂົາໄດ້ບອກເຫດການທັງປວງນັ້ນແກ່ພວກສິບເອັດຄົນນັ້ນແລະຄົນອື່ນໆ ເໝືອນກັນ. 10ຜູ້ທີ່ໄດ້ບອກເຫດການນັ້ນແກ່ພວກອັກຄະສາວິກ ຄືມາຣິອາມັກດາລາ, ໂຢຮັນນາ, ມາຣິອາແມ່ຂອງຢາໂກໂບ, ພ້ອມດ້ວຍຜູ້ອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ກັບເຂົາ. 11ຝ່າຍພວກອັກຄະສາວິກບໍ່ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງພວກແມ່ຍິງ ເພາະຖືວ່າເປັນຄຳເວົ້າເປົາໆ. 12[ແຕ່ເປໂຕໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລ່ນມາຍັງອຸບໂມງເມື່ອກົມລົງກໍເຫັນແຕ່ຜ້າທີ່ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງກັບໄປດ້ວຍຄວາມຄິດປະຫລາດໃຈເຖິງເຫດການຊຶ່ງເກີດ

ຂຶ້ນນັ້ນ.]

ການເດີນທາງໄປເອມາອູດ

(ມຽກ 16:12-13)

¹³ແລະເບິ່ງແມ, ໃນວັນດຽວນັ້ນຍັງມີສາວົກສອງຄົນກຳລັງໄປບ້ານເອມາອູດ ຊຶ່ງໄກຈາກກຸງ ເຢຣູຊາເລັມປະມານຫົກພັນວາ. ¹⁴ເຂົາທັງສອງໄດ້ສົນທະນາກັນເຖິງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ. ¹⁵ເມື່ອເຂົາກຳລັງສົນທະນາໂຕ່ຖາມກັນຢູ່ ພຣະເຢຊູກໍສະເດັດເຂົ້າມາໄກ້ເຂົາ ແລ້ວໄດ້ສະເດັດ ຮ່ວມທາງກັບເຂົາໄປ. ¹⁶ແຕ່ຕາຂອງເຂົາໄດ້ຖືກຂົງບັງລັບໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງ. ¹⁷ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເມື່ອມາຕາມທາງພວກທ່ານໂຕ່ຖາມກັນເຖິງເລື່ອງໃດ?” ແລະເຂົາ ໄດ້ຍຸດຍິນຢູ່ດ້ວຍໜ້າໂສກເສົ້າ. ¹⁸ແລ້ວຄົນໜຶ່ງຊື່ກະໂລປາ ໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ໃນບັນ- ດາແຂກເມືອງທີ່ມາອາໄສຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ມີແຕ່ທ່ານຜູ້ດຽວຫລື ທີ່ບໍ່ຮູ້ເຫດການຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນ ທີ່ນັ້ນໃນລະຫວ່າງວັນເຫລົ່ານີ້?” ¹⁹ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເຫດການອັນໃດ?” ເຂົາທູນ ຕອບວ່າ, “ເລື່ອງເຢຊູໂທນາຊາເຮັດທີ່ສະແດງຕົວເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳປະກອບດ້ວຍລິດເດດ ໃນກິດຈະການ ແລະ ໃນຖ້ອຍຄຳຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ໜ້າພົນລະເມືອງທັງໝົດ. ²⁰ຄືຜູ້ທີ່ ພວກປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກເຈົ້ານາຍຂອງເຮົາ ໄດ້ມອບເພິ່ນໄວ້ໃຫ້ຕັດສິນລົງໂທດເຖິງ ຕາຍ ແລະໄດ້ຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ²¹ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍຫວັງໃຈວ່າ ຈະແມ່ນທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ທີ່ຈະໄຖ່ຊົນຊາດອິສຣາເອນໃຫ້ພົ້ນ ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ, ວັນນີ້ເປັນວັນຖ້ວນສາມຕັ້ງແຕ່ເຫດ- ການນັ້ນເກີດຂຶ້ນ. ²²ມີແມ່ຍິງລາງຄົນໃນພວກເຮົາໄດ້ໄປເຖິງອຸບໂມງແຕ່ຮຸ່ງເຊົ້າ ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ ພວກເຮົາປະຫລາດໃຈຫລາຍ. ²³ຄືເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນສົບຂອງທ່ານ ຈຶ່ງມາບອກວ່າໄດ້ເຫັນນິມິດ ເປັນເທວະດາ ແລະເທວະດາໄດ້ບອກວ່າທ່ານມີຊີວິດຢູ່. ²⁴ບາງຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຮົາກໍໄດ້ໄປ ເຖິງອຸບໂມງ ແລະໄດ້ພົບເໝືອນພວກແມ່ຍິງນັ້ນໄດ້ບອກ ແຕ່ທ່ານຜູ້ນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນ.”

²⁵ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ສອງຄົນນັ້ນວ່າ, “ໂອ ຄົນໂງ່, ຜູ້ມີໃຈເສີຍຊ້າໃນການເຊື່ອບັນດາຖ້ອຍ ຄຳ ຊຶ່ງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ. ²⁶ຈຳເປັນທີ່ພຣະຄຣິດ ຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະ- ມານຢ່າງນັ້ນ ແລ້ວເຂົ້າໄປໃນລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຫລື.” ²⁷ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງອະທິບາຍ ພຣະທຳພິທັງໝົດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງເອງໃຫ້ເຂົາຟັງ ຕັ້ງແຕ່ໂມເຊ ແລະບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທຳ.

²⁸ເມື່ອເຂົາມາໄກ້ບ້ານທີ່ຈະໄປນັ້ນ ພຣະອົງຊົງເຮັດເໝືອນກັບວ່າຈະສະເດັດເລີຍໄປ. ²⁹ແຕ່ ເຂົາທັງສອງໄດ້ໜ່ວງໜ່ຽວທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຊັ່ນທ່ານມາພັກເຊົາຢູ່ກັບເຮົາ ເພາະວ່າເວລາກໍ ຈວນຈະຄຳແລ້ວ ແລະວັນກໍລ່ວງໄປຫລາຍແລ້ວ.”

³⁰ຢູ່ມາເມື່ອຊົງນັ່ງໂຕະຮ່ວມເຂົາ ພຣະອົງຊົງຈັບເອົາເຂົ້າຈີ່ມາໂມທະນາພຣະຄຸນ ແລ້ວຊົງ ຫັກຍິ່ນໃຫ້ເຂົາ. ³¹ແລະຕາຂອງເຂົາກໍຖືກຂົງປິດອອກ ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງຫາຍໄປຈາກເຂົາເສຍ. ³²ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ເມື່ອພຣະອົງຊົງເວົ້ານຳເຮົາຕາມທາງ ແລະໄດ້ຊົງອະທິບາຍພຣະຄຳພິ ໃຫ້ເຮົາຟັງນັ້ນ ໃຈຂອງເຮົາກໍຮ້ອນຮົນເໝືອນໄຟພາຍໃນເຮົາ ບໍ່ແມ່ນຫລື.” ³³ໃນໂມງນັ້ນເຂົາ ທັງສອງກໍລຸກຂຶ້ນກັບໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະໄດ້ພົບສົບເອັດຄົນນັ້ນຊຸມນຸມກັນຢູ່ພ້ອມກັບ ພັກພວກ. ³⁴ກຳລັງເວົ້າກັນວ່າ, “ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນຄົນມາແນ່ແທ້ ແລະໄດ້ຊົງ

ປະກົດແກ່ຊີໂມນ.” ³⁵ຝ່າຍສອງຄົນນັ້ນໄດ້ເລົ່າຍັງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນຕາມທາງ ແລະການທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງເອງໂດຍການຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ.

ພຣະເຢຊູຊົງປະກົດແກ່ພວກສາວົກ

(ມທ 28:16-20; ມຣກ 16:14-18; ຢຮ 20:19-23; ກຈກ 1:6-8)

³⁶ເມື່ອເຂົາທັງສອງກຳລັງເລົ່າເຫດການທັງປວງນັ້ນຢູ່ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຢືນຢູ່ຖ້າມກາງເຂົາ [ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈົ່ງມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ”]. ³⁷ຝ່າຍເຂົາກໍຍ້ານສະດັງຕົກໃຈໂດຍຄິດວ່າເຫັນຜິ. ³⁸ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍວຸ້ນວາຍໄປເຮັດຫຍັງດ້ວຍເຫດໃດຄວາມຄິດສັບສົນເທຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກທ່ານ. ³⁹ຈົ່ງເບິ່ງມີແລະຕົນຂອງເຮົາວ່າແມ່ນເຮົາເອງ ຈົ່ງຄຳເບິ່ງຕົວເຮົາ ເພາະວ່າຜິບໍ່ມີເນື້ອບໍ່ມີກະດູກເໝືອນກັບທ່ານເຫັນເຮົາມີຢູ່ນີ້.” ⁴⁰ເມື່ອຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງສະແດງພຣະຫັດແລະພຣະບາດໃຫ້ເຂົາເຫັນ. ⁴¹ເມື່ອເຂົາຍັງບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອເພາະຄວາມຍິນດີແລະປະຫລາດໃຈຢູ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ທີ່ນີ້ພວກທ່ານມີຫຍັງກິນແດ່ຫລື?”. ⁴²ແລະເຂົາກໍເອົາປາປຶ້ງຕ່ອນໜຶ່ງມາຖວາຍພຣະອົງ. ⁴³ພຣະອົງຊົງຮັບມາສະເຫວີຍຕໍ່ໜ້າເຂົາ.

⁴⁴ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ຄືຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບອກໄວ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເມື່ອເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກທ່ານວ່າບັນດາຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ເຖິງເຮົາໃນບັນຍັດຂອງ ໂມເຊ, ໃນຄຳພີຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳ, ແລະໃນຄຳພີເພງສັນລະເສີນນັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງສຳເລັດ.” ⁴⁵ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດົນຈິດໃຈຂອງເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີ. ⁴⁶ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ຢ່າງນີ້ ພຣະຄຣິດ ຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານ, ແລະຊົງເປັນຄົນມາຈາກຕາຍໃນວັນຖ້ວນສາມ. ⁴⁷ແລະຈະຕ້ອງປະກາດທົ່ວທຸກປະເທດໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົາຖິ້ມໃຈເກົາເອົາໃຈໃໝ່ຮັບການຍົກບາບໂທດ ຕັ້ງແຕ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປ. ⁴⁸ຝ່າຍທ່ານທັງຫລາຍເປັນພະຍານໃນການທັງຫລາຍນັ້ນ. ⁴⁹ແລະເບິ່ງແມ, ອັນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ນັ້ນ ເຮົາກໍໃຊ້ມາເທິງທ່ານທັງຫລາຍ ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານຈຶ່ງຄອຍຢູ່ໃນກຸງ ຈົນກວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ປະກອບດ້ວຍລິດເດດທີ່ມາຈາກເບື້ອງເທິງ.”

ການສະເດັດສູ່ສະຫວັນ

(ມທ 16:19-20; ກຈກ 1:9-11)

⁵⁰ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພາເຂົາອອກໄປເຖິງບ້ານ ເບັດທານີ ແລະຊົງຍົກພຣະຫັດອວຍພອນເຂົາ. ⁵¹ເມື່ອຊົງອວຍພອນຢູ່ນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກເຂົາໄປ [ແລະຊົງຖືກຮັບຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ]. ⁵²ສ່ວນເຂົາ [ເມື່ອຂາບລົງນະມັດສະການພຣະອົງແລ້ວ] ກໍກັບໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ດ້ວຍຄວາມຍິນດີຫລາຍ. ⁵³ແລະທຸກໆ ວັນເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ຢູ່ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ສັນລະເສີນໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

* * *

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.